

Giới thiệu Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)

Truyện tình yêu xoay quanh về thời con nít hồi nhỏ, học sinh thời trung học và khi đã lớn đều nói về tình yêu của hai người...

Wing. Một anh chàng tài năng, rất lạnh lùng nhưng những tính cách đó trở thành giả tạo kể từ khi anh chàng thừa nhận với Băng Băng. Tính cách thật sự được bộc lộ từ đây...

Băng Băng. Một cô nàng thông minh, nghịch ngợm và khá hay giận dỗi. Khi đối diện với Wing, cô nàng trẻ con và rất ít bộc lộ tài năng. Kí ức tình yêu con nít hồi nhỏ được cô nàng coi là kỉ niệm đặc biệt...

Là thù lĩnh của tổ chức ẩn W. Anh luôn lặng lẽ ở bên Băng Băng. Anh không ép buộc Băng Băng điều bất cứ gì, lúc nào cũng coi trọng ý kiến của cô. Điều ấy từng làm lúc nào cũng coi trọng ý kiến của cô. Điều ấy từng làm Băng Băng giận nhưng cô nhận ra mình thích anh như thế.....

Yêu nhau từ nhỏ. Khi lớn Wing đã khác xưa rất nhiều. Không còn là một cậu nhóc hòa đồng vui tính, không còn là cậu nhóc luôn chiều chuộng Băng Băng. Nhưng Băng Băng có nhận ra mình vẫn thích anh? Cùng tiếp tục khám phá truyện Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần) để tìm câu trả lời nhé, hoặc bạn cũng có thể thưởng thức truyện Tây Thu Tiểu Công Chúa của tác giả Lan Rùa.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Gặp Gỡ.

Về đêm của những ngày cuối hè...

Giữa con phố nhỏ một cô nàng ăn mặc nữ tính, làn môi cong luôn cười tạo cho khuôn mặt một sự hoàn hảo hiếm thấy đang bước nhanh để trở về nhà khi trời đã vào khuya

Những con gió mát rượi khẽ lùa qua mái tóc dài của cô. Nhẹ vuốt mái tóc rồi, cô nàng vui vẻ nghe điện thoại

- Chị Thảo Nghi gọi em!

- Băng Băng! Em sắp về tới nhà chưa. Muộn rồi đấy! – Đầu dây bên kia vang lên một giọng lo lắng

- Chị Thảo Nghi yên tâm, em về liền – Băng Băng lễ phép đỡ dành, bởi cô nàng biết chị Thảo Nghi đang lo lắng điều gì. Nhưng khi vừa cúp máy Băng Băng khẽ rung mình, xung quanh chẳng có một bóng người nào cả...

11 giờ đêm...

Cái giờ mà một cô gái như Băng Băng ra ngoài là quá nguy hiểm. Vúi chặt túi sách, Băng Băng bước đi nhanh hơn

-Kítttt....-Chiếc xe mô tô phân khối lớn dừng lại trước mặt Băng Băng

-Cô bé! Ai lại nỡ bỏ cô bé ở lại đây một mình vậy?-Một tên ăn mặc theo kiểu dân chơi ngồi trên chiếc xe mô tô nói với ánh mắt gian tà

Băng Băng không nói gì, quay đi. Với con mắt tinh anh chỉ cần nhìn sơ qua, cô nàng Băng Băng đã biết hắn ta chẳng phải người đứng đắn gì nên chỉ để lại ánh mắt khinh thường rồi kiêu ngạo quay đi

-Cô bé! Lên xe anh đưa em đi...-Hắn ta vẫn không từ bỏ ý định

-Này, cô bé hơi kiêu rồi đấy-Như là quá mức kiên nhẫn hắn ta nhảy xuống xe và tiến gần về phía Băng Băng

Đáp lại hắn ta vẫn là đôi mắt không cảm xúc của Băng Băng. Cô nàng đương định cho hắn ta nếm vài đòn chọt nhận ra mình mặc váy, đi giày cao gót và đang nguy trang thành một “thục nữ” chính hiệu

-Sao vậy cô bé? – Hắn ta cười gian xảo khi thấy điệu bộ lúng túng của Băng Băng

Cách xa hắn một khoảng đủ rộng, Băng Băng nhìn xuống dáng vẻ “thục nữ” của mình- “Chỉ tại bữa tiệc kì dị mà chị Thảo Nghi bắt đi mà mình trở thành như vậy đấy”-Băng Băng thở dài-“Bây giờ không thể cho tên này như từ được rồi”- Cô nàng thầm nghĩ rồi cũng thầm tiếc nuối

Tuy bị cản trở bởi trang phục nhưng đừng nghĩ là Băng Băng không xử lí được hắn ta. Phương án này bị loại trừ rồi phương án khác sẽ được áp dụng...

Băng Băng chuyển cách xử lí hấn bằng kiểu của các “tiểu thư nhà lành” chính hiệu. . .

-Áaaa...-Hán đưa tay ‘nâng niu’ đôi mắt vừa bị sịt thuốc sịt tóc vào. Và người làm chuyện này tất nhiên là Băng Băng

Nhân cơ hội do chính mình tạo ra, cô nàng nhanh chân chạy đi tới chỗ đông người. Nhưng bây giờ đã là nửa đêm, dù tới đâu cũng chỉ có những con người nhìn qua cũng biết là không tử tế gì, họ chắc chắn sẽ không chịu giúp Băng Băng

Mặc dù chạy đã xa nhưng khuôn mặt Băng Băng vẫn tỏ rõ vẻ điềm tĩnh. Sức bền và tài năng chạy nhanh đáng lẽ được vận dụng triệt để vào lúc này đây, Băng Băng không ngừng mừng vì tài năng đó. Trong đầu lại hiện lên vài lời tự khen:

-“Không ngờ tài năng của mình lại được sử dụng một cách rất chi là hợp lí như vậy. Oa ...Minh phục mình thiệt đó”

Cái bệnh tự khen vừa bùng phát, hậu quả xảy đến cho Băng Băng thật phức tạp. Vừa chạy đến ngã rẽ Băng Băng va trúng một “vật thể to lớn” đáp ngay xuống mặt đất

-Xin lỗi- Băng Băng vừa phui quần áo vừa nói.

Nhưng khi đôi mắt tinh anh vừa nhận ra đó là một XY có một khuôn mặt khá quen và cũng rất lạnh lùng (nhưng hiện thời không thể nhớ là ai) đôi mắt ánh lên vẻ gì đó bàng quan với tất cả, trên mình khoác chiếc sơ mi đen đơn giản trông không đến nỗi lưu manh, Băng Băng vội vàng nói:

-Có người xấu muốn chọc ghẹo tôi. Anh làm ơn giúp tôi-Băng Băng hết sức, hết sức năn nỉ anh chàng trước mặt nhưng trong lòng lại nghĩ-“Nếu không mang cái về ngoài thực nữ này tôi cũng chẳng cần anh giúp, phiền..”

Đáp lại vẻ thành khẩn ‘bề ngoài’ của Băng Băng là một không gian tĩnh lặng. Người con trai trước mặt chẳng hề nói gì, vẻ mặt vô tâm hiện lên qua ánh sáng mờ mờ của đèn đường. Chẳng ngần ngại, anh chàng dứt tay vào túi rồi tiến bước...

Băng Băng hăng một nhịp. Lần đầu tiên có người không chịu giúp Băng Băng trong lúc cô nàng dùng ‘mỹ nhân diệu kế’. Thật bất ngờ...Nhưng cũng phải nghĩ lại vì nhan sắc của anh chàng kia cũng thuộc vào hạng vượt bậc mà Băng Băng không nhận ra, chỉ mãi đề cao mình thôi...haz’

Tiếng xe mô tô chọt phá tan dòng suy nghĩ của Băng Băng. Bất giác Băng Băng chạy lại phía của người mà cô nàng nghĩ “không đến nỗi lưu manh” kia

-Cô bé! Chạy cũng nhanh...-Chưa nói hết câu ánh mắt hấn ta tới lại, nhìn chú mục vào cái băng gắn trên ngực áo của người đứng bên cạnh Băng Băng. Ngay sau đó hấn khẽ cúi đầu và biến mất trong vòng 2 giây...(bí ẩn)

Hấn ta đã đi Băng Băng trở nên tự nhiên, cô nàng nở nụ cười rạng rỡ không biết đã giết chết bao trái tim của các chàng trai

-Cám ơn anh-Dù anh chẳng nói câu nào nhưng Băng Băng hiểu hấn ta bỏ đi nhờ vào cái vẻ “lạnh sát khí” của anh chàng này nên điều mà một cô gái “tốt” lên làm là phải biết cám ơn

Anh chàng vẫn không nói một lời tiếp tục bước, mặc kệ cái vẻ cảm kích quá khích của Băng Băng. Lại tiếp tục hăng một nhịp nhưng Băng Băng muốn biết cái mà hấn ta nhìn thấy liền tới mặt bỏ đi là gì nên cô nàng chạy lên trước anh chàng dò xét

Đó là một cái huy hiệu mang màu đen bí ẩn và chữ W sáng loáng điểm trên nền đen, gắn trên ngực áo boy làm Băng Băng chú ý. Cô nàng ngược lên nhìn, tò mò:

-W.. Là gì vậy?- Trong khi hỏi câu hỏi đó Băng Băng cũng kịp nhận ra chiều cao khủng hoảng của người con trai này

Tiếp tục mang ánh mắt vô cảm, anh chàng đi lạng lẽ không phát ra tiếng động như một điệp viên chuyên nghiệp mà chẳng thèm quan tâm tới Băng Băng

-Anh sao không trả lời tôi. À mà anh tên gì vậy?

Băng Băng vẫn không bỏ cuộc mặc dù thái độ của người này cực kì không tốt. Bình thường những con người kiểu này Băng Băng sẽ bỏ qua nhưng ở người con trai này lại làm trí tò mò của cô nàng tăng vọt

-Anh tên gì vậy? Tôi chỉ muốn biết để cảm ơn thôi mà-Băng Băng bắt đầu câu kinh

Anh chàng dừng bước quay lại nhưng không nhìn vào Băng Băng nói:

-Phiền...

Chỉ một tiếng duy nhất, người đó quay đi làm Băng Băng tiu nghỉu. Đang vui vì anh đã nói chuyện thì tiếng nói không cảm xúc đó làm thất vọng não nề. Nhưng cô nàng là người đã quyết tâm nhất định sẽ phải làm bằng được:

-Tên?-Cô nàng bắt chiếc nói nói ngắn gọn, không cảm xúc vừa học được từ ai kia

Anh chàng quay lại, tuy khá bất ngờ nhưng vẻ mặt vẫn vô cảm. Nhìn kĩ Băng Băng ... chọt có cảm giác thân quen...

-Wing

Băng Băng khẽ cười mẫn nguyện, chưa có chuyện gì cô nàng muốn làm mà không làm được cả mặc dù kết quả thường không như ý. Nhưng lần này thì ... hoàn hảo...

-Wing? Anh không có tên tiếng Việt sao?- Băng Băng lại tò mò

Vừa bước đi được vài bước Wing lại phải quay lại giải đáp trí tò mò của Băng Băng

-Trình Khánh Phong

-Tên anh hay đó. Tôi mong chúng ta vẫn còn cơ hội gặp lại-Băng Băng cười tươi. Có vẻ cô nàng này đã...

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Băng Băng.

Sau khi từ biệt Wing, Băng Băng đi thật nhanh về nhà vì chị Thảo Nghi chắc đang rất lo lắng. Căn biệt thự nhỏ của hai chị em mang sắc xanh ngọc bích vẫn còn sáng đèn để đợi cô chủ nhỏ về

Băng Băng cố đi thật nhẹ vào bên trong tránh gây sự chú ý của dì Tâm. Nhưng khi vừa bước vào gian chính một tiếng nói đột ngột phát lên:

-Cô chủ về muộn quá!

-Áaaaaaa...-Băng Băng bị giật mình hét toáng lên làm đất trời gần như rung chuyển

Chị Thảo Nghi nghe tiếng em gái liền hốt hoảng phi xuống nhưng khi vừa nhìn thấy Băng Băng và dì Tâm ở gần đó chị đã hiểu hết mọi chuyện. Dì Tâm thường hay “xuất quỷ nhập thần” nên hay làm Băng Băng giật mình và hét toáng lên, vậy thôi. Thảo Nghi cười, ngồi xuống ghế nói:

-Trên đường về có sao không em?

Băng Băng đột nhiên giật mình. Câu hỏi của chị Thảo Nghi như là chị đã biết điều gì đó vừa xảy ra trong nửa tiếng trước vậy nhưng Băng Băng vẫn giữ được bình tĩnh, nhẹ nhàng nói:

-Không có gì cả, em về rất an toàn mà-Băng Băng cười rồi hỏi-Chị có biết tấm bảng màu đen có chữ W có ý nghĩa gì không?

Thảo Nghi quay đi để giấu nụ cười hiện rõ trên môi

-Chị không rõ nhưng chắc họ là một tổ chức nào đó-Thảo Nghi cố nói mập mờ để kích thích trí tò mò của Băng Băng

Băng Băng ngồi trầm ngâm “Vậy chắc anh ta làm ở tổ chức đó”. Chợt cười, cô nàng bộc bạch:

-Em vừa quen được một người làm ở tổ chức đó- Băng Băng cười tươi và không đợi chị phản ứng, tiếp-Em đi ngủ đây. Bye chị.

Thảo Nghi cười bí ẩn và rút điện thoại ra:

-Ok. Còn phía bạn

-Chưa có phản ứng

-Ok. Lời hứa của chúng ta sẽ sớm được thực hiện

Tại lớp học

Vừa bước vào lớp những con mắt đã nhắm thẳng mục tiêu vào Băng Băng khiến cô nàng thoáng ngạc nhiên. Đến khi trông thấy đồng quà to đùng ở trên bàn Băng Băng mới hiểu ra. Sinh nhật của Băng Băng. Băng Băng không nhớ còn mọi người lại không quên.

Vậy là mấy món quà lại được xử lý theo cách hàng ngày vẫn được vận dụng và trong vòng hai phút, mặt bàn trở lại vẻ trơn nhẵn vốn có. Khi Băng Băng vừa ngồi xuống bàn hai đứa bạn là Hạ Băng và Lệ Băng cũng ngồi xuống gần bên

-Băng Băng, bạn có nhận được một cái phong bì màu đen không?-Hạ Băng hỏi

Về mặt Băng Băng ngơ ngơ chẳng hiểu ý của Hạ Băng. Cô nàng khề nhăn mặt rồi lắc đầu

-Hai đứa mình cùng nhận được cái đó nên nghĩ bạn cũng nhận được thôi. Đừng mang cái về mặt ngốc như thế -Lệ Băng nhảy bèn nhận ra liền nói

Về mặt của Băng Băng vẫn không có chiều hướng thay đổi làm hai cô bạn cười ồm lên bởi hiếm khi họ thấy Băng Băng ngốc như thế. Còn cô nàng khi nhận ra, lập tức trở lên nghiêm túc:

-Đừng đùa

Bị Băng Băng đe dọa, hai cô bạn nín thít. Băng Băng thấy vậy liền cười rõ tươi. Hai cô bạn đúng là quá ngốc khi sợ cô nàng. . .

-Băng Băng cái này là gì vậy nè-Dung cầm trên tay cái phong bì đen, chạy tới nói

Như bắt được vàng, Hạ Băng và Lệ Băng nhanh chóng lấy lại cái phong bì đen đó. Về mặt hơn hờ chứng minh với Băng Băng điều mình vừa nói:

-Đấy, bọn mình vừa nhắc tới cái này nè. Vậy mà còn làm điều đe dọa nữa chứ- Hạ Băng và Lệ Băng cùng tỏ vẻ giận dữ

Không quan tâm đến hai cô bạn lấm bời Băng Băng đang tò mò với cái phong bì đen này nên cô nàng cũng quên luôn việc dỗ dành hai đứa bạn thân.

Băng Băng cẩn thận mở phong bì đó và lấy ra một tấm bảng cùng mảnh giấy nhỏ có ghi-“3:00pm tại tòa nhà W”-Rồi lại tiếp tục quay lại xem xét tấm bảng. . .

Nếu không kìm lại kịp Băng Băng đã hét lên vì vui mừng khi nhìn thấy tấm bảng đó. Tấm bảng màu đen và có chữ W sáng loáng mà Băng Băng đã từng nhìn thấy vào cái đêm hôm trước. Trông về mặt vui mừng của Băng Băng, Hạ Băng và Lệ Băng tò mò:

-Sao? Sao? Tin tốt từ cái đó?

Băng Băng gật gật làm hai cô bạn đơ người. Tấm bảng đó họ cũng nhận được nhưng nghĩ là trò đùa nào đó với nhóm Liên Băng này nên khi thấy phản ứng của Băng Băng họ bị shock. Băng Băng thấy vậy ghé tai hai cô bạn nói nhỏ:

-Đó là tổ chức W. Tổ chức có cách làm việc âm thầm và bí ẩn. . .

Hai cô bạn nhìn Băng Băng vô cùng ngạc nhiên, Hạ Băng kích động nói:

-Băng Băng, bạn sao vậy? Đừng nói với bọn mình là bạn định tham gia cái tổ chức đó nha???

Trông biểu hiện của hai cô bạn hơi kì quái nhưng Băng Băng chẳng suy nghĩ thân nhiên gật đầu. Hạ Băng và Lệ Băng tròn mắt khinh ngạc nên Băng Băng đành nói tiếp cho họ hiểu:

-Mình gia nhập là vì một người- Nói đến đây, Băng Băng nhớ lại buổi tối hôm trước và mang theo cả hình bóng ai đó. . .

Lệ Băng đập mạnh tay xuống bàn tỏ vẻ không đồng tình, còn Hạ Băng nói:

-Băng Băng! Bạn có biết nơi đó như thế nào không mà dễ dàng đồng ý vậy hả?-Hạ Băng nói với thái độ gay gắt khiến Băng Băng trông buồn buồn-Nhưng chúng mình sẽ cùng nhau gia nhập- Hạ Băng chột hạ giọng

Thì ra là này giờ hai cô bạn đang đùa Băng Băng để trả thù vụ đe dọa vừa rồi chứ thực ra Băng Băng làm gì hai cô bạn thân này đều đồng ý cả. Họ được coi là nhóm bạn hoàn hảo nhất trong trường mà

-Vậy là đồng ý gia nhập cùng mình rồi đúng không?-Băng Băng tỏ vẻ phấn khích

-Bạn thấy Liên Băng bọn mình bỏ nhau bao giờ chưa hả? Cô bạn ngốc- Lệ Băng vui vẻ nói- Chiều nay chúng ta cùng đi

Cả ba cô nàng tên Băng cùng cười nhưng tiếng cười chợt tắt khi Liên từ đâu xuất hiện và hỏi:

-Liên Băng nói gì vui vậy? Cho mình biết được không?

Ba cô nàng quay qua, chẳng ai bảo ai đồng thanh đáp:

-Chuyện người lớn, trẻ con đừng xen vào. Ra ngoài kia chơi đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tai Nạn

Tan trường...

-Băng Băng

Băng Băng vừa ra khỏi cổng trường thì có tiếng gọi, cô nàng liền ngoảnh lại. Nhưng vừa quay lại, Băng Băng đơ người không nói lên lời.

Trước mặt Băng Băng là cái khẩu hiệu “Tôi yêu Băng Băng” màu hồng, lớn đến nỗi che gần hết cả cổng trường. Và ở giữa là một chàng lớp trên miệng đang cười toe toét đang đi về phía Băng Băng.

“Hôm nay được mùa hay sao vậy?” –Băng Băng tự nhủ

Không khí quanh Băng Băng hết sức là căng thẳng. Mấy chị em con gái hét ầm lên, ồn ào. Nguy hiểm hơn là mấy fans nam cứ nhìn anh chàng kia bằng ánh mắt như muốn giết người (thể nào sau chuyện này cũng sẽ xảy ra một cuộc đánh hội đồng he J)

Khi Hạ Băng và Lệ Băng vừa đi tới bên cạnh, Băng Băng liền nói:

-Giải quyết chuyện này giùm mình – Vừa dứt lời, Băng Băng cười nhẹ rồi quay đi mặc cho ai kia, Băng Băng chẳng biết đang tiến tới mỗi lúc một gần hơn

-Dừng lại-Lệ Băng đưa tay cản đường.

(Có phải Băng Băng quá kiêu ngạo không?)

Giải quyết phiền phức xong Hạ Băng và Lệ Băng không nín được cười chạy đến chỗ Băng Băng. Nhưng khi chỉ còn cách Băng Băng vài mét thì hai cô bạn cứng người khi Băng Băng nằm bất tỉnh, máu bắt đầu chảy ra mặt đường...

Ở cách đó không xa một chàng trai... người có ánh mắt lạnh lùng thoáng nét da diết ấy đang nhìn xoáy sâu vào Băng Băng....

-Băng Băng.....-Tất cả mọi người đang đứng gần đó hét lên.

Băng Băng nhanh chóng được đưa vào trong bệnh viện và trải qua cuộc phẫu thuật dài...

Sau 5 tiếng Băng Băng tỉnh lại và theo lời bác sĩ nói điều này là rất ngoạn mục.

-Chị Thảo Nghi...

-Em có sao không Băng Băng? –Chị vừa khóc vừa hỏi.

-Em khỏe. Mai chị cho em xuất viện, em không thích nơi này- Băng Băng cố gắng nói để mong mình có thể nhanh chóng thoát khỏi nơi đây. Vừa ghét nơi này nhưng cũng một phần không muốn chị phải lo lắng nhiều và cũng vì một lí do khác nữa...

Cánh cửa phòng bật mở và người đã vô tình đâm Băng Băng bước vào với vẻ mặt lạnh nhạt và không có vẻ là hối lỗi:

-Tôi đã trả tiền viện phí. Và đây là tiền bồi thường.

Băng Băng chẳng quan tâm lắm vì trong chuyện này Băng Băng cũng có lỗi một phần nên cô nàng chỉ lẳng lẳng lắng nghe.

Không khí còn lại là một khoảng lặng...

Nhưng cái không khí ấy chẳng duy trì được lâu khi friends của Băng Băng đi vào. Căn phòng rộng rãi phút chốc trở lên ngột ngạt... Đây chính là lí khác khiến cho Băng Băng không muốn ở lại bệnh viện.

Người này hỏi thăm một câu người kia hỏi thăm một câu... làm cho Băng Băng cảm thấy vô cùng nhức đầu nhưng đành bất lực (được miễn mộ quá cũng khô). Cô nàng chỉ biết nhún nhún cổ gượng trả lời các câu hỏi.

Nhưng sức chịu đựng của con người luôn chỉ có giới hạn...

-Stop here! Cho mình bình yên một chút, định tra tấn người bệnh sao?- Dù rất mệt nhưng Băng Băng vẫn hét lên.

Tất cả chợt cười vì cái vẻ mặt tuy đang tức giận nhưng cực kì dễ nhìn đó. Rồi mọi cũng từ từ về hết, chỉ còn lại Hạ Băng và Lệ Băng. Hai cô bạn nhìn Băng Băng hồi lâu rồi cũng nói:

-Ý định gia nhập W... Bạn từ bỏ đi. Bạn này khi tới đó mình đã tìm hiểu rồi, nơi đó rất nguy hiểm không phù hợp với chúng ta.

Băng Băng suy nghĩ một lúc rồi nói:

-Được rồi. Nhưng nếu có cơ hội khác mình vẫn sẽ tham gia.

-Băng Băng... -Hai cô bạn hét lên vì sự cứng đầu khó chịu của Băng Băng. Nhưng đáp lại là biểu hiện vô cùng thờ ơ của Băng Băng, cô nàng nói tiếp:

-Mình phải tìm được một người...

Love

Còn lại một mình trong phòng bệnh Băng Băng nằm suy nghĩ vu vơ. Trí nhớ của Băng Băng quay lại lúc cô nàng gặp tai nạn.

Khi chiếc ô tô va trúng Băng Băng, cách đó không xa một người con trai (rất thân quen) mặc chiếc sơ mi đen đơn giản, dáng người cao, đôi mắt không chú ý đến bất cứ điều gì, có vẻ đẹp lạnh lùng toát lên giữa phố phường đông đúc đang chăm chú nhìn Băng Băng nhưng không có chút biểu hiện của sự lo lắng.

Trước lúc ngất đi Băng Băng còn nhìn thấy người con trai đó cầm điện thoại gọi đi (có thể gọi cấp cứu)... nhưng đó là sự thật hay lúc đó Băng Băng không còn tỉnh táo??? Khi người mà Băng Băng nhìn thấy là người không hề biết (chính xác là không hề nhớ) về Băng Băng, bạn gái nhỏ năm xưa...

-Anh nhất định phải trả giá vì đã quên em- Băng Băng tức giận nói, trong đầu nhớ về khoảng kí ức được Băng Băng coi là tươi đẹp hồi nhỏ. Bực mình, cô nàng kéo chăn lên quá vai và bắt đầu nhắm mắt ngủ...

Cánh cửa phòng mở ra không tiếng động...

Bó hoa hồng màu xanh ngọc bích, loại hoa mà Băng Băng thích trên tay người bí ẩn nào đó tiến vào trong phòng bệnh...

Người đó giữ im lặng một cách tuyệt đối, đôi mắt chứa đựng nỗi nhớ thương nhìn Băng Băng thật lâu...

Khi nhìn thấy Băng Băng gặp tai nạn, đã muốn đến chạy đến nhưng lại sợ Băng Băng không kịp thời chấp nhận được. Khi nhìn thấy Băng Băng ngã xuống, ánh mắt trần trụi nhìn mình, tim khẽ nhói đau...

Thời gian đã khiến tình yêu kết thúc!...

Thời gian đã khiến con người quên hết những kí ức đẹp thuộc về nhau!...

-Không cho phép em quên tôi. Băng Băng!-Người đó cúi người nói khẽ vào tai Băng Băng rồi đặt lên trán cô nàng một nụ hôn nhẹ trước khi rời khỏi phòng.

Sau giấc ngủ dài cùng với giấc mộng đẹp nhưng khá kì lạ, Băng Băng ngồi bật dậy ngơ ngác nhìn xung quanh.

Hoa hồng xanh ngọc bích...được cắm trong lọ cạnh giường bệnh.

Câu nói lạnh lùng, mang đầy yêu thương...vang vọng bên tai.

Nụ hôn nhẹ...vẫn còn vương lại trên trán.

Không phải là mơ, tất cả là sự thật. Băng Băng đưa tay sờ lên trán, tức giận khi nghĩ về ai kia.

-Anh vẫn phải trả giá, không thay đổi được đâu- Băng Băng nói và khẽ nở nụ cười gian- Nhưng em sẽ tha thứ nếu anh chịu nhận lỗi sớm một chút- Cô nàng tiếp tục cười, nằm trở lại với vẻ thỏa mãn...

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Theo Sát Cô?

2 tuần sau...

Khi vết thương vẫn còn chưa bình phục hẳn, Băng Băng đã bị chị Thảo Nghi kéo tới bữa tiệc sinh nhật chị Ý Nhi, một người bạn thân của chị Thảo Nghi mà Băng Băng đã thân quen từ nhỏ.

Để đi đến đây Băng Băng đã được hóa trang trong một chiếc váy xanh ngọc, đôi giày cùng màu và với một mái tóc xõa dài ngang vai. Chỉ cần vậy thôi đã khiến bao con mắt điên đảo vì cái vẻ đáng yêu mà trang phục tạo ra cho cô nàng.

Vừa bước vào trong bữa tiệc, Băng Băng đã bắt đầu của chị Thảo Nghi nhưng đổi lại Băng Băng lại tìm được hai “tiểu thư” Hạ Băng và Lệ Băng

-Băng Băng! Bạn tuyệt lắm!

Lệ Băng trầm trồ. Ngày thường Băng Băng cũng xinh nhưng cô nàng này lại rất ít khi chăm sóc nhan sắc nên hôm nay chỉnh sửa chút thôi... hoàn hảo.

Nghe lời khen ngợi của Lệ Băng nhưng Băng Băng không hề có cảm xúc. Cô nàng là người ít bị xúc động. Nhưng rồi Băng Băng cũng khẽ cười để cô bạn đỡ cảm thấy hụt hẫng

-Này này. Đừng có cười. Mấy chàng nhập viện hết bây giờ.

Hạ Băng trêu chọc.

Tuy mấy chàng nhìn thấy nụ cười của Băng Băng không nhập viện nhưng ánh mắt của mấy anh chàng chỉ hướng đến chỗ Băng Băng làm trọng điểm, Hạ Băng và Lệ băng nhìn mặt:

-Lại thế rồi... Từ nay mình sẽ chẳng đứng gần bạn đâu, Băng Băng. Bạn có biết bạn luôn hút hết sự chú ý không?

Hạ Băng nói. Nhưng trong khi đó Băng Băng và Lệ Băng lại làm chuyện khác. Lệ Băng cao chân, quay một vòng 90° đá chiếc bánh gato đập thẳng vào mặt kẻ đang cầm dao tiến đến chỗ chị Ý Nhi. Còn Băng Băng thì nhẹ nhàng hơn, cô nàng búng nhẹ ly rượu vang bay thẳng vào tay kẻ đó khiến tay hắn rí máu và con dao rơi xuống đất...

Tất cả nhìn Băng Băng bằng con mắt thán phục. Động tác nhẹ nhàng búng ly một cách đặc biệt đó làm cho Băng Băng càng được chú ý hơn. Nhưng Băng Băng chẳng quan tâm, bước đến chỗ của kẻ kia bằng vẻ mặt lạnh tanh.

Ngay lúc đó, một cô gái mặc bộ váy đỏ nổi bật vẻ mặt mềm mại hiền dịu đi tới cùng nụ cười nhẹ nhìn về hướng chị Thảo Nghi đang đứng.

-Khoan...

Cô gái ấy vội đưa tay ra hiệu.

-Anh ta không có ý gì đâu, là do chị nói anh ta làm vậy để cho bữa tiệc hấp dẫn hơn chút thôi.

-Chị Ý Nhi. Vậy chị phải nói trước chứ, làm em vô tình hại anh ta.

Băng Băng lập tức quay lại vẻ thân thiện khi không còn nguy hiểm, khéo trách.

-Tại em cảnh giác quá thôi chứ nếu chị nói trước thì đâu còn gì là hấp dẫn. Mà Băng Băng đừng gọi chị là Ý Nhi, Băng Băng gọi là Wee đi.

Chị Wee cười thân thiện. Cái tên Wee này không phải ai cũng có thể gọi.

Khi Băng Băng quay đi, chị Wee nhìn vào nơi có một boy hoàn hảo đang đứng rồi quay qua nhìn cô bạn Thảo Nghi, nháy mắt tinh nghịch và cười...

Một góc khuất trong bữa tiệc...

-Chị có tình sắp đặt. Cô bé đó?

Giọng nói lạnh lùng và có chút bất cần vang lên. Chàng trai nhìn cô gái đang tươi cười cách đó không xa.

-Em đã nhận ra...!!!

Nụ cười mỉm xuất hiện trên môi người chị gái.

-Không. Em luôn theo sát cô bé. Angel.

Love

Khi bữa tiệc gần kết thúc, Băng Băng bất ngờ gặp lại một người không lạ nhưng cũng không coi là quen.

-Em đã bình phục rồi sao?

Băng Băng tròn mắt nhìn người đã đâm mình. Hôm trước anh ta còn chẳng thèm quan tâm tới Băng Băng mà hôm nay đột nhiên hỏi chuyện làm cô nàng

bất ngờ.

- Hôm đó tôi có chuyện nên cư xử hơi quá với em.

Một lần nữa Băng Băng lại bất ngờ nhưng đã nhanh chóng trở về tình trạng cũ. Băng Băng cười nhẹ nói:

- Không sao, tôi ổn.

Khuôn mặt của lạnh băng của anh ta chợt ánh lên nét thích thú mà Băng Băng không thể hiểu. Rồi đột nhiên anh ta tỏ ra thân thiện như đã quen Băng Băng từ rất lâu rồi vậy.

- Băng. Anh hơn em một tuổi đấy. Đừng ăn nói xác xược như vậy chứ!

Băng Băng nhìn anh ta, ngờ vực. Sao anh ta lại có vẻ hiểu rất rõ về Băng Băng?

Bỏ qua câu hỏi của cô. Anh ta đột nhiên khoác vai Băng Băng.

Anh ta không biết rằng mình đã vô tình có hành động làm Băng Băng khó chịu. Cô nàng không thích sự tự nhiên quá mức này. Nên chẳng nể nang mặc dù anh ta lớn tuổi hơn mình (theo lời anh ta nói) Băng Băng hất tay anh ta ra khỏi người và...

- Này anh. Tôi chẳng quen biết anh sâu sắc nên anh đừng có hành động quá mức. Một người đến tên tôi còn chẳng biết mà lại tỏ ra thân thiết với tôi, anh làm vậy khác gì biến tôi thành người khờ.

Băng Băng giận dữ.

- Ác thật...!

Anh ta cảm thán.

- Tôi tên War.

Sau đó nở nụ cười rồi biến mất

Phản ứng của Băng Băng hiện giờ là đờ hình. Lần đầu có người dám tỏ ra đứng đưng khi Băng Băng đã và đang tức giận. Chứng kiến mọi chuyện Hạ Băng lên tiếng:

- Băng Băng gặp phải đối thủ rồi đây...

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Thủ Lĩnh.

Hôm nay là ngày Băng Băng đi học trở lại nên khi vừa vào tới lớp thì...

- Băng Băng. Bạn khỏe hẳn rồi hả...

- Mừng bạn trở lại lớp, bọn mình lo cho bạn lắm đó...

- Bạn ổn hẳn chưa, vết thương thế nào rồi...

Cả lũ con gái trong lớp vây quanh Băng Băng hỏi han này nọ làm cho lớp còn hơn cả cái chợ. Chịu tra tấn gần chục phút Băng Băng mới có thể giải quyết cái đám ồn ào này.

Nhưng vừa giải quyết girl xong lại có một vấn đề còn nhức đầu hơn đang ở trên bàn của Băng Băng. Đó là quà của các boy. Đồng quà được chồng cao, xếp kín cả mấy cái mặt bàn xung quanh.

Băng Băng tỏ ra lúng túng và cực kì không vui. Hơi vò đầu Băng Băng nói:

- Mấy bạn giải quyết chỗ này giùm mình cái.

Câu nói vừa phát ra, phút chốc Băng Băng đã có thể ngồi vào bàn.

Thứ đầu tiên mà Băng Băng nhìn thấy được khi vừa ngồi xuống là cái phong bì màu đen giống lần trước. Mảnh giấy vẫn ghi nội dung đó nhưng tấm bảng mang chữ W còn có thêm một chữ B nhỏ ở góc bên trái.

Đầu Băng Băng hiện ra hình ảnh người con trai đứng ở cuối phố.

- Chiều nay nhất định mình sẽ tới đó.

Băng Băng quả quyết khi nói với Hạ Băng và Lệ Băng. Hai cô bạn hết cách cũng đành gật đầu.

Love

3:00pm...

Tại tòa nhà W...

Ba cô nàng tên Băng bước vào một căn phòng lớn mang sắc xám đen.

- Hai cô đã suy nghĩ về chuyện tôi đã nói?

Hai cô bạn chưa trả lời Băng Băng quay qua hỏi bằng con mắt tò mò:

- Anh ta là ai? Anh ta đang nói chuyện gì với hai bạn vậy?

Người Băng Băng hỏi đứng dậy và mang về mặt thân thiện không có nét đáng sợ giống như giọng nói đi tới ghế ngồi và nói:

- Tôi là Rik. Phó thủ lĩnh ở đây. Cô còn điều gì thắc mắc?

Cái cách giới thiệu bản thân của Rik là cho Băng Băng bật cười thành tiếng.

Rik nhăn mày nhìn cô.

- Tôi nghĩ tôi chỉ cần hai cô làm công tác điệp viên thôi. Với biểu hiện của cô ta (Băng Băng) thì không thể.

Rik vừa nói xong con cười của Băng Băng lập tức ngưng hẳn. Băng Băng nhìn Rik hần học rồi nhìn qua hai cô bạn nhờ sự giúp đỡ. Ngay lập tức Lệ Băng ra vẻ lạnh lùng:

- Nhóm Liên Băng luôn hoạt động tập thể.

Một câu nói nhắc ngầm là nếu không có Băng Băng cả Hạ Băng và Lệ Băng đều sẽ không gia nhập tổ chức rất lợi hại của Lệ Băng làm cho Rik hơi giật mình, nhìn Lệ Băng đầy hốt hoảng. Cố lấy lại bình tĩnh Rik nói:

- W cũng không thể chấp nhận những người thất hẹn làm công việc của một...

Chưa kịp nói “điệp viên” thì Rik đã bị Băng Băng chặn họng.

- Vậy sao còn gửi cho tôi cái này.

Băng Băng đưa ra tấm bảng.

Rik một lần nữa chưa kịp giải thích gì thêm thì cái cửa phòng bật tung vì bị một lực mạnh tác dụng. Một anh chàng bước vào...

Người ta có thể cảm nhận rõ một luồng khí lạnh lập tức xâm chiếm diện tích rộng lớn của căn phòng.

Ánh nhìn vô cảm không quan tâm đến bất cứ điều gì. Vẻ mặt lạnh lùng vẻ kiêu ngạo rất cuốn hút... Giọng nói đầy quyền lực vang lên:

- Thất hẹn không được phép.

Sau phút kinh hoàng ban đầu, Băng Băng khẽ phát ra tiếng nói:

- Wing~ Khánh Phong.

Wing thờ ơ quay lại rồi lại ngoảnh đi. Hai cô bạn thì tròn mắt kinh ngạc khi biết cô bạn Băng Băng của mình quen thủ lĩnh. Mà thực ra người có phản ứng trầm trọng nhất là Rik nhưng trước mặt thủ lĩnh anh ta cố gắng không để bộc lộ...

- Giải quyết chỗ này đi.

Wing ném tới mặt bàn của Rik cách đó chừng 5m một xấp gì đó rồi dứt hai tay vào túi đi ra ngoài. Khi Wing bước chân ra khỏi cửa đồng nghĩa với ‘nguy hiểm’ của Băng Băng ập tới. Rik bắt đầu phùng phát trí tò mò của mình :

-Băng Băng? Sao em biết tên thủ lĩnh? Nói mau. . .

Băng Băng bị tra hỏi bất ngờ nên cứ tròn mắt nhìn quanh cổ giấu đi biểu cảm ‘thẹn’ của mình, cho đến khi Hạ Băng và Lệ Băng cùng tham gia tra hỏi với Rik cô nàng mới bắt đầu nói:

-Em tình cờ biết thôi, lạ lắm sao? -Tình cờ?... Nếu không phải thủ lĩnh nói thì không có ai có thể biết tên anh ấy. Anh làm ở đây hơn một năm mới được biết đây-Rik nhìn Băng Băng nói bằng một giọng đe dọa và chắc chắn. Hai cô bạn cũng chẳng buồn tha tiếp lời:

-Băng Băng. Mau nói có phải thủ lĩnh nói tên cho bạn biết. . .

Bị uy hiếp bởi ánh mắt sắc sảo của Rik, thái độ hơi không quan tâm đến bạn bè mà chỉ muốn thỏa lấp trí tò mò của mình của hai cô bạn nhưng Băng Băng vẫn tỏ vẻ thân nhiên, nói:

-Vậy thì lạ lắm à?

Câu nói chắc chắn của Băng Băng làm cho hai cô bạn bất ngờ. Họ đã từng nghe qua ‘thủ lĩnh’ của họ hành tung rất kín đáo và bí ẩn, quan trọng nhất là chẳng bao giờ quan tâm đến những câu hỏi vô nghĩa không cần thiết nên khi biết Băng Băng có thể hỏi được tên thủ lĩnh họ thờ không ra hơi vì quá shock

Còn Rik ban đầu tỏ ra hơi kích động đập tay xuống bàn. Rồi quay đi gõ gì đó vào máy tính sau đó quay ra nhìn Băng Băng cười vui vẻ nói:

-Băng Băng em chính là Angel. . .Cuối cùng cũng tìm ra. . .-Rik hét lên

Lần này thì không chỉ mình Băng Băng kinh ngạc mà còn có kèm theo cả Hạ Băng và Lệ Băng. Ba cô nàng nhìn Rik thắc mắc chờ đợi một lời giải thích nhưng mãi không có kết quả nên Lệ Băng đành nghiêm mặt hỏi:

-Tại sao anh lại nói như vậy?

Bị thái độ nghiêm túc của Lệ Băng làm cho giật mình, Rik khó khăn nói L:

-Các em không cần biết chuyện này. Chúng ta bàn vào công việc thôi. . .-Rik đánh trống lảng và nhất quyết không chịu nói mặc cho ba cô nàng cùng đem ánh mắt đe dọa. . .

Cuối cùng sau bao nỗ lực, kết quả thu được của ba cô nàng vẫn là con số không. Còn về phần công việc, vì sự kiện Băng Băng là Angel nên chẳng cần phải nói gì thêm, Rik đã lập tức nhận cô nàng. Nhưng trước khi ra về, Rik còn nói:

-Băng Băng là trường hợp đặc biệt nên hai em không thể làm việc cùng Băng Băng

Cả ba cô nàng cùng quay lại nhưng Rik đã biến mất. Ý nghĩa của câu nói đó chỉ còn chờ ngày chính thức gia nhập Wing ba cô nàng mới có thể biết. . . Nhưng có thể chắc chắn Băng Băng sẽ phải gánh một nhiệm vụ nào đó cao cả lắm đây. . .

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Hạ Băng. Cảm Nặng

Tuy đều là tiểu thư của các tập đoàn nhưng đều là những con người giản dị nên ba cô nàng cùng đi xe bus trở về theo đề xuất của Băng Băng.

Hiện tại khi ở trên xe, cả ba người cùng chung một trạng thái đó là suy nghĩ vu vơ về W, về con người ở W và cũng kèm theo cả thủ lĩnh ở đó nên mặc dù hình như có tiếng ai đó gọi tên mà cả ba cô nàng đều không biết. . .

Đang suy nghĩ vu vơ (chủ yếu là về Wing) nét mặt của Băng Băng chợt tỏ ra nghiêm túc. Chấm dứt dòng suy nghĩ, Băng Băng quay người đá chai nước ở trên tay một chú ngồi bên vào thẳng tay một kẻ đang có ý định móc túi ở phía trước.

Vài người bị bất ngờ hét lên. Còn tên móc túi kia tím mặt nhìn xuống cánh tay đỏ lựng đang dần chuyển tím vì tụ máu của mình. Chưa kịp hoàn hồn hẳn ta tiếp tục bị tấn công bởi một người đứng gần đó. . .

Băng Băng chuyển về trạng thái bình thường, hồ hững nhìn War đang vô hiệu phản kháng của hắn ta. Còn hai cô bạn nhanh miệng hét lên:

-Bác tài! Dừng xe. Có móc túi...

Chiếc xe bus phanh gấp lại và tên móc túi kia bị đưa đến đồn công an ngay sau đó.

Ba cô nàng hơi choáng váng vì tệ nạn ở trên xe bus nên cũng xuống xe luôn. Băng Băng đang gọi người tới đón thì War bất ngờ từ đâu xuất hiện, đến gần Băng Băng nói:

-Băng. Em có cần vô tình thế không?

Chỉ duy nhất có Băng Băng vẫn thờ ơ quay đi còn Hạ Băng và Lệ Băng đều đã ngoảnh lại phía War theo tiếng gọi tên mình...

-Biết anh sắp bị móc túi mà không nói một câu, làm khi đó bất ngờ quá anh làm rơi luôn điện thoại trên xe rồi.

Thái độ thân thiết không làm Băng Băng rung chuyển. Hai cô bạn thì đã không nói ra được từ nào, cứ chăm chú nhìn War với vẻ mặt như phát hiện người ngoài hành tinh. Băng Băng không hài lòng liền nói thật lạnh nhạt:

-Chúng ta biết nhau? War tôi chẳng có quan hệ gì với anh.

Không phải vì Băng Băng vẫn còn để bụng chuyện hôm trước ở bữa tiệc War đã có hành động không đúng đắn mà là do Băng Băng không biết mình có quan hệ như thế nào với War. Băng Băng không thích những điều không rõ ràng.

-Là bạn được chứ. Anh muốn biết người anh vô tình cán trúng thân thiện như thế nào.

War tỏ ra hài hước không hợp với cái vẻ lạnh lùng kiêu ngạo bề ngoài.

Băng Băng vẫn không để tâm lắm mà đang kiểm tra cái gì đó trên điện thoại nhưng cô nàng đã ra hiệu đồng ý nên Hạ Băng nói:

-Được thôi. Nhưng anh cần phải qua kì kiểm tra của nhóm Liên Băng rồi sẽ tính.

Trong cả ba cô nàng chỉ có Hạ Băng tỏ ra hưởng ứng nhất. Hạ Băng nhìn War cười tươi vui vẻ nói:

-Anh War lớp 12 đúng không?

Chẳng cần trả lời Hạ Băng tiếp.

- Anh sẽ có thời gian là 2 tiếng để kiến cho bọn em vừa lòng.

War hơi cười và dẫn ba cô nàng đi chơi để kiểm tra. Thông thường thì người ta sẽ hay đến những nơi ồn ào náo nhiệt như công viên hay sở thú... Nhưng War lại dẫn ba nàng tới một quán cà phê xanh đẹp nhưng yên tĩnh...

-Đây là nơi anh thích tới. Anh không thích những nơi ồn ào.

War vừa nói xong, điểm của anh chàng được ghi trong mắt Hạ Băng càng cao hơn. Còn hai người kia thì vẫn ở trạng giống tên "băng". Hạ Băng đành ra mặt vót vát:

-Này, hai bạn. Chẳng phải anh ấy đã có chung sở thích, thích yên tĩnh giống chúng ta rồi đó sao. Sao vẫn âm (nhiệt độ) thế?

Băng Băng và Lệ Băng nhìn đứa bạn thân mến bằng con mắt xót xa bởi Hạ Băng chưa gì đã bị thần Cupid chơi đùa rồi. Nhưng hai người vẫn mang sắc thái vô vị cho tới tận khi về.

-Anh được tuyển chứ?

War nhìn ba nàng bằng con mắt bí hiểm và hình như còn có cả khí sát.

Hạ Băng nhìn Băng Băng vẻ chờ đợi nhưng cô nàng lại chẳng quan tâm quay đi. Cầu cứu Lệ Băng thì cũng vậy nên hạ Băng mang vẻ mặt ỉu xiu, đi ra phía War nói như người có lỗi:

-Anh War. Hai đứa bạn khó tính của em không đồng ý rồi.

-Em quên sao? Bọn em có đặc điểm im lặng là đồng ý mà.

Ánh mắt như cười của War làm Hạ Băng nhận ra. Đúng là Liên Băng thường chấp nhận bạn bè trong im lặng. Nhưng bỗng trong đầu Hạ Băng nảy ra một ý nghĩ:

-“Anh War. Sao anh lại biết rõ về bọn em như vậy?”

Hết chương 6.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Công Việc Của Băng Băng

Ngày ba nàng công chúa của Băng đi nhận việc tại W.

Rik đang ngồi gõ đầu bút xuống bàn phân công công việc cho ba cô gái duy nhất được gia nhập W trong chức vụ điệp viên. Về mặt trầm tư và bí hiểm, Rik nói:

-Hạ Băng và Lệ Băng. Hai em chỉ phải làm một việc duy nhất là âm thầm trà trộn và bảo vệ hai người này. Họ là đối tác quan trọng của tập đoàn W.

Rik chợt quay ra nhìn bên ngoài.

-Nếu thấy ai khả nghi thì báo lại cho tôi.

Hạ Băng và Lệ Băng cùng lúc nhìn Băng Băng rồi quay qua nhìn Rik với ánh mắt ẩn chứa câu hỏi: “Tại sao Băng Băng lại không làm cùng bọn em?”. Nhưng đáp lại ánh mắt đó lại là một ánh mắt mang ý nghĩa: “Hai em không cần biết điều đó” của Rik mà Lệ Băng có thể hiểu

Vậy là một cuộc chiến bằng mắt xảy ra giữa Rik và Lệ Băng. . .

Băng Băng thấy căn phòng mịt mù khói lửa vội khuyên can:

-Lệ Băng × anh Rik thôi ngay.

(giống ra lệnh hơn là khuyên can)

Rồi Băng Băng trở lại giọng nhẹ nhàng.

-Anh Rik. Vậy em làm gì?

May mắn khi có Băng Băng cứu thoát ra khỏi cuộc chiến với Lệ Băng, Rik thờ dõng đáp theo phản xạ.

-Em làm Angel.

-Hả???

Cả ba nàng cùng thốt lên, như sợ nghe lầm Hạ Băng đứng gần đó còn nheo Rik để xem thực hư , xem tai của mình có bị lỗi không. Nhận ra mình vừa nói nhầm, Rik vội bào chữa;

-Quên đi. Anh đùa thôi. Băng Băng, em sẽ làm thư kí ở tập đoàn W với công việc là bảo vệ tổng giám đốc.

-Thấy Băng Băng nhăn mặt, Rik nói thêm

- Em yên tâm. Nói là bảo vệ cho oai thôi chứ thực ra tổng giám đốc chẳng cần ai phải bảo vệ đâu. Nèn em vào cho có danh thôi.

Hai cô bạn tỏ vẻ không hài lòng ra mặt, nhất là Lệ Băng.

-Sao Băng Băng lại không cùng làm với bọn em.

Lệ Băng hỏi mang tính răn đe lớn nhắm vào Rik. Bất gặp ánh mắt cương quyết của Lệ Băng, Rik căng thẳng nuốt khan nói:

- Vì công việc thôi. Các em đừng phản ứng như thế chứ!

Rik lau mồ hôi mỗi khi nhìn Lệ Băng. Hành động đó càng khiến Băng Băng cười nhiều hơn mà quên không ngăn cơn thịnh nộ của hai nàng kia.

-Bọn em muốn rút khỏi tổ chức W kì quái này.

Lệ Băng đe dọa hét lên.

Rik càng lúng túng hơn (có vẻ vì sợ Lê Băng) làm Băng Băng vẫn tiếp tục công cuộc cười mà không nhận ra vấn đề mà Rik chuẩn bị nói. Dù bị Lê Băng uy hiếp bằng con mắt lưỡi dao, Rik vẫn cố chần chừ nói:

-Đừng ăn nói tùy tiện thế, tổ chức sẽ ra hình phạt đấy. Còn một khi các em đã biết về W thì chuyện các em muốn rút ra khỏi W là không thể.

-Mafia bắt cóc người sao mà không cho bọn em rút khỏi tổ chức.

Băng Băng giễu cợt mặc dù không hề có ý định rời khỏi đây. Nhưng khi Rik đưa con mắt trầm trọng nhìn về phía này Băng Băng liền im bật:

-Thông tin về W cần được bảo mật nên khi muốn rời khỏi đây cần sự đồng ý của thủ lĩnh. Nhưng muốn thủ lĩnh đồng ý thì phải chịu một hình phạt, hình phạt đó tuy không làm các em chết nhưng sẽ không bao giờ có thể nhắc đến W.

Không khí trong phòng bấy giờ u ám và lạnh lẽo. Ba cô nàng cùng lúc rùng mình. Băng Băng liền hỏi khi không khí vẫn còn chút dễ chịu:

-Hình phạt đó là gì?

-Anh cũng không rõ vì chưa ai dám thử cả.

-Vậy em sẽ thử.

Mặt ai nấy xám ngắt lại.

-Ha... Minh chỉ đùa chút thôi chứ mình đâu có ý muốn rời khỏi W. Các bạn không nhớ chính mình là người muốn gia nhập W sao?

âm đặc với trò đùa của mình, Băng Băng cười lớn hơn làm hai cô bạn càng thấy mình ngốc khi bị lừa hơn

Rik ngồi chứng kiến ba nàng cười đùa nhất là Băng Băng, lắc đầu nghĩ:

-“Băng Băng, Angel đúng là em rồi. Chẳng trách cậu ấy...”

Love

Băng Băng bước và tập đoàn W với vẻ bề ngoài là mái tóc buộc cao, chiếc sơ mi trắng đoan trang rất teen, cùng chiếc quần jean và đôi giày cao màu đen trên mình nhưng lại trong một vẻ mặt lạnh nghiêm túc. Bình thường Băng Băng có thể rất thoải mái, vui vẻ nhưng một khi đã vào công việc cô nàng này lại cực kì nghiêm túc.

-Phòng tổng giám đốc ở tầng mấy.

Băng Băng hỏi tiếp tân và quan sát xung quanh.

Cô tiếp tân nhìn Băng Băng đơ trong giây lát (hiếm khi gặp người xinh như Băng Băng ấy mà). Cho đến khi Băng Băng quay lại nhìn chị ta bằng con mắt khó hiểu thì tiếp tân mới nói ngắc ngứ:

-Chị...chị tìm... phòng của tổng giám đốc?

Băng Băng khẽ chau mày bởi cái kiểu không tập trung của chị ta, nhắc lại từng chữ:

-Phòng-tổng-giám-đốc-ở-tầng-mấy?

Băng Băng cố nhấn mạnh giọng nói để chị ta có thể tập trung hơn. Bởi càng đứng ở đây lâu Băng Băng sẽ càng bị nhiều người chú ý...

-Thưa chị. Tầng 6 chính là phòng tổng giám đốc.

Tiếp tân nói rồi nở một nụ cười tươi nhưng khi nụ cười vừa tắt ngấm, cũng là lúc Băng Băng đã vào trong thang máy.

Cả tầng 6 mang một vẻ u ám và không một bóng người...

Băng Băng chậm chậm bước vào căn phòng lớn nhất cũng là căn phòng trống trải nhất. Vừa nhìn thấy một người duy nhất mang vẻ mặt lạnh đang ngồi trước máy tính thì một vẻ kinh ngạc hiện rõ trên khuôn mặt Băng Băng, cô nàng tiến lại ngạc nhiên nói:

-Anh Wing. Anh vừa làm thủ lĩnh W vừa làm tổng giám đốc tập đoàn W sao?

Wing hơi ngẩng lên nhìn Băng Băng rồi lại nhìn vào máy tính. Tiếng gõ phím vẫn vang đều:

-W không nhận những người đến muộn.

Câu nói của Wing làm Băng Băng trở lại vẻ mặt nghiêm túc khi làm việc. Chẳng cần nhìn Wing, cô nàng quay đi nói:

-Nếu không phải vì tiếp tân kém chất lượng của công ty em cũng chẳng lên đây muộn.

Băng Băng nói với về trách lại ai kia.

Nhưng chắc chẳng bao giờ Băng Băng có thể biết câu nói đó thôi mà lại có thể làm cho Wing mất điềm tĩnh, bằng chứng là tiếng gõ bàn phím đã chập nhẹ một nhịp, khó có thể nhận ra...

-Nhưng anh Wing này! Sao anh lại có thể làm chủ được cả hai nơi thế?

Băng Băng thay đổi nhanh hơn chong chóng, lại thân thiện nói cười như chưa từng có gì xảy ra trong vài phút trước.

Lần này Wing thật sự mất vẻ bằng quan vốn có. Tiếng gõ phím chệch hẳn một nhịp rồi ngừng hẳn. Wing nhìn lên băng Băng với đôi mắt lạnh và chứa nhiều cảm xúc phức tạp mà với đầu óc non nớt của Băng Băng không thể hiểu.

-Làm việc đi.

Băng Băng chợt cười không lí do đi đến một cái bàn trống gần đó. Sau một hồi quan sát Băng Băng chỉ tay về cái bàn hỏi:

-Đây là bàn của em sao? Anh Wing!

Wing không nói gì vẫn thản nhiên làm gì đó mà không hề quan tâm đến người mới như việc mà các người cùng chức khác thường làm. Nhưng mà Băng Băng cũng chẳng để tâm ngồi xuống và bắt đầu bố trí mọi thứ theo ý mình.

Cánh cửa phòng chợt mở, một người mang về mặt thăm dò đi vào nhưng không hề chú ý đến Băng Băng mà chỉ tập chung nhìn Wing bằng đôi mắt gian gian, cười nói:

-Wing. Cuối cùng cậu cũng tìm được...

Anh ta bị Wing nén thẳng xấp tài liệu vào tay nên nói lập lững quay qua nhìn Băng Băng với một vẻ thích thú hiện rõ trên khuôn mặt.

-Im lặng.

Câu nói của Wing làm anh ta im bật. Còn Băng Băng đang ở trong trạng thái hoàn toàn không thể hiểu mọi chuyện xung quanh, ngơ ngơ khi hai người kia tạo ra một cuộc hội thoại khó hiểu.

-Thì ra là vẫn chưa nhận ra!

Anh ta nói và nhìn Băng Băng ảm ảm.

-Ra ngoài.

-Khoan đã nào. Để tôi còn làm quen với thư kí mới đã chứ.

Rồi anh ta quay qua, tiến lại phía Băng Băng.

-Băng Băng. Anh cùng chức với em tên Duy.

Màn giới thiệu ngắn gọn làm Băng Băng cực kì bất ngờ, không kịp trả lời chỉ gật nhẹ đầu. Hành động đó làm Duy lộ rõ vẻ kinh ngạc hơn:

-Đặc biệt nhi...chẳng trách...

Duy nhìn Wing và đi ra ngoài.

Giờ nghỉ trưa.

Băng Băng chưa thông thạo nơi này nên phải nhờ sự chỉ dẫn hết sức tận tình của một đồng nghiệp nam cô nàng mới có thể xuống được căng tin của công ty. Vừa bước vào Băng Băng đã được Duy ra hiệu tới gần.

-Băng Băng. Em thấy Wing thế nào?

Ngừng đùa, Băng Băng nhìn Duy bằng con mắt khó hiểu mà không thể giải đáp. Một lúc lâu sau cô nàng mới lên tiếng hỏi:

-Anh Duy này! Em thấy người ta hay hỏi những câu kiểu như ‘em thấy công việc thế nào?’ với những người mới đi làm như em mà sao vừa mới quen em mà anh đã hỏi em thấy anh Wing như thế nào? Em thấy hơi kì lạ đấy!??

Chút nữa thôi là Duy từ bỏ cuộc đời tươi đẹp của mình vì một cái lí do hết sức ngớ ngẩn là bị sặc. Nhìn Băng Băng bằng ánh mắt khâm phục, Duy suy nghĩ điều gì đó rồi nói:

-Anh chỉ hỏi vì anh thấy Wing hơi khó chịu thôi. Anh nghĩ là em sẽ không quen với thái độ của cậu ta. Làm việc với cậu ta bao năm mà anh vẫn không tài nào chịu được cái tính khí ấy

Nhìn Duy với ánh mắt hơi kinh thường, Băng Băng nói:

-Sao anh lại thấy vậy? Em thấy anh Wing cũng bình thường thôi mà, đâu có gì mà lại làm anh khó chịu vậy? Hay là anh ghen tị vì anh ấy có dung nhan tốt hơn anh???

Giọng Băng Băng một mực phản kháng và còn có ý trêu đùa.

Duy vội lấy cốc nước uống một hơi, sau đó ho ho không nói được thành lời. Lo lắng nên Băng Băng có ý muốn giúp thì Duy xua tay...Bởi nếu Băng Băng mà giúp chắc thờ Duy cũng chẳng thể nữa (Duy sợ cô nàng rồi...)

Sau khi Duy dứt màn ho, vẻ mặt trở về bình thường Băng Băng bắt đầu bùng phát cơn cười mà cô nàng phải chịu đựng từ hồi này tới giờ với vẻ mặt miễn cưỡng và đắc ý.

-Anh lên trước đây, kéo cậu ta lại cho nghỉ việc vô thời hạn.

Duy kiểm lý do hạ thấp Wing rồi vội trốn khỏi Băng Băng vì không muốn bị khủng hoảng thêm một giây nào nữa...Nói chuyện với Băng Băng quá nguy hiểm...

Tại tòa nhà của tổ chức Wing.

Rik đang làm việc thì nhận được một cuộc gọi khẩn cấp.

-Rik!!! Cậu được lắm! Dám dấy cho tôi một nhiệm vụ khó khăn như thế. Có biết là chút nữa thì tôi tạm biệt mấy nàng không?

Vang qua điện thoại là một giọng nói vô cùng phẫn nộ.

-Cậu mà tạm biệt mấy nàng tôi càng mừng, mấy nàng cũng đỡ khổ.

Rik chẳng quan tâm thái độ bức tức của người kia thân nhiên châm chọc, nhưng khi nhận thấy sự tức giận của người kia lên đỉnh điểm, Rik tiếp.

-Sao? Cậu bị cho tụt cấp rồi phải không?

-Lần đầu có người nói chuyện với tôi như thế.

Rik cười mà không để cho đầu dây bên kia nghe tiếng, thầm đắc ý vì quyết định 'quá' đúng của mình.

-Như vậy thì thù lĩnh mới là người khác thường. Bình thường như cậu thì đầu việc gì phải tạo ra cái kế hoạch ấy...Tiếp tục thực hiện theo kế hoạch đi...

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Wait...

Thứ 2

Băng Băng vừa bước vào lớp thì cả lớp nhao nhao tranh nhau thông báo (vì cô nàng là lớp trưởng)

-Băng Băng hôm nay lớp mình sẽ có thêm học sinh mới.

Vẫn cái vẻ thân nhiên, Băng Băng đi về phía bàn học, quơ gọn đồng quà sang một bên rồi đặt cặp sách xuống. Trong đầu Băng Băng chợt nảy ra sáng kiến.

-Để bạn ấy ngồi cùng mình, tiện xử lý mấy cái này.

Băng Băng nói rồi nhìn đồng quà trên bàn và lại trầm ngâm.

-“Đạo này mình thông minh thật”.

Hạ Băng và Lệ Băng giải tán lũ bạn trong lớp không cho họ nói nữa rồi quay xuống nhìn Băng Băng vẻ tò mò:

-Hôm qua sao? Có gì bất thường không? Ở đó có tên nào gây cản trở cho bạn không.

Hạ Băng lo lắng hỏi rồi, còn Lệ Băng vẫn mang phong cách đậm chất:

-Có gì đặc biệt không?

Thoảng nghĩ ngợi, Băng Băng gật đầu. Không chắc hai cô bạn sẽ phản ứng như thế nào Băng Băng từ từ nói:

-Anh Wing vừa làm chủ của tổ chức W vừa làm tổng giám đốc của tập đoàn W.

Băng Băng nói giọng nhẹ nhẹ và mang vẻ bí mật.

Hai cô bạn đang căng thẳng trí não để tiếp nhận một tin đặc biệt thì ‘xì’ một tiếng rõ dài khi nghe Băng Băng nói. Hạ Băng gõ cây bút vào đầu cô nàng nói :

-Cô bạn Băng Băng lạc hậu ít hiểu biết này! Mình nói cho bạn biết nhá, tụi mình biết cái tin đó lâu rồi. Bạn nghĩ tụi mình là ai mà lại không biết mấy cái tin hiển nhiên đây chứ. Chỉ có bạn mới biết muộn thế thôi, cô bạn ngốc. Mình nghĩ bạn là người ngốc nhất được gia nhập Wing

Nét mặt Băng Băng thay đổi dần theo từng câu nói của Hạ Băng. Cuối cùng, cô nàng nhìn hai cô bạn vẻ nghiêm nghị như sắp nói chuyện quan trọng (thì đúng là chuyện quan trọng mà) rồi ghé sát tai nói nhỏ:

-Mình và anh ấy “...???...”

-Bạn nói thật đấy hả?

Hạ Băng tròn mắt khi nghe xong câu chuyện.

-Khi đó bạn mới 7 tuổi.

Lệ Băng hơi ngang tàn nhưng đã mang chút quan tâm vào trong giọng nói.

Băng Băng đỏ mặt gật đầu khi nhớ lại chuyện hồi nhỏ của mình. Quả thực khi đó Băng Băng mới 7 tuổi. Cái tuổi trẻ con chưa hề hiểu chuyện mà đã...

-Vậy sao bạn không nói? Chuyện ly kì thế cơ mà.

Hạ Băng hỏi dồn, lắc tay Băng Băng về kích động.

“Nói...” cái này Băng Băng cũng đã từng nghĩ đến nhưng khi gặp Băng Băng lại loại bỏ ý nghĩ đó. Cô nàng muốn thử và cũng muốn bắt đầu lại từ đầu. Nhìn hai cô bạn Băng Băng cười, nói:

-Mình muốn đợi anh ấy thừa nhận mọi chuyện...

Ý nghĩ và câu nói đó đã bắt đầu những câu chuyện của cuộc đời Băng Băng.

Love

Cô giáo chủ nhiệm vừa bước vào cả lớp liền im lặng không còn một tiếng động dù là nhỏ nhất. Ứng ý, cô cười trông ‘hiền’ muốn đúng tim của thiên hạ.

-Các em biết lớp ta có học sinh mới rồi đúng không?

Cô lại cười quay qua phía cửa lớp.

-Vào đi em

Một anh chàng khoác ba lô một vai, tay đút túi rất giống dân bụi vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo đi vào. Cả lớp cùng lúc mang vẻ mặt khó hiểu nhìn anh ta, Băng Băng không kìm chế được bật dậy.

-Cô. Anh ta học lớp trên mà.

-Lớp trưởng nói cần trọng chứ!

Cô giáo nhẹ nhàng nhắc.

-Đúng là War học lớp 12 nhưng em ấy vừa từ nước ngoài về kiến thức chưa quen nên phải học lại một năm để làm quen lại với cách học của chúng ta.

Cả lớp cùng ‘ồ’ lên một tiếng ra vẻ hiểu chuyện.

-Như lớp trưởng nói, War em sẽ ngồi cùng em ấy.

-Không...

Băng Băng chưa kịp nên tiếng phản đối thì War đã nhanh bước ngồi vào ghế bên cạnh.

Cả lớp vốn đã hay nhìn về phía này ngắm Băng Băng nay lại càng chú ý hơn khi có War bên cạnh. Băng Băng nhìn mọi người nhẩn mặt rồi thờ dài mang về chần nán, ném mạnh cuốn sách lên bàn. Tất cả cùng lúc rồi mắt quay lên vì lớp trưởng đã cảnh cáo ngầm...

-Anh War, anh thực sự không nắm được kiến thức sao? Em không nghĩ thế, điểm thi đầu năm của anh rất cao mà.

Hạ Băng quay xuống và bắt đầu huyên thuyên.

-Quay bài.

-Anh quay bài á? Anh quay kiểu gì mà được điểm cao vậy?

-Đe dọa giám thị.

Hạ Băng cười lớn mặc dù War nói rất nhạt và không cảm xúc. Nhưng đó là do khi đã “cảm nắng” một ai đó thì dù người đó có thế nào thì vẫn thấy vui nên thái độ của Hạ Băng không hề được coi là kì lạ. Trong khi đó Băng Băng nghiêm mặt nhắc nhở:

-Đừng nghĩ là bạn mà được mình tha tội làm việc riêng nhá.

Hạ Băng biết cô bạn Băng Băng đã vào việc thì rất nghiêm khắc không bao che cho ai cho dù là bạn thân nên đành ngoan ngoãn quay lên, để tránh bị lao động công ích cho trường và cũng tránh làm bạn với cây chổi tre thân yêu...

-Sao có vẻ không thích anh vậy? Chúng ta đã làm bạn rồi mà.

War ghé sát Băng Băng khẽ nói.

Nghiêng người tránh theo cách vô cảm nhất, Băng Băng vẫn chẳng hề quan tâm đến War cho dù có là bạn đi chăng nữa. Ở War có một cảm giác lạ mà Băng Băng không thể cảm thấy thân thiện...

Trong khi đó tại chính nơi này vẫn luôn có ánh mắt dõi theo Băng Băng không hề di chuyển...

Ra chơi.

Chưa kịp chuẩn, mấy nàng trong lớp đã bủa vây xung quanh khiến Băng Băng không thể thở. Khó khăn lắm cô nàng mới thoát ra khỏi được nơi đó, khi quay đầu lại nhìn cô nàng khẽ rùng mình. Cái cảnh tượng giống hệt khi cô nàng mới vào cấp ba, lúc đó mấy bạn nam trong lớp... Chẳng muốn nhớ lại cái cảnh tượng kinh hoàng đó, Băng Băng vội cất bước đi xuống căng tin cùng hai cô bạn.

-Hạ Băng từ bây giờ bạn xuống chỗ mình ngồi đi.

Băng Băng nói khi vừa lấy một suất cơm đặt lên bàn.

-Như vậy có ổn không?

-Yên tâm! Mình lo được. Bạn cũng biết mình dư sức để lo mấy chuyện vặt này.

Nói được làm được. Vào giờ, Băng Băng và Hạ Băng chuyển chỗ mà không có một lời nói bình luận từ thiên hạ (đây là do thiên hạ bị Băng Băng đe dọa bằng đôi mắt sát thương) Cô nàng vui vẻ ngồi cạnh Liên.

Vừa ngồi vào chỗ mới, Băng Băng lập tức chú ý vào bài học mà chẳng để ý thấy vẻ khác thường của bàn bên dưới nơi Hạ Băng và War đang ngồi.

-Hạ Băng, giải bài tập số 5 cho cô!

Cô Lý gọi đột xuất.

Nghe tiếng gọi Băng Băng khẽ nhẩn mặt thương xót thay cho Hạ Băng bởi một sự thật đau lòng là Hạ Băng học rất kém môn Lý. Suy nghĩ mãi, Băng Băng vẫn chưa tìm ra cách nhắc cô bạn của mình thì một mạch Hạ Băng đã giải xong bài tập mà trước kia chỉ có bố tay chịu trận.

-Sao tự nhiên giỏi vậy? Mình còn chưa kịp nhắc.

Băng Băng kinh ngạc quay xuống hỏi.

Hạ Băng đáp lại cái vẻ kinh ngạc của Băng Băng là ánh mắt có chút rần rề vì đã vô ý làm mất hình ảnh của mình trước War. Hạ Băng nói chộc:

-Đội bạn mình xoi trộn quả trứng rồi.

Nói xong Hạ Băng chỉ tay vào mảnh giấy có nội dung bài mà Hạ Băng vừa đọc, trên đó có dòng chữ của War.

-Vậy mà còn nói là không nắm được kiến thứcccc?

Băng Băng nói rồi đưa ánh mắt khinh thường lướt qua ai kia. Nhưng trong lòng đã có chút cảm mến vì War vừa giúp đỡ bạn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Thách Thức.

Angel Wing

Từ khi gia nhập W mỗi buổi chiều được nghỉ Băng Băng đều phải đến công ty làm việc... và hôm nay cũng không ngoại lệ

Vừa bước vào Băng Băng đã thấy Duy đứng bên bàn làm việc của Wing với thái độ bất mãn còn Wing vẫn không quan tâm những ngón tay lướt phím đều đều. Băng Băng nín cười, đi và bên trong.

-Wing! Cậu làm ơn nghỉ một lúc và mau ăn trưa đi. Cậu biết cậu như vậy thì tôi rất khó xử với mẹ cậu mà sao cứ tàn nhẫn với tôi thế, thấy cậu như vậy thế nào bác ấy cũng làm ầm lên.

Duy bất mãn tới độ hết lên mà không biết Băng Băng đang đi vào.

-Bác ấy sẽ làm gì?

Băng Băng nhìn Wing rồi hỏi Duy.

Cả hai cùng ngược nhìn Băng Băng. Duy thì hết sức kinh ngạc vì sự xuất hiện bất ngờ của người thứ ba trong căn phòng còn Wing là do muốn tìm hiểu ý nghĩa câu hỏi của Băng Băng, việc Băng Băng ở trong này đã biết từ lâu nên đương nhiên là Wing không hề ngạc nhiên.

-Bác ấy mà thấy con trai bỏ bữa là lại khóc ầm lên, đau đầu lắm! Những lúc như thế thì anh muốn tự tử cho xong... Em cũng biết phong cách khóc của giới nữ bọn em như thế nào rồi đấy, bác ấy cũng không hề ngoại lệ đâu mặc dù đã có ở tuổi trung niên.

Lấy lại được bình tĩnh một phút là ngay lập tức Duy kể trong bộ mặt khổ sở cầu mong sự đồng cảm từ Băng Băng.

Nhưng cầu mong sự đồng cảm của Băng Băng mà Duy lại vô tình chê giới nữ có cách khóc (theo ngữ điệu nói) có vẻ không được tốt, động vào điểm nhạy cảm để khiến Băng Băng bất bình nhất, cô nàng liền quay sang chộc Duy cho hả giận:

-Vậy bác ấy có hay khóc không anh?

-Một tuần bác ấy tới thăm con trai 3 lần.

Duy nhìn Wing.

- Em thử tính xem.

-Hơn mấy chục lần anh định tự tử mà vẫn không thành sao?

Băng Băng mỉa mai trả thù vụ Duy dám 'dìm' giới nữ.

Tiếng gõ phím chập một nhịp, môi Wing hơi nhếch lên thành nụ cười nhưng những người hiện thời có mặt không kịp chứng kiến nụ cười hiếm hoi ấy đã tắt.

Còn Duy đã sẵn bực mình mà còn bị Băng Băng chộc nên hết sức giận dữ nhìn Băng Băng nhưng không dám làm gì cả vì sợ người "bảo kê" âm thầm của cô nàng hành hạ. Duy bực bội đi ra ngoài.

Căn phòng lại chỉ còn Băng Băng và Wing... Băng Băng ngược nhìn đồng hồ 2:00 chiều “Vậy mà anh ấy vẫn chưa ăn trưa” ý nghĩ chợt xuất hiện. Nở nụ cười mang tính sát thương lớn nhất, Băng Băng nói:

-Anh ăn trưa đi. Em sẽ ra ngoài một chút.

Không kịp nhận ra ánh mắt khác hẳn với mọi ngày của Wing thì Băng Băng đã theo gió vù ra ngoài.

Ánh mắt Wing hiện lên tia cười, rất muốn gọi Băng Băng lại nhưng nghĩ về ‘âm mưu’ của mình thì Wing lại đi ra phía cái bàn đang để sẵn đồ ăn Duy vừa mang đến ban này.

Đi vòng quanh công ty một hồi Băng Băng trở lại tầng 6 nhưng sợ Wing chưa kết thúc bữa trưa nên Băng Băng không muốn vào phòng lúc này mà ghé tạm phòng của người vừa bị “chọc tức” tạm trú.

-Sao em lại vào đây? Định giờ trò gì nữa hả?

Duy vẫn còn bức bối.

-Anh Wing đang ăn trưa nên em ra ngoài chút.

Băng Băng cười thật tươi.

Duy nhìn Băng Băng với lí do muốn xác nhận lời mình vừa được nghe (sợ vì tức giận quá mà đầu óc sinh ra ảo tưởng). Ánh mắt không hề nao núng của Băng Băng đã chứng minh đó là sự thật. Nhưng Duy vẫn muốn khiêu khích:

-Cùng lắm cậu ta cầm được cái đĩa rồi bỏ xuống và quay lại với cái bút or cái lap thôi.

Cái vẻ dừng đứng coi thường của Duy kích thích tính háu thắng của Băng Băng. Về mặt đầy quyết tâm, cô nàng táo tợn tuyên bố mà không hề nghĩ đến kết cục:

-Ngày mai em sẽ cho anh thấy. Chắc chắn anh Wing sẽ ăn hết mà không bỏ sót một thứ gì.

Thầm mừng trong lòng vì đã lừa được Băng Băng, Duy tỏ ra dè chừng nhắc nhở:

-Đừng tuyên bố hùng hồn như thế, Băng Băng. Em có biết Wing không hề thích đồ ăn sẵn không? Nhìn cậu ta vậy thôi, thực ra “kén chọn” lắm đấy!...

Băng Băng nhìn vẻ mặt thách thức khi nói của Duy càng bức hơn, lòng quyết tâm sẽ hạ gục Duy cũng vì thế mà lớn dần. Băng Băng vẫn mang ngữ điệu hùng hồn nói:

-Anh Duy hạ thấp khả năng của em quá! Khi em làm được thì phải trả giá đấy!...

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Nội Trợ Của Băng Băng

Tối hôm đó, Băng Băng vừa về đến nhà đã gọi di Tâm trong một tình trạng hết sức khẩn cấp. Làm cho Di Tâm khác hẳn với vẻ thần bí hàng ngày, hốt hoảng chạy lại:

-Cô chủ sao vậy?

-Di giúp con, di phải giúp con. Con không thể để anh Duy thắng...

Vì quá kích động Băng Băng hét lên mà quên mất là di Tâm đang không biết chuyện gì đã xảy ra và vẫn còn đang ngơ ngác đứng đó. Băng Băng kéo thẳng di vào trong bếp, và bắt đầu bày tỏ mục đích:

-Di Tâm mau dậy con nấu ăn. Hôm nay dù có thức cả đêm con cũng phải học

Nhất thời, đi Tâm nhìn Băng Băng bằng con mắt không thể tròn hơn. Ai không biết chứ còn tính của cô chủ đi còn thừa. Một người dù có chết cũng không chịu bước vào không gian bếp nữa bước mà lại đòi học nấu ăn. Di Tâm với mở điện thoại xem cái gì đó...

-Di Tâm làm gì vậy? Con nói đi phải mau dạy con nấu ăn mà!

Băng Băng nhìn cảnh đi Tâm đang chăm chú nhìn vào điện thoại thắc mắc.

Di Tâm rời mắt ra khỏi điện thoại và nhìn Băng Băng bằng ánh mắt cực kì khó hiểu, xem xét lại một lần đi nói:

-Cô chủ! Ngày mai không có bão, cũng không có hiện tượng kì lạ nào xảy ra...

Băng Băng lại nhìn đi bằng ánh mắt khó hiểu.

-Sao cô chủ lại đòi học nấu ăn?

-Di Tâm đừng chọc con. Mau dạy con không con đói ý đó.

Giọng của Băng Băng làm như đi Tâm đang ép băng Băng học không bằng. Mà rõ ràng cô nàng đang một mực đòi học rành rành như vậy

Vậy là tối hôm đó thật sự Băng Băng đã thức tới 2:00 am để học một công việc mà cô nàng ghét nhất đó là làm bếp...

Với Băng Băng thức khuya như vậy là không hề gì còn đi Tâm thì khổ sở vừa dạy Băng Băng vừa gục lên gục xuống. Trông đi thảm quá Băng Băng đành rộng lòng:

-Di về ngủ đi. Con sẽ tự mình thử làm những thứ mà đi vừa dạy. Sáng mai mọi người sẽ được kiểm chứng sản phẩm của con là được.

Chỉ chờ có vậy. Di Tâm lập tức cất bước trở về căn phòng thực sự rất 'yêu' của mình lúc này. Và trong bếp chỉ còn lại một mình Băng Băng...

Sáng sớm hôm sau.

-Trời ơi! Cô chủ...!!!

Di Tâm vừa vào bếp đã không tìm được hết lên.

Thảo Nghi vừa thức dậy, nghe tiếng hét vội chạy xuống. Chị nhìn cái bếp xong, cùng cảm xúc kinh hoàng giống đi Tâm...Hôm qua, chị đã biết cô em gái Băng Băng của mình đòi "làm bếp" nhưng làm cái bếp ra nông nổi này thì...

Di Tâm đương định đi vào phòng của Băng Băng, chị vội kéo đi lại vì chị biết nếu không ngăn đi thì thế nào Băng Băng cũng được nghe nhạc hay khuyến mại vào buổi sáng sớm.

-Di Tâm! Cũng đâu có gì đâu. Lần đầu con bé Băng Băng làm bếp lên bày bừa chút xíu thôi mà.

-Bày bừa chút xíu?

Di Tâm nhắc lại với giọng nhẹ rồi lập tức thay đổi.

-Cô chủ thử nhìn xem

Di chỉ vào bếp và bắt đầu dẫn chứng.

-Xoong chảo thì vứt lung tung, gia vị mở nắp tùm lum lại còn vương khắp sàn... Trông cái sàn còn thảm hơn, cái gì cũng bị ném xuống, cô chủ Băng Băng không biết vứt mấy thứ đó vào thùng rác sao?

Rồi đi Tâm thẳng bước đi lên tầng. Thảo Nghi đang muốn giúp đỡ em gái Băng Băng thoát nạn thì lại vô tình làm đi Tâm bức hơn, chị lắc đầu mang vẻ hối lỗi thương cho mục đích khó khăn của Băng Băng.

Trong lúc đó, Băng Băng đang đứng ở hành lang nghe ngóng tình hình thì vội chạy ngay vào trong phòng khóa trái cửa lại để ngăn đi Tâm đang đẩy khí thế đi lên.

-Cô chủ!!!

Di Tâm gõ mạnh cửa và gọi to.

Băng Băng cuống cuống nhảy nhanh lên giường và trùm chăn kín đầu giả giọng ngái ngủ.

-Di Tâm đừng gọi con. Con không đi học đâu, con xin phép rồi, con buồn ngủ lắm và con...

-Cô chủ không đi học cũng phải dậy!!!

Di Tâm vẫn còn làm ầm lên..

-Dì ồn ào quá! Con ngủ đây...

-“Càng ngày mình càng thông minh. He he”

Nằm trong chăn Băng Băng lại thầm tự sướng vì sự thông minh của mình nhưng vẫn cố gắng giữ im lặng để di Tâm không phát hiện ra cô nàng vẫn tròn mắt mở to.

Gọi mãi nhưng đáp lại vẫn chỉ là im lặng, di Tâm đành mang con giận đi xuống dọn bữa sáng cho cô chủ Thảo Nghi. Nhìn thức ăn mà Băng Băng nấu và để trong tủ giữ nhiệt, di Tâm càng bức hơn:

-Để làm được mấy món này mà cô chủ Băng Băng đã khiến tôi dọn dẹp hơn 3 tiếng đồng hồ đây.

Di Tâm thở dài.

Thảo Nghi nhìn di Tâm, muốn cười nhưng sợ di giận nên cố gắng kìm nén bằng cách bỏ bữa thức ăn vào miệng, đột nhiên chị thốt lên:

-Đây có thực là do Băng băng làm không? Sao con bé có thể làm như thế?

Di Tâm hơi không tin, gấp thử một miếng thì tròn mắt:

-Tài năng mới phát hiện...Cô chủ làm quá ỏn.

Di Tâm hét lên và quên luôn con giận vừa rồi.

Thảo Nghi khẽ cười, cầm điện thoại đi khoe chiến công của em gái với ai đó. Cuộc điện thoại hết sức thần bí chỉ vang rõ câu:

-Cứ cẩn thận. Băng Băng của mình không vừa đâu...

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Mẹ Anh

Angel Wing

(“Trời hè trong xanh, mát mẻ. Trong nắng sớm một cô bé ngồi trên chiếc xích đu nhỏ ngây ngô hỏi:

-Anh Khánh Phong! Nhà anh có kinh doanh nhà hàng không?

-Sao?

Cậu nhóc có khuôn mặt baby ngồi xuống bên cạnh hồ hững hoi.

Cô bé cười tươi, thẳng thừng tuyên bố:

-Nếu câu trả lời là không thì anh phải chuyển sang kinh doanh nhà hàng đi vì sau này em làm vợ anh sẽ chẳng bao giờ em vào bếp đâu chúng ta sẽ toàn phải ăn ở ngoài đây. Tốn chi phí lắm!”)

Chiều...

Băng Băng mang thành quả cả buổi sáng của mình tới công ty và không quên gọi Duy tới để chứng minh điều mình nói hôm trước.

Vừa bước vào thì Wing lại quay ra nhìn Băng Băng khác hẳn mọi ngày làm Băng Băng lúng túng đi tới gần ngại ngùng nói:

-Anh Wing chưa ăn trưa phải không? Em mang cơm đến cho anh.

Chưa chắc Wing sẽ ăn, Băng Băng nói thêm.

-Em tự làm đấy! Anh phải biết em là người chẳng bao giờ vào bếp...

Wing nhìn hộp com và bắt đầu đi tới sofa. Băng Băng cũng đem hộp com tới đó trong ánh mắt vô cùng kinh ngạc của Duy.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi...

Sau khi Wing kết thúc bữa trưa một cách thuận lợi và khá yên lặng thì Duy mới nhìn Wing bằng đôi mắt ranh ma và gian xảo nói:

- Cậu cũng được lắm! Kén chọn cả người làm com cơ đấy!

Wing nhìn Duy cảnh cáo, lập tức Duy vù ra ngoài vì sợ phải gánh chịu hậu quả của câu nói mình vừa nói. Còn Băng Băng vẫn chăm chú nhìn Wing mà chẳng để ý chuyện vừa xảy ra

Khi Wing vừa cầm cốc nước lên uống thì...

- Con trai. Con đã ăn trưa chưa vậy? Mẹ mang com đến cho con.

Một người phụ nữ trung niên nhưng vẫn rất xinh đẹp đi vào. Điều đầu tiên mà bà để ý đó là sự có mặt của một cô gái trong phòng “no girl” của con trai mình. Bà cười và nhìn Băng Băng thích thú.

- Con trai. Cô bé này...???

Mẹ Wing dò xét để chắc chắn ý nghĩ trong đầu của mình.

- Bác Liên Liên.

Băng Băng vui mừng gọi tên mẹ Wing

Ánh mắt Wing chột ánh lên tia nhìn khó đoán. Còn mẹ Wing, bác Liên Liên theo cách gọi của Băng Băng tròn mắt. Nhưng bà vẫn giấu được cảm xúc, nhìn Wing và hộp com trên bàn nói:

- Cô bé làm com cho con trai bác hả? Nó chịu ăn thì chắc cháu nấu ngon lắm nhỉ?

Từ trước tới giờ chưa bao giờ Băng Băng quen được vẻ thân nhiên của mẹ Wing và bây giờ cũng vậy. Băng Băng xấu hổ lễ phép xin ra ngoài.

- Là con bé đúng không?

...

Sau cuộc nói chuyện và một loạt căn dặn với con trai, mẹ Wing đi ra. Tình cờ là Băng Băng vừa từ tầng 1 lên.

- Bác Liên Liên.

Mẹ Wing cười trừ mếu.

- Chăm con trai bác cho tốt, sắp đủ tuổi làm con...

Mẹ Wing chưa kịp nói hết câu, Băng Băng đã hiểu ý liền tỏ vẻ mặt nghiêm trọng ra hiệu mong bác giữ im lặng. Kèm theo đó, Băng Băng đưa mắt nhìn xung quanh tìm kiếm dấu hiệu của camera (để chút nữa tiện vô hiệu hóa).

Vì mãi xem xét địa trí bày camera nên Băng Băng còn chưa kịp nói gì thì mẹ Wing đã biến mất trong thang máy.

- “Chăm con trai bác...Sắp đủ tuổi...???” Ý gì đây?

Băng Băng trở lại phòng với dấu hỏi lớn..

Trong khi đó...

Tại biệt thự mang màu xanh ngọc bích Băng Băng đang sống...

- Trời! Cô chủ nhỏ!!!

Di Tâm vừa trở về nhà, vào trong bếp thì đã hét ầm lên khi thấy cảnh tượng căn bếp lại như lúc sáng, mà không, tồi tệ hơn cả lúc sáng.

Nguyên nhân là... do vừa biết đi về nhà thăm con Băng Băng đã nhanh chóng chiếm địa bàn và thi hành công cuộc bày bừa như Di Tâm đã thấy...

Di Tâm cầm mảnh giấy có cái mặt cười lớn của Băng Băng được đặt trên mặt bàn mà hét lớn vì trên đó có lưu lại những dòng chữ cực đẹp, cực nắn nót nhưng lại làm Di Tâm phát hỏa của Băng Băng

-Di Tâm tốt bụng. Con làm bếp hơi bừa, đi dọn hộ con nha...Di Tâm dễ thương.

Hết chương 11.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Lộ Thẻ W

Angel Wing

Thứ 2. Ngày duy nhất trong tuần lớp học được mệnh danh là “gương mẫu” nhất trường của Băng Băng có lịch học cả ngày. Vì lí do đó mà Băng Băng cứ ngẩn ngơ suy nghĩ vu vơ về lịch làm việc của mình ở công ty W mà không để ý thấy sự láo loạn xung quanh. . .

-Băng Băng!!!

Liên chạy đến trước mặt Băng Băng, tay để sườn bụng thở hổn hển như vừa thi chạy Maratong xong, thở mãi Liên mới nói tiếp:

-Hiếu!...Đang bị nhóm người Thiên Long đánh ở cuối hành lang khu A.

“Thiên Long”...Băng Băng đứng bật dậy theo phản xạ không quên lấy theo thẻ hội trường.

Nhóm Thiên Long là một nhóm tự thành lập do một học sinh lớp 12 tên là Thiên Long đứng đầu. Nhóm này luôn đánh nhau gây sự trong trường Băng Băng đã kỉ luật nhiều lần nhưng nhóm này vẫn không chịu yên quây phá, đánh nhau,...lần này lại đánh nhau với người của lớp cô nàng...đúng là...thích vào địa ngục rồi đây...

-Dừng lại ngay cho tôi!

Băng Băng hét lớn đến nỗi có thể thấy rõ sự tức giận trong câu nói. Thanh gỗ nằm dưới đất bị cô nàng đá bay thẳng vào cả nhóm hơn chục người của Thiên Long đang vây quanh đánh cậu bạn Hiếu hiền lành trong lớp.

Vài người nhận được thanh gỗ đó ngã xuống đất làm cho tất cả những người có mặt bất ngờ liền dừng tay quay lại nhìn “cao thủ” có thể làm được việc vừa rồi. Không gian vây quanh Hiếu rộng rãi hơn, Băng Băng có thể dễ dàng nhìn thấy Hiếu đang nằm dưới sàn chiếc áo trắng đồng phục lấm bẩn và dính máu, Khuôn mặt bạc nhợt với đôi mắt không còn nhận biết được xung quanh.

-Em gái lớp 11,em không có thẻ hội trường.

Thiên Long hất mặt vào vị trí đeo thẻ, khinh khỉnh nói.

Lúc này mới nhận ra mình mới chỉ cầm theo thẻ mà chưa đeo, Băng Băng lấy tấm thẻ trên tay và gắn vào ngực áo...

-Thẻ hội trường từ bao giờ lại có thêm chữ W nữa vậy? Nữ hội trường lớp 11.

Thiên Long vẫn giữ giọng điệu khinh khỉnh nhìn tấm thẻ tổ chức W của Băng Băng bằng con mắt tò mò.

Sắc mặt biến sắc, Băng Băng vội giắt tấm thẻ nắm chặt trong tay (thẻ tổ chức không được cho người ngoài nhìn thấy) đồng thời cô nàng hơi tự trách cái tính không cẩn thận của mình.

Nhưng sự cố này cũng không thể hoàn toàn trách Băng Băng bởi cô nàng có quá nhiều thẻ, mỗi chức vụ lại có một thẻ riêng. Trái ngang là thẻ lại toàn là màu đen cộng thêm lúc đó đang trong tình trạng khẩn cấp nên. . .

-Không có thẻ hội trường???

Thiên Long vẫn không bỏ nụ cười khinh khỉnh với cô nàng, nói:

-Vậy đừng can thiệp vào tụi này.

Nhìn nhóm người của Thiên Long tiếp tục đánh Hiếu, Băng Băng lại hét lên:

-Dừng lại ngay! Đây là lời cảnh cáo cuối cùng.

Mọi hoạt động vẫn tiếp diễn.

-Em chỉ là một học sinh bình thường khi không có thẻ hội trường. Muốn bị ăn đánh sao?

Thiên Long nhìn Băng Băng cười châm biếm.

Khuôn mặt hoàn mỹ xuất hiện nụ cười kiêu ngạo:

-Học sinh bình thường thấy chuyện trường mất thì đánh. Hỏi gì nữa không?

Băng Băng vừa nói vừa cột mái tóc xõa ngang vai của mình lên đồng thời cao chân đá cho một trong số những người kia một phát sau gáy với dáng vẻ rất tự tin (sát thủ).

Băng Băng cũng chẳng định đánh nhau những lỗ quên mang thẻ hội trường, không thể bắt Thiên Long ngừng lại khi trong tay cô nàng không có “quyền lực”. Mà Băng Băng cũng chẳng thể để Hiếu tiếp tục bị họ đánh nên hạ sách là phải vi phạm nội quy do chính mình đặt ra. Khi đã chuẩn bị ổn hẳn, Băng Băng từ từ tiến tới...

-Để anh, Băng Băng.

War từ nơi nào đó đi tới.

-Trang phục của em không phù hợp với chuyện này, anh xử dễ hơn.

War nhìn Thiên Long và nở nụ cười nửa miệng.

Băng Băng nhìn War vài giây rồi cũng lùi xuống. Đừng nghĩ vì Băng Băng sợ vi phạm nội quy do chính mình đặt ra mà đúng như lời War nói, Băng Băng đang mặc trang phục không phù hợp với chuyện đánh nhau. Chiếc sơ mi trắng cột tay, chiếc váy đen dài ngang đầu gối. Nếu Băng Băng đánh nhau...

- Băng Băng! Thẻ hội trường này!

Hạ Băng chưa chạy tới nhưng tấm thẻ đã theo gió bay tới chỗ Băng Băng.

Đón tấm thẻ từ không trung, Băng Băng gắn nó lên ngực áo dùng bộ mặt sát khí nói:

-Dừng lại ngay! Tất cả những người có mặt ở đây lên phòng hội trường.

(Có thể...Có quyền lực...Quy cách quá nhỉ)

15 phút sau.

Trong phòng hội trường...

-Từ nay không cần thẻ hội trường những lời tôi nói vẫn là quy định. Không có quyền phản kháng hay tỏ thái độ.

Băng Băng đảo mắt nhìn một lượt rồi dừng lại ở khuôn mặt đang nở nụ cười khinh khỉnh của Thiên Long. Cô nàng (cũng chẳng vừa) đáp lại bằng nụ cười nửa miệng kiêu ngạo của người cầm quyền.

-Bây giờ, mọi người chạy quanh trường 100 vòng, 3 tiếng sau trở lại đây

Khi lệnh phạt của Băng Băng được ban hành, trên mặt những cậu học sinh vừa còn hung hăng đánh nhau nhăn nhó trở đầy nỗi đau khổ (trừ Thiên Long) đi ra khỏi phòng hội trường, tiến thẳng mục tiêu tới sân trường rộng gấp hai sân bóng ở bên dưới

-Anh cũng không ngoại lệ.

Băng Băng nhìn War nhắc nhở.

-Có cần phải như vậy không khi em biết mục đích anh khiến làm như thế.

-Anh đã vi phạm nội quy.

-Hax. Được thôi.

War nhún vai, đi ra ngoài và bắt đầu công cuộc chạy phạt.

Hết chương 12.

Chương 13: Phạt. Sự Trừng Phạt.

Angel Wing

Băng Băng vừa đi ra ngoài ban công, trèo lên nơi cao nhất có thể nhìn thấy cảnh toàn trường vừa suy nghĩ. Hành động của War thực sự rất giống với điều mà Băng Băng định làm nhưng vi phạm vẫn là vi phạm, War đã đánh nhau thì bắt buộc phải chịu phạt, Băng Băng không thể dung túng. Nhưng nếu lúc đó War mà không đứng ra có lẽ bây giờ Băng Băng sẽ là người phải chịu hình phạt như thế...

Vừa mới thò cái đầu lên sân thượng, còn chưa kịp quen với ánh sáng chói chang ở trên này Băng Băng đã tròn mắt kinh ngạc:

-Anh Rik! Sao anh có thể lên được trên này?

Nơi này theo Băng Băng được biết thì chỉ có hội trưởng được lên thôi mà.

Rik quay lại nhìn Băng Băng rất trịnh trọng và nghiêm túc, nói:

-Em đã để lộ thẻ của tổ chức.

Rik nhìn Băng Băng với ánh mắt buộc tội.

...Nhìn trời... nhìn đất và suy nghĩ...

Băng Băng biết với số lượng gián điệp đông đảo được bố trí ở khắp mọi nơi thì tổ chức biết chuyện này dễ như trở bàn tay nhưng không ngờ Rik lại bắt sóng thông tin nhanh như vậy nên cô nàng hơi... shock.

(Băng Băng đâu có biết rằng mọi thông tin về Băng Băng đều là tin khẩn cấp độ 1, luôn phải chuyển về tổ chức với tốc độ nhanh - ngay và luôn nên cô nàng mới nhanh chóng bị phát giác như vậy)

-Em sợ ý...

-Chiều nay, hãy đến gặp thủ lĩnh. Thủ lĩnh sẽ đặt ra hình phạt cho em.

Rik nói rồi đi ngay không cho Băng Băng cơ hội giải thích.

Băng Băng đem bộ mặt nào nề đi xuống phòng hội trưởng. Chiều nay buộc phải nghỉ học để đi chịu phạt (khó nghe quá ha..) Nghĩ đến đây thôi Băng Băng đã muốn nổi giận và vứt hết đồng thẻ kia đi rồi.

-Tiếp tục chạy. Sau 3 tiếng ai không về kịp hình phạt sẽ bị tăng lên gấp đôi.

Băng Băng ra lệnh qua loa phát thanh của trường khi nhìn vào camera thấy những người bị phạt chạy với tốc độ rùa bò.

(Khổ thân mấy bạn học sinh này, vô tình bị Băng Băng biến thành công cụ trút giận.)

3 giây cuối cùng của thời gian 3 tiếng chịu phạt.

-Tôi đã về.

-Người cuối cùng chạy vào

Băng Băng không cười, lạnh lùng nói:

-War vi phạm đánh nhau lần đầu, tôi chỉ phạt anh như vậy thôi. Anh có thể đi. Còn mấy bạn chính thức bị đuổi học ngay ngày hôm nay.

"Mấy bạn" mà Băng Băng nói (tiếp tục trừ Thiên Long ra nhé) ứ ở chưa kịp nói câu nào để mong Băng Băng suy xét lại thì bóng dáng cô nàng đã mất dạng. Họ nhìn nhau bằng ánh mắt đau khổ bởi ngoài Thiên Long ra họ toàn là con nhà bình dân, bị đuổi học sẽ khó tìm được trường khác có điều kiện tốt như ở đây...

Love

-Tôi đã xác thực được thân phận của cô ta. Thưa cậu chủ! Những điều cậu chủ nói hoàn toàn là sự thật.

-Tìm cách tiếp cận và khai thác thông tin. Không trực tiếp thì gián tiếp.

-Tôi hiểu...

Trong văn phòng chủ tịch nào đó ở trung tâm thành phố.

Cuộc điện thoại vừa ngắt, đôi bàn tay bình thản tháo thẻ sim, bẻ gãy rồi quăng thẳng vào thùng rác. Khuôn mặt nở một nụ cười thách thức.

-Trò chơi sắp bắt đầu rồi, sớm thôi. Tôi không để hai người đợi lâu đâu.

Người đó vừa nói vừa đưa tay sờ lên vết sẹo dài ở mắt bên phải, ánh mắt hướng về hai khung hình. Một là chàng trai có khuôn mặt đẹp thu hút ánh nhìn, rất lạnh lùng còn một là cô gái xinh xắn mang vẻ đẹp ngây thơ của tuổi teen nhưng ngay trên khung hình là một dấu X lớn màu đỏ.

Love

Chiều...

Trong cơn gió se đầu đông...

Trên phố người ta có thể nhìn thấy được một cô gái xinh xắn mặc chiếc áo thun trắng đơn giản, bên điểm một cái nơ dài màu hồng phấn nhỏ xinh, quanh cổ là một lớp khăn mỏng màu xanh ngọc bích. Đôi giày cao gót trắng sữa đang va xuống sàn những bước vội vã...

Băng Băng lao thẳng vào thang máy, nhắm thẳng mục tiêu vào tầng 6 mà tiến lên.

Đã đến đây do phải chịu phạt Băng Băng không muốn bị Wing xử nặng hơn vì cái lí do...tới muộn, mặc dù lí do tới muộn của Băng Băng rất chính đáng (vì cô nàng vừa kết thúc tiết học). Nhưng hơn ai hết Băng Băng hiểu cái tính khí “thất thường” và cách xử phạt (cũng) “khó lường” của Wing thù địch.

Chạy tới cửa... Băng Băng đứng lại chỉnh lại quần áo...hít thở thật sâu...mở cánh cửa “tử thần”...nhìn vào bên trong...

Căn phòng chủ tịch phát ra một tiếng cười nhẹ...

Wing không có trong phòng. Đó là lí do Băng Băng vui.

Nhìn đồng hồ, Băng Băng chỉ chậm 2 phút. Wing trở lại văn phòng chắc cũng không biết nhân viên của mình đi muộn đâu nhỉ? Với suy nghĩ đó, Băng Băng nhanh chóng ngồi vào bàn giả vờ làm việc với vẻ nghiêm túc.

Một căn phòng bí ẩn tại tầng 6 của công ty W.

Một chàng trai với khuôn mặt lạnh lùng ngồi trước máy tính quan sát...

Đôi mắt thâm thương nhìn vào cô gái đang ngồi chăm chỉ làm việc...

Làn môi khẽ cong thành nụ cười...

Băng Băng ngồi làm việc liên tục trong vòng 2 tiếng không nghỉ. Khi Băng Băng vừa đặt bút làm xong công việc cuối cùng cũng là lúc Wing xuất hiện.

- Ra ngoài.

Wing nói đúng một câu rồi đi ra ngoài.

Bất ngờ không kịp phản ứng, Băng Băng tròn mắt một lúc rồi mới chạy vội ra ngoài.

Wing bước phía trước, Băng Băng bước sau... Không có một âm thanh nào vang lên.

Trí tò mò không cho phép Băng Băng chịu đựng thêm nữa. Cô nàng chạy ngang Wing.

- Tôi đó phải chú ý.

Lại một câu nói nữa biến Băng Băng thành cô ngốc.

-“Anh Wing! Anh vẫn không từ bỏ cách nói khó hiểu ấy đi sao?”

Băng Băng nhìn Wing, gật gật đầu mặc dù cô nàng chẳng biết Wing đang nói về cái gì.

Không giám hỏi thêm vì Băng Băng sợ động vào vấn đề xử phạt đang không được Wing nhắc đến...Không gian giữa hai người trở nên im lặng.

Mãi đến khi Wing lên ô tô Băng Băng mới mập mờ hiểu những câu nói vừa nãy. Cô nàng ngồi vào ghế trước thắt dây an toàn, không còn vẻ lo lắng trái

lại vui vẻ nhìn Wing hỏi:

-Anh Wing! Chúng ta đi làm việc gì sao?

- Đi chịu phạt.

Wing nói chậm từng chữ.

Vừa còn vui vẻ bây giờ Băng Băng lặng câm. Cứ tưởng Wing sẽ bỏ qua ai ngờ thủ lĩnh lại “thâm độc” thông báo hình phạt lúc Băng Băng khó chuẩn bị tâm lý nhất.

Nhưng không hiểu hình phạt là gì mà Wing nói là như thế nào mà Băng Băng lại được Wing đưa tới một tòa nhà lớn của W chuyên dùng để tổ chức những buổi tiệc lớn.

-Anh Wing! Sao tới đây?

- Chỉ được im lặng. Đó là hình phạt.

Wing nói ngắn gọn rồi nắm tay kéo Băng Băng vào bên trong...

Băng Băng chịu phạt dưới hình thức tham gia tiệc xã giao giữa các tập đoàn tâm cỡ trong nước...

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Sự Thay Đổi Kỳ Lạ 1.

Angel Wing

Cuối buổi chiều...

Băng Băng ngồi trong xe im lặng không nói câu gì.

Hình phạt mà Wing đặt ra đơn giản thì có đơn giản thật đấy nhưng suốt mấy tiếng đồng hồ Băng Băng phải chịu đựng cùng Wing. Tuy không phải đi lại để xã giao (vì họ tự nguyện đi tới chỗ Wing) cũng không cần cười mấy nụ cười vô nghĩa gượng gạo nhưng phải đứng gần và quan sát một người có chiều cao khủng như Wing cũng khiến Băng Băng đuối sức không còn có thể tươi cười giống mọi khi.

-Mệt lắm sao?

-Dạ!!!!...Vâng!

Sự quan tâm đột ngột của Wing làm Băng Băng lúng túng trả lời ngắn gọn.

- Băng Băng là người duy nhất được tôi tha tội (ý là sử nệ).

Một lần nữa Băng Băng bị Wing làm cho bất ngờ. Sau vài giây suy nghĩ, Băng Băng bất mãn nói:

-Anh Wing! Anh vừa nói ra hình phạt của em bây giờ lại nói tha tội là sao? Mà tại sao anh lại nói tha tội cho em trong khi em bị hành hạ suốt mấy tiếng đồng hồ? Anh là tổng giám đốc, anh quen với những công việc như thế còn em chỉ là một học sinh thôi nhé! Anh có biết đôi chân em đang trong tình trạng như thế nào không? Biết làm sao được khi anh chẳng bao giờ biết nỗi khổ của việc đi giày cao gót.

Băng Băng dừng lại, đưa tay bịt miệng khi biết mình vừa quá lời với thủ lĩnh W không tầm thường này.

Chiếc BMW đen huyền dừng lại đột ngột trên đường...

Băng Băng không dám nhìn Wing, nín thở và nhắm chặt mắt...

Trên gương mặt lạnh lùng xuất hiện một nụ cười... nhưng nụ cười đó chỉ thoáng qua không để Băng Băng có cơ hội chứng kiến.

-Anh...!!!

Băng Băng mở mắt nhìn Wing đầy kinh ngạc khi Wing làm một hành động không tưởng... đó là ... tháo giày của cô nàng và ném thẳng vào thùng rác bên đường.

-Anh Wing! Anh làm gì vậy?

Băng Băng không kiềm chế hét lên.

- Không được đi giày cao gót nữa.

-Anh Wing...

Băng Băng hơi nghẹn giọng.

- Có phải...

Băng Băng nhìn Wing dò xét, đôi mắt dưng dưng. Cô nàng đang nghi ngờ Wing đã nhớ ra chuyện hồi nhỏ và đã biết cô nàng là ai.

- Không được kêu công việc khó khăn nữa.

“Trời! Vậy mà Băng Băng cứ tưởng Wing đã nhớ ra cô bé hồi nhỏ hóa ra anh chỉ nghĩ đến năng suất làm việc của nhân viên đối với công ty”.

-Nhưng không đi em sẽ rất thấp.

Băng Băng nhìn ra ngoài nói với giọng buồn buồn. Anh không nhớ...

-Em không thấp.

Wing lạnh lùng nói và khởi động xe.

Ngày hôm nay Băng Băng có thể bị đau tim vì những câu nói làm cô nàng bất ngờ của Wing

Chiếc BMW một lần nữa dừng lại đột ngột trên phố...

Băng Băng dành ánh mắt thắc mắc cho Wing nhưng chưa kịp hỏi nguyên nhân Wing đã mở cửa bước xuống xe. Chẳng hiểu gì Băng Băng cũng mở cửa...bước xuống...

Hành động của cô nàng bị chặn lại bằng hành động chi diễn ra trong chưa đến một giây của Wing. Anh chàng kéo cánh cửa Băng Băng đang mở ra rất nhanh, giữ người cô nàng không để cô nàng có nguy cơ “cầu hôn mặt đất”...

- Băng Băng đi size bao nhiêu?

Không gian lại là một khoảng lặng...

Ai có thể giải thoát Băng Băng lúc này???

Băng Băng đơ hình ngồi nhìn Wing không chớp mắt, mặc kệ ánh mắt của Wing đang tìm cách đưa cô nàng trở về thực tế...

Không biết mất bao lâu Băng Băng mới trở lại bình thường chỉ biết khoảng thời gian đó đủ cho mọi người đứng kín đường phố để chú ý đến một chàng trai mang vẻ đẹp lạnh lùng đang đứng trước một cô gái xinh xắn, cuốn hút nhưng...ngồi im như tượng (đang shock mà). Điềm to là chiếc BMW đắt giá làm cho khung cảnh trở lên huyền thoại.

-Anh định mua giày cho em?

Sau thời gian shock Băng Băng bình ổn nói.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn Băng Băng, không có tiếng trả lời. Cô nàng nhận thấy sự kiêu kì của ai kia, đành nói tiếp:

- Em tự đi mua được.

Với ý nghĩ tự mình đi mua không để Wing phải “nhúng” tay vào công việc của con gái (chính xác là của mình) Băng Băng định bước xuống xe...nhưng hành động của cô nàng đã bị Wing ngăn lại...

- Em đi chân trần?

Giọng Wing lạnh và vô tâm hết sức.

Đây là lí do vì sao khi này Wing giữ cô nàng trước khi cô nàng bước xuống xe...

Theo phản xạ (chắc là) không điều kiện, khuôn mặt Băng Băng thoáng ửng hồng. Tại suốt mấy tiếng gặp quá chuyện bất ngờ... nên Băng Băng quên mất tình trạng đôi giày của mình đã bị Wing tài tình ném vào thùng rác.

Nếu Wing không kịp thời ngăn lại chắc có lẽ cô nàng đã hành hạ đôi chân vốn đã đang sưng đỏ của mình phải bước trên con đường nhựa bỏng rát?

Lúc này. Ngồi trên xe Băng Băng đang rất lo ngại, cô nàng sợ Wing không biết chọn giày con gái vào trong đó sẽ lúng túng. Một người phong độ như anh mà lúng túng trước shop giày của con gái...??? Cảnh tượng đó không cần nghĩ Băng Băng cũng biết nó thảm hại đến mức nào

Nhưng trong hoàn cảnh này Băng Băng không còn sự lựa chọn khác, đành phải nói số size của mình thôi. Cầu trời mong cho mọi người không chú ý đến anh...

Vừa ước xong Băng Băng biết ước vọng của mình quá xa vời.

Muốn cho mọi người không chú ý đến một chàng trai như Wing... giàu có - tài năng với bằng chứng là tổng giám đốc của tập đoàn lớn khi mới 19 - cùng vẻ đẹp khác người thường... Một trong ba điều kiện ấy thôi đã làm phái đẹp chú ý, đằng này Wing lại hội tụ cả ba!!!!

Không biết cuộc lựa giày diễn ra như thế nào mà Băng Băng chỉ biết Wing trở lại sau 5 phút, quãng thời gian con gái mới nhìn được một đôi giày chưa thể biết nó đẹp hay xấu.

Wing mở cửa... đặt dưới chân Băng Băng một đôi sandan đế cao... quay trở về ghế lái... khởi động xe...

Băng Băng chăm chú nhìn người ngồi bên cạnh đang điềm tĩnh lái xe bàng quan với xung quanh rồi cô nàng lại nhìn đôi sandan Wing vừa đặt dưới chân. Nó có màu xanh ngọc bích, thiết kế khá đơn giản nhưng hết sức chiếm được cảm tình của Băng Băng (vì vật đẹp or vì người mua...?) Đế cao bằng là điềm cô nàng thích thứ ba sau màu và thiết kế. Dù không giống những đôi cao gót 5 phân nhưng vẫn giúp mình cao hơn mà khỏi bị đau chân.

Trông đôi sandan Băng Băng nhìn Wing với ánh mắt trìu mến.

- Anh Wing! Em thích nó.

Băng Băng nở nụ.

Thực chất cảnh Wing mua giày mà Băng Băng không thể nghĩ ra...

Wing không bước vào shop bán giày mà ngồi đợi khoảng 1 phút trong phong chờ Vip của cửa hàng thời trang lớn tâm cỡ trong nước này.

- Thủ lĩnh!

Chủ tịch của hàng vừa tới đã vội cất tiếng chào hỏi. Anh ta vẫn trẻ nhưng chắc chắn là hơn tuổi Wing vậy mà phải ăn nói lễ phép với cậu nhóc nhỏ tuổi hơn mình (nhưng cũng quyền lực hơn)

Wing không nói gì nhìn đồng hồ vì sợ Băng Băng... chờ lâu.

- Thứ mà thủ lĩnh đặt làm.

Anh chủ tịch trẻ đặt đôi sandan lên bàn.

- Angel là chủ nhân của đôi giày này? Thủ lĩnh đã tìm được cô ấy rồi sao?

Wing nhìn đôi sandan, ánh mắt ánh lên tia thích thú. Băng Băng đâu biết Wing đã có chủ đích trong hành động để cô nàng phải mang đôi sandan do chính tay anh chàng thiết kế.

- Chú ý nếu Angel có đến đây mua hàng.

Chủ tịch trẻ gật đầu rồi cười gian xảo.

Thực chất tất cả người của tổ chức đều biết sự hiện diện của Angel - người con gái chủ tịch lưu tâm từ khi mới 7 tuổi. Duy chỉ có ba người trong nhóm Liên Băng là không được biết chuyện này.

Hết chương 14.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Sự Thay Đổi Kỳ Lạ 2.

Angel Wing

- Băng Băng mình cần nhờ bạn một chuyện.

Đang suy nghĩ vu vơ, Băng Băng giật mình đưa ánh mắt ngây ngô nhìn Hạ Băng.

-Đây là người tổ chức bắt mình phải bảo vệ.

Hạ Băng đưa ra tấm hình của một người con trai tầm 25 tuổi, ăn mặc nghiêm túc.

-Cuối tuần mình có việc bận, bạn giúp mình theo dõi bảo vệ anh ta. Sáng hôm đó bạn được nghỉ mà, phải không?

Băng Băng không nói lời nào, lười biếng gật đầu.

Nhưng khi Hạ Băng vừa đi cùng là lúc Băng Băng đứng bật dậy. Sáng chủ nhật là ngày Băng Băng quyết tâm truy tìm sự thật về trí nhớ của Wing (mặc dù chưa biết làm bằng cách nào) Ban nãy đang nghĩ cách nên vô tình gật đầu ...bừa.

Cô nàng đang định tìm người thay thế thì Lê Băng nói:

-Hôm đó là cuộc hẹn đầu tiên giữa Hạ Băng và War nên Hạ Băng không muốn từ chối. Bạn là người duy nhất có khả năng giúp nên Hạ Băng mới nhờ đến bạn.

Băng Băng tròn mắt nhìn Lê Băng cầu mong mình không nghe lầm. Thực sự hai người đó trở thành đôi?

Thông tin đó càng được xác thực khi tan học Băng Băng nhìn thấy War lạnh lùng đi bên cạnh Hạ Băng tay trong tay. Hạ Băng cười rạng rỡ mà không để ý bao ánh mắt của “xạ thủ bắn súng” đã nhắm vào mình.

Đồng thuận cho tình yêu của bạn, Băng Băng chấp nhận hy sinh con đường tìm đến sự thật tình yêu đã bị lãng quên của mình.

Love

(“-Anh Khánh Phong! Nếu có ngày em không yêu anh nữa thì sao nhỉ?

Cô bé ngồi cạnh cậu nhóc nhìn ra phía xa hỏi vu vơ, nụ cười trên môi ngày càng tươi tỏ vẻ thỏa mãn.

Cậu nhóc quàng tay qua vai cô bé, nghịch mái tóc tơ ngắn ngắn.

-Khi đó anh sẽ lại làm cho em yêu anh.

-Bằng cách nào cơ chứ?

Cô bé lên giọng kiêu tò về ‘mình không dễ yêu một ai đó’ để cảnh tỉnh cậu nhóc không thể làm như thế nếu muốn cô bé siêu lòng.

-Anh sẽ im lặng và nghe theo quyết định của em. Được không?

Cậu nhóc nhìn cô bé rồi nở một nụ cười.

Trong đầu cô bé nảy ra ý nghĩ sai trái đó là...cô bé sẽ nói không yêu Khánh Phong nữa để...Khánh Phong chịu nghe lời cô bé. Ngày thường chẳng bao giờ Khánh Phong chịu nghe lời cô bé nói cả.

Hiểu được ý nghĩ trống ánh mắt long lanh của cô bé. Cậu nhóc nói:

-Nhưng đến khi em yêu anh lần nữa rồi... anh sẽ trừng phạt em.

-Trừng phạt? Như thế nào vậy?

Cô bé nhìn cậu nhóc bằng ánh mắt tò mò.

Cậu nhóc ranh ma nở nụ cười đẹp mê hồn làm lạc trí cô bé. Nhân lúc đó cậu nhóc tặng cô bé một cái...kiss rồi đút tay vào túi quần bỏ đi.

Ánh mắt cô bé đan xen tức giận lẫn yêu thương nhìn theo bóng cậu nhóc nhưng có chút hơi buồn vì kế hoạch bắt Khánh Phong ngoan ngoãn đã nhanh chóng bị phá sản khi nó còn chưa được thực hiện”)

Love

Vì đồng ý bỏ ra buổi sáng chủ nhật giúp Hạ Băng mà Băng Băng gánh chịu hậu quả vô cùng cực khổ...

Băng Băng khá lười biếng làm công việc “bàn giấy” nên cô nàng thường bỏ một số tài liệu không làm. Định sáng chủ nhật đi làm thêm tiện thể tra hỏi Wing nhưng lại quên mà đi đồng ý làm giúp Hạ Băng. Để bây giờ cô nàng phải ra sức hoàn thành công việc trong thời gian sớm nhất.

Ngoài trời những cơn gió đông đang ra sức chứng tỏ sức mạnh của mình bằng cách làm mọi thứ giá buốt.

Băng Băng ngồi làm việc trong phòng tổng giám đốc chăm chỉ tới mức quên cả thời gian. Lúc nhìn lên đồng hồ cũng là lúc cô nàng hốt hoảng. Đồng hồ “chạy sai” đang điểm... đúng 1h sáng...

Như không tin vào mắt mình cũng như là cái đồng hồ treo tường kia Băng Băng lấy điện thoại ra xác thực một lần nữa. Sắc mặt Băng Băng tối lại khi thấy giờ hiện thị trên màn hình cùng với dòng chữ “Bạn có 14 cuộc gọi nhỡ”. Cô nàng đang định gọi điện cho chị Thảo Nghi báo cáo hoàn cảnh của mình thì...

- Tít.

Điện thoại xuất hiện triệu chứng của bệnh... hết pin...

Mất vài giây bình tĩnh Băng Băng mới đứng dậy, đi ra ngoài nhưng chân cô nàng ngừng bước khi thấy khuôn mặt “icy” vẫn đang tập trung nhìn vào mấy tờ giấy loảng ngoảng lăm chữ, kí tên mình vào tờ giấy cuối cùng.

- Anh vẫn thường làm việc khuya như thế này sao?

Ai đó đã rời mắt khỏi những con chữ, nhìn Băng Băng với ánh mắt phức tạp. Nhưng Băng Băng hiểu ánh mắt đó có ý nghĩa là Wing đang bất ngờ. Bởi cô nàng biết Wing là người đã động đến công việc thì sẽ không để ý đến bất kì điều gì xung quanh nên chắc chẳng để ý Băng Băng còn ở lại đây muộn như thế này. Lúc Băng Băng lên tiếng chắc là... giật mình chứ sao.

Điều Băng Băng hiểu về Wing nếu là trước kia là hoàn toàn đúng còn bây giờ là hoàn toàn sai. Kể từ khi tầng 6 có một nữ thư kí vào làm việc thì thói quen tập trung vào công việc của Wing đã biến mất... ^_^

Băng Băng vẫn còn ở đây. Wing biết điều đó. Lúc Băng Băng lên tiếng, ánh mắt của Wing nhìn Băng Băng không hề có nghĩa là ngạc nhiên mà là anh chàng đang muốn tìm hiểu cô gái này muốn biết gì thông qua câu hỏi đó.

- Làm xong việc rồi?

- Anh thường làm việc đến mấy giờ?

- Bữa tối của em ở bàn.

- Anh thường làm...

- Mẹ tôi đem tới cho em.

Cuộc hội thoại ngắn giữa hai người với những câu hỏi không hề đúng chủ đề hỏi của đối phương diễn ra. Chỉ có thể nói hai người thuộc loại người... không tâm thường mới có thể vẫn bình thản trong hoàn cảnh nói chuyện như thế này.

- Anh thường làm việc tới mấy giờ? Mau trả lời em!

Cuối cùng Băng Băng không thể chịu đựng hết lên.

- 1 tiếng nữa.

Băng Băng trầm lặng. Lúc nào anh Wing cũng làm việc tới 2h sáng ư?

- Làm tổng giám đốc thật... chẳng có ích lợi gì cả. Anh Wing bỏ công việc ở đó, ăn cơm với em. Chắc anh cũng chưa ăn tối phải không?

Băng Băng nói rồi rất tự nhiên kéo tay Wing rời khỏi ghế ngồi.

Wing im lặng và nghe theo quyết định của cô.

Khi Băng Băng đẩy Wing ngồi xuống ghế cũng là lúc cô nàng nhận ra hành động rất “tự nhiên” của mình. Cô nàng hất tay Wing ra một cách thô bạo (chẳng giống con gái tạo nào) vội bào chữa:

- Em xin lỗi, em không phải là người quan trọng hóa những điều như thế này.

Băng Băng nói theo phản xạ mà không kịp suy nghĩ. Nói như vậy Wing nghĩ cô nàng là người sống buông thả thì sao?

-Không quan trọng hóa những điều như thế này?

Băng Băng đứng im nhìn người trước mặt. Người đó điềm tĩnh hỏi lại làm cô nàng căng thẳng giống như mình đang phạm lỗi rất lớn.

-Không...

Chưa kịp thanh minh Băng Băng đã bị Wing nắm tay kéo ngồi xuống ghế...vấn đề là lại ngồi sát Wing.

- Ăn cơm đi.

Wing vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra nhưng thực chất trong lòng anh chàng đang rối loạn khi biết cách sống thản nhiên của Băng Băng. Hành động vừa rồi là sự trừng phạt âm thầm từ anh chàng...

Băng Băng giật mình đẩy mạnh Wing ra nhưng người Wing vẫn không hề dịch chuyển. Cô nàng đành ngồi ra xa.

-Không phải đâu. Vừa rồi em nhờ lời thôi. Em là người sống có quy tắc.

Băng Băng nhìn Wing, ánh mắt cương nghị khẳng định một câu chắc chắn.

Wing tỏ vẻ không quan tâm, bắt đầu ăn cơm nhưng trong ánh mắt anh chàng có nét gì đó đã hài lòng.

Băng Băng ngồi lặng thinh, không ăn, không nói chuyện cũng có hành động gì. Cô nàng đang thắc mắc, rất thắc mắc, cực kì thắc mắc...

Wing luôn có những hành động giống trước kia Wing đối xử với Băng Băng, liệu có phải Wing đã nhớ ra cô nàng. Nhưng nếu vậy thì tại sao Wing không nói gì cả? Hay...

-"Anh Wing! Em với anh. Ai sẽ thắng"

- Không ăn sao?

Nhìn bộ dạng hiếu thắng mà không biết vì lí do gì của Băng Băng, Wing cất tiếng. Từ này anh chàng chỉ im lặng ngồi quan sát những biểu cảm khó hiểu đang hiện thị trên khuôn mặt của cô nàng mà vẫn không thể hiểu được.

Băng Băng nhìn Wing lắc đầu, cười và bắt đầu ăn...Chẳng hiểu những hành động của cô nàng có ý nghĩa gì...???

Mất khá nhiều thời gian Băng Băng mới kết thúc bữa ăn tối (đồng thời là bữa ăn khuya) Cô nàng nhìn đồng hồ nói:

-Gần 2h sáng rồi. Anh Wing cũng về phải không? Anh đưa em về nhé, em không gọi được người đến đón.

Hình ảnh tên lưu manh bỗng hiện lên trong đầu Băng Băng. Chẳng ai biết vì sao nhưng ngay sau đêm đó, hần ta hoàn toàn biến mất như làn khói trắng.

Đúng ý định của Wing nên Wing không nói gì với Băng Băng mà đứng dậy đi ra cửa. Băng Băng hiểu ý cũng cất bước theo sau...

Đột nhiên.

Cánh cửa kính tự động không mở.

Đèn trong phòng cũng đồng loạt tắt.

-Chuyện gì vậy?

Băng Băng khá hoảng hốt. Trong bóng tối cô nàng tiến sát Wing một cách thật nhanh chóng.

-Có chuyện gì vậy anh Wing?

- Đến 2h hệ thống điện của phòng này sẽ tự tắt.

Wing giải thích ngắn gọn rồi kéo cô gái đang có vẻ sợ hãi núp sau mình ra tới ghế sofa. Anh chàng vẫn chưa quên cô gái này khá "nhát gan" khi ở trong bóng tối.

-Không có cách nào ra khỏi đây sao anh Wing?

Băng Băng vẫn còn hoảng hốt nhưng đã bình tĩnh hơn, liền hỏi.

Đáp lại Băng Băng là một không gian tĩnh mịch chỉ nghe thấy tiếng gió đông rít bên ngoài.

Wing nhắm mắt, ngồi dựa người vào ghế sofa, tay khoanh trước ngực, thản nhiên nói:

- Ngủ đi. Tới sáng mới có thể ra khỏi đây.

Không hiểu vì sao mà lúc này Băng Băng rất nghe lời Wing. Cô nàng ngả người, nhắm mắt và đi vào giấc ngủ.

Từ khi tai nạn Băng Băng trở thành người ít ngủ. Vì vậy mỗi khi vào giấc ngủ “vàng ngọc” Băng Băng thường ngủ rất sâu cho dù điều kiện môi trường có như thế nào đi chăng nữa.

Điều hòa không hoạt động nên nhiệt độ trong phòng ngày càng hạ xuống.

Băng Băng đang mặc chiếc áo sơ mi trắng mỏng trong khi nhiệt độ trong phòng đã xuống dưới 18°C.

Nhìn quanh phòng một lượt Wing dùng ánh mắt lại cái áo choàng bông dày màu xanh ngọc bích của Băng Băng. Anh chàng bước tới, lấy cái áo rồi nhẹ nhàng phủ lên người Băng Băng để giúp cô nàng giữ ấm cơ thể.

Bàn tay Wing vô tình chạm vào Băng Băng làm cho...Wing theo phản xạ rút tay lại. Người Băng Băng lạnh ngắt, luồng khí lạnh quanh cơ thể Băng Băng làm cho một người không sợ lạnh như Wing cũng phải e ngại...

-“Tại sao lại lạnh như vậy?”

Wing đỡ Băng Băng nằm xuống sofa bởi không muốn khi tỉnh dậy Băng Băng sẽ đau cổ vì tư thế ngủ quái gở của mình. Rồi Wing “gối” cô nàng thật kĩ vào trong chiếc áo bông. Sau khi đã yên tâm Băng Băng không thể bị lạnh, Wing cầm điện thoại lên:

-Mở điện tầng 6 của công ty.

Wing nói, một câu nói ngắn gọn và súc tích.

-Thủ lĩnh! Angel chưa về nhà.

Đầu dây bên kia Rik thông báo..

Vài tiếng trước.

Đang nghỉ ngơi sau khi hoạt động chân tay cả một ngày trời, Rik bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại kêu inh tai. Mở máy, giọng nói lạnh lùng của Lê Băng hỏi cô bạn Băng Băng của mình đang ở đâu truyền vào tai Rik. Nghe tới đây Rik tỉnh cả ngủ đáp luôn tung tích của Băng Băng cho Lê Băng (mặc dù chỉ là suy đoán...).

Nhưng suy đoán của Rik đã có thể chắc chắn kể từ khi thủ lĩnh Wing ra lệnh mở điện tầng 6. Wing là người rất giờ giấc, đúng 2h sáng cậu ta sẽ ngừng làm việc, sau đó sẽ rời công ty. Hôm nay thủ lĩnh nói mở điện có nghĩa là vẫn còn ở công ty... người duy nhất làm Wing từ bỏ quy tắc của mình chỉ có một, đó là Angel. Tuy đã biết rõ Băng Băng ở đâu nhưng Rik vẫn muốn “thử” xem thủ lĩnh sẽ nói như thế nào nên mới thông báo như vậy.

-Cẩn thận! Phó thủ lĩnh Rik.

Wing nói bình thản để câu nói được hiểu theo ý nghĩa chức phó thủ lĩnh của Rik có nguy cơ lung lay nếu Rik vẫn muốn “thử” với người có chức vụ thủ lĩnh không tầm thường này.

-Anh Wing tránh xa em ra.

Băng Băng đột ngột hét lên.

Wing tắt máy trong khi đầu dây bên kia đang vang lên tiếng cười gian xảo. Anh chàng nhìn Băng Băng bằng đôi mắt khó hình dung.

Ai đó vừa cất tiếng nói vẫn đang ngủ ngon, không có vẻ như đã tỉnh giấc.

-Anh Wing là người tồi tệ nhất.

Một lần nữa tiếng Băng Băng lại vang lên.

Khuôn mặt “icy” của anh chàng tối lại.

Nhưng làm gì được khi người mắc tội tày đình kia đang ngủ và những lời nói vừa rồi chỉ là nói mơ. Trách tội sao? Có vẻ quá hẹp hòi.

Suy xét lại việc này cũng tại người nào đó. Khiến cho Băng Băng giận đến mức ám ảnh đến mức ngủ mơ cũng phải bắt bình mà hét lên như thế chứ...

-Anh Wing nhất định phải bị trừng phạt...

Hết chương 15.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Angel Gặp Nguy Hiểm. Trách Nhiệm Thuộc Về Ai?

Angel Wings

Ngày Băng Băng thực hiện lời hứa cuối cùng cũng đến...

Băng Băng ngồi trong xe, lặng lẽ quan sát người trong tấm hình Hạ Băng đã đưa. Người đó 24 tuổi tên là Hoàng Kiên Long. Do bố đột ngột qua đời nên hiện thời anh ta đang giữ chức chủ tịch của công ty thiết kế nội thất Starry, đối tác quan trọng của nơi Băng Băng đang làm việc. Công ty W.

Có thể do không có nguy hiểm hoặc vị chủ tịch Kiên Long kia không biết mình gặp nguy hiểm nên Băng Băng thấy xung quanh anh ta không có một vệ sĩ nào đi theo bảo vệ.

Một điều rất “quái” đó là Kiên Long một mình tới quán cà phê khá yên tĩnh ngồi làm việc.

–“Tại sao công ty có phòng làm việc thuận lợi mà không ở đó làm việc, ra nơi dễ bị chú ý như thế này là sao?”.

Đó là câu hỏi duy nhất trong đầu Băng Băng lúc cô nàng theo dõi vị chủ tịch Kiên Long này.

Kiên Long đang ngồi làm việc, tiếng chuông điện thoại reo vang. Mấy cuộc gọi lần trước vị chủ tịch này đều mặc nhiên không nghe máy nhưng cuộc gọi lần này khi tiếng chuông vừa vang anh ta đã lập tức bắt tín hiệu.

Cuộc nói chuyện diễn ra rất ngắn, không đầy một phút nhưng khi vừa tắt máy Kiên Long đứng dậy đi ngay về mặt thoáng có nét gì đó khó hiểu.

Chiếc Nissan của Kiên Long cùng với chiếc BMW của Băng Băng dừng lại trước công ty W...

Băng Băng ngồi yên trên xe chưa có dấu hiệu muốn xuống xe để đi theo bảo vệ theo đúng trách nhiệm của mình.

Bởi Băng Băng hơi lưỡng lự, chưa quyết định được có đi vào trong cùng Kiên Long hay không. Vào trong đó chắc chắn “tổng giám đốc” sẽ biết đến sự có mặt của cô nàng...?

Wing mà biết nhân viên của mình không làm đúng trọng trách, liệu có phạt Băng Băng?

Cuối cùng Băng Băng quyết định không rời khỏi xe.

Công ty W là một nơi tụ tập toàn những người không hề tầm thường, họ sẽ không để vị chủ tịch của công ty đối tác gặp nguy hiểm.

Ở một vị trí cao của tòa nhà W, một cậu con trai đang nhìn ai đó ở bên dưới với ánh mắt không hài lòng.

–Thủ lĩnh gọi tôi có chuyện gì không?

–Cẩn thận với Angel.

Kiên Long đứng lặng nhìn người thủ lĩnh W đi mất.

Thủ lĩnh gọi chủ tịch Starry đến gấp mà chỉ nói một câu nói vậy thôi sao? Chuyện Angel theo dõi, Kiên Long biết rất rõ (gián điệp Rik báo). Vì sợ gây cản trở cho Angel nên anh ta chỉ ngồi trong quán cà phê để làm việc tránh ra ngoài để không gặp chuyện rắc rối. Đã phải như vậy rồi mà tự nhiên bị thủ lĩnh gọi tới để nhắc nhở cẩn thận với Angel.

Cẩn thận với Angel. Điều đó bất cứ ai ở trong tổ chức W đều làm vì đâu có ai dám đụng vào người mà thủ lĩnh đã tuyên bố phải bảo vệ.

Nhưng hình dáng của Angel như thế nào Kiên Long đâu đã biết.

Nhìn Kiên Long ra khỏi W Băng Băng bắt gặp mỉm cười, phóng xe đi theo.

Hai chiếc xe cùng đi vào đoạn đường cao tốc...

Ngồi đằng sau quan sát Băng Băng nhận thấy điều bất ổn. Chiếc xe đằng trước xe của Kiên Long liên tục chuyển làn đường giống như cố tình chặn xe

của Kiên Long. Trên đường cao tốc mà đi như vậy... Cố tình muốn gây ta nạn.

Băng Băng giữ bình tĩnh, đi áp sát xe của Kiên Long.

Tiếp đó cô nàng nhấn nút để đưa chiếc BMW của mình trở thành dạng mui trần.

Xe của Kiên Long cũng lập tức làm theo. Khi thấy Angel đi áp sát Kiên Long đã chú ý. Và khi thấy chiếc xe trở thành dạng mui trần Kiên Long càng hiểu rõ mục đích của Angel hơn.

Hai chiếc xe cũng tăng tốc đi song song với nhau trên đường.

Không gian chỉ còn lại tiếng gió...

Vận tốc hai chiếc xe đã quá nhanh, không còn có thể nhìn thấy rõ ngay cả những chiếc xe đi bên cạnh...

Chiếc xe lạng lách đằng trước từ nãy tới giờ đột ngột dừng lại với tiếng kít chói tai trên nền đường nhựa.

-Thực hiện đi...

Trong không gian phát lên tiếng hét lớn.

Kiên Long vịn vào thành xe nhảy sang chiếc mui trần bên cạnh.

-Đến công ty W. Anh cần gặp Wing.

Kiên Long nói trong tiếng gió. Chiếc BMW do Băng Băng cầm lái lập tức lao đi...

Còn lại trên đường là chiếc xe không người lái của Kiên Long đang đâm thẳng vào chiếc xe dừng lại ở phía trước. Tiếng nổ lớn cùng làn lửa nóng bùng lên...

Love

Cuộc họp khẩn của tổ chức W. Khắp căn phòng tràn ngập vẻ u ám.

Tiết trời đông bên ngoài đã lạnh nhưng nó vẫn không thể lạnh bằng nhiệt độ mọi người cảm thấy khi ở trong phòng.

Giữa căn phòng, một anh chàng ngồi đó ánh mắt bàng quan với tất cả. Ở vị trí trung tâm nhất không cần nói chắc mọi người cũng có thể biết đó là ai.

Thủ lĩnh W đan hai tay vào nhau bình lặng xem xét, trông anh chàng không có bất cứ biểu cảm nào trầm trọng.

Nhưng...

Không nổi nóng, không tức giận, không biểu cảm... đó là cách thể hiện sự tức giận kinh khủng nhất của người này.

-Tôi đã nói cần phải cẩn thận với Angel.

Không gian trong căn phòng tĩnh lặng trước câu nói bình thản nhưng rất có lực “sát thương” của thủ lĩnh trẻ tuổi.

Chủ tịch thiết kế nội thất Starry ~ Kiên Long nhìn thấy ám hiệu của phó thủ lĩnh Rik, bắt đầu lên tiếng tự cứu mình:

-Thủ lĩnh! Cậu đừng tức giận. Sự việc vừa rồi hoàn toàn ngoài ý muốn. Tôi biết Angel bảo vệ mình nên đã hết sức cẩn thận nhưng khi đó cậu gọi tôi đến nên bắt buộc tôi mới không cứu vẫn được tình hình- Kiên Long dừng lại xem Wing có phản ứng hay không, thấy anh chàng không có biểu hiện gì quá mức kiểm soát. Kiên Long mới nói tiếp- Việc Angel gặp nguy hiểm thủ lĩnh cũng phải xem xét lại. Tại sao lại để người trong tổ chức thay đổi công việc như thế? Chưa kể người thay đổi công việc lại chính là Angel, người đã được đặc cách làm công việc không nguy hiểm.

Màn bào chữa tội danh “đưa Angel vào hoàn cảnh nguy hiểm” của Kiên Long vừa kết thúc, tất cả những người có mặt trong “phiên tòa” đều quay sang nhìn phó thủ lĩnh, người luôn biết những thay đổi nhân sự của tổ chức. Theo lời biện hộ của Kiên Long mà suy ra thì trách nhiệm lớn nhất thuộc về Rik

Rik đưa ánh mắt tức giận nhìn Kiên Long. Nhân vật đã gán hết tội danh cho mình trong cuộc bào chữa vừa rồi.

Nhưng trong hoàn cảnh này Rik đành bất lực trước “kẻ thù”. Anh miễn cưỡng kế tiếp sự nghiệp của Kiên Long, bắt đầu công cuộc bào chữa khi thấy thủ lĩnh vẫn không có dấu hiệu bất thường và đang lắng nghe

-Hai người họ là bạn, thay đổi công việc để giúp đỡ nhau. Angel được thủ lĩnh cho nghỉ nên theo lời nhờ cậy của bạn, Angel đã làm công việc đó...

Bào chữa được không quá 2 câu Rik bí thế không thể giải thích thêm.

-Nếu do Angel quyết định không ai được quyền ngăn cản. Thủ lĩnh đã từng như thế.

Kiên Long trích dẫn một trong những chỉ thị của thủ lĩnh về Angel.

Vài phút trước còn đẩy Rik vào thế nguy hiểm vậy mà lúc này Kiên Long lại đã ra tay nghĩa hiệp cứu giúp người vừa bị mình “làm hại” ... là sao???

Nhưng chẳng cần biết lí do là sao Rik cũng nhìn Kiên Long với ánh mắt cảm mến.

Thái độ của thủ lĩnh Wing thay đổi hẳn. Cũng vì thế mà màn truy tội danh “đưa Angel vào hoàn cảnh nguy hiểm” kết thúc.

Tuy trách nhiệm không còn phải ‘quy’ vào ai nhưng căn phòng vẫn còn trong tình trạng lạnh hơn so với nhiệt độ mùa đông ở bên ngoài vì thủ lĩnh đang nhìn mọi người với khuôn mặt lạnh lùng, nhìn mọi vật với ánh mắt vô cảm.

- Từ nay hãy để bạn của Angel làm nhân viên tại công ty W.

Sau một hồi dùng khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt vô cảm để làm nhiệt độ trong phòng hạ thấp thủ lĩnh Wing mới chịu lên tiếng phán xét .

Mệnh lệnh của thủ lĩnh ban hành xong cũng là lúc cuộc họp kết thúc. Mọi người không ai bảo ai nhanh chóng đứng dậy với tâm lí mong muốn nhanh chóng thoát ra khỏi nơi lạnh lẽo này. Duy nhất có ba người ở lại đó là Rik, Kiên Long, Duy cùng với người thủ lĩnh Wing (vừa không tính) luôn có ánh nhìn bàng quan với mọi thứ. Hiện tại Wing cũng đang dùng ánh nhìn đó để nhìn ba người.

- Chúng tôi không nói chuyện dưới danh nghĩa người trong tổ chức đối với thủ lĩnh mà chúng tôi sẽ nói chuyện với cậu trên danh nghĩa những người bạn.

Ánh nhìn bàng quan không còn nhìn ba người mà đã quay đi nơi khác, một cái nhìn vô định.

- Cậu và Angel định sao mà hai người cứ im lặng mãi thế?

Rik hỏi với vẻ rất quan tâm

Wing quay lại. Nhắc về vấn đề Angel anh chàng chú ý hẳn.

- Bạn ấy đã không nói gì thì cậu phải là người nói chứ! Cứ để bạn ấy “tự do” mãi sao? (tự do ở đây có ý đồ đấy nhé!).

Tiếp tục vẫn là Rik hỏi, hai người kia chỉ đứng bên cạnh, gật đầu phụ họa.

- Tự do???

Wing lặp lại về mặt có gì đó không hài lòng.

Nhìn nét biểu cảm chưa từng có trên khuôn mặt của Wing ba người cùng cười thầm trong lòng. Điểm yếu lớn nhất (nhưng cũng là duy nhất) của Wing hoàn hảo đó chính là cô bé Angel thân thương.

- Angel rất xinh xắn! Ở trường không thiếu những nhân vật suất trúng mấn mợ. Tuy họ không thể so với cậu nhưng rất có thể họ cũng kiến Angel mềm lòng nếu họ tấn công trước.

Kiên Long dè chừng nói với ý nhắc nhở .

Trong lúc Wing suy nghĩ về lời nhắc nhở đó, ba người đang nhìn nhau cười gian. Cơ hội ‘hạ gục phong độ’ của thủ lĩnh đã tới, chỉ còn chờ phản ứng của anh ta...

Nhưng rất tiếc cho ba người vì điều đó không làm Wing nao núng. Vẫn khuôn mặt lạnh lùng, vẫn ánh mắt bàng quan vô cảm, ... không gian tưởng chừng như cuốn theo phong cách mãnh liệt của con người ấy.

- Tôi biết. Ra ngoài đi.

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Remember Or Forget

Angel Wings

Vào một ngày đông khác những ngày khác.

Từng làn gió lạnh thổi những đám mây phủ kín bầu trời, ngoan cường không chịu để ông mặt trời lộ diện.

Từng làn mưa giá buốt của mùa xuân tới sớm hơn mọi năm, những giọt nước lạnh đập trên cây cỏ làm cho chúng như cũng lạnh lẽo hơn.

Không gian âm u và lạnh giá...

Trong trường học.

Những cô, cậu học trò đang nhanh chóng chạy vào lớp học khi tiếng chuông đã reng đủ ba tiếng.

Sân trường trống vắng đột nhiên xuất hiện chiếc ô tô đen huyền, sang trọng lao thẳng vào... nhanh đến bất ngờ...

Từ trong xe một cậu con trai đứng chất bước ra. Lướt nhìn cảnh vật rất xa lạ với bản thân mình bằng ánh mắt thờ ơ vô cảm, cậu nhóc khoác ba lô đi vào lớp học mình đã tự chọn...

11T1 .Lớp học của Băng Băng.

Lớp học được mệnh danh là “gương mẫu” nhất trường hiện giờ đang hết sức ồn ào. Những học trò ngoan ngoãn trong mắt thầy cô lộ diện thành những học trò nghịch phá quá mức (tất nhiên trong lớp không có thầy cô giáo).

Băng Băng nhìn lớp của mình mà thần nhiên không hề nói gì, đây đã là cảnh tượng quen thuộc nên cô nàng cũng chẳng quản lớp làm chi.

Chiếc bông tai hình ngôi sao nhỏ Băng Băng luôn đeo mỗi khi lên lớp chột dung nhẹ, mức dung của nó chỉ đủ làm cho Băng Băng nhận được tín hiệu.

-Lớp mình nghiêm túc đi.

Băng Băng đứng hẳn dậy nói.

Căn phòng 11T1 đang ồn ào trở nên im lặng ngay tức khắc. Mọi người trở về chỗ của mình mà không phát ra bất cứ tiếng động nào. Lớp học gương mẫu trở lại...

Không đầy nửa phút sau, cô giáo chủ nhiệm bước vào. Nhìn học trò của mình đang chăm chỉ đọc sách ôn lại bài, cô mỉm cười trìu mến nói:

-Các em! Cô xin chút giờ ôn bài của các em.

Cả lớp đang (giả vờ) nhìn vào sách ngẩng mặt lên, chú ý lắng nghe cô giáo nói

-Lớp mình lại có thêm một học sinh mới. Do bạn ấy chuyển đến hơi gấp nên chắc các em chưa biết. Cô thông báo với lớp trước, có chuyện gì thì các em giúp đỡ bạn nhé!

Đang nói tới đây, cô giáo đưa mắt nhìn đồng hồ rồi vội đứng dậy.

-Cô có việc cần bàn với thầy hiệu trưởng, cô phải đi bây giờ. Khi bạn ấy tới Băng Băng xếp chỗ cho bạn ấy nhé!

Không kịp trả lời các câu hỏi của học trò, cô giáo đi ra ngoài rất nhanh.

-Cô đi xa rồi.

Băng Băng thông báo với cả lớp khi chiếc bông tai lại rung.

Lập tức lớp có tín hiệu ồn ào đáp trả câu nói của Băng Băng.

-Nghiêm túc! Có người lạ đang tới. Mình không nhận được tín hiệu từ thẻ.

Băng Băng đưa tay sờ lên bông tai dùng khuôn mặt thắc mắc để nói.

Mọi người trong lớp bắt đầu tự quản nhau.

...

-Có khi nào là học sinh mới.

Đó là câu nói duy nhất không bị mọi người chặn lại.

Lớp im lặng. Đơn giản là vì ai cũng đồng ý với ý kiến kia – học sinh mới.

Bởi người đó không thể là người trong trường. Trường có quy định học sinh, giáo viên cho tới lao công đều có thẻ hoặc bảng tên nếu không có thì không thể vào trường.

Và một điều nữa đó là khi trường đặt làm những tấm thẻ, bảng tên Băng Băng đã bí mật nhờ người làm gắn một vài thiết bị (phân biệt chức vụ h/s, g/v, ...) có gắn kết với bông tai ngôi sao của Băng Băng nên giáo viên hay học sinh đang tới cô nàng đều biết.

Mà người đang tới bông tai chỉ báo có người chứ không hề báo chức vụ nên suy ra người đó không có thể tiếp tục suy ra người đó không phải học sinh của trường, suy luận thêm chút nữa thì người đó có thể là học sinh mới người cô giáo vừa nhắc tới nhưng chưa kịp giới thiệu đã đi mất (trình thám chưa???)

(Từ trên có thể giải thích cho việc lớp của Băng Băng cực kì không ngoan mà lại mang được danh hiệu lớp học gương mẫu rồi đó)

Gió vẫn không ngừng thổi, bầu trời ngày một sáng hơn...

11T1 chào đón một nhân vật mới...

Một anh chàng bước vào lớp, mang theo chút gì đó lạnh lạnh trong không gian...

Ngược lại 11T1 bình tĩnh trước vẻ đẹp ấy. Một vẻ đẹp hoàn hảo. Khuôn mặt baby bị tổ chất icy che lấp mất nhưng chính điều đó lại khiến khuôn mặt hoàn mỹ đẹp hơn, đẹp theo kiểu lạnh lùng, kết hợp cùng ánh nhìn vô cảm hết sức cuốn hút... từ “Tuyệt” không thể diễn tả hết.

Áo cứng mùa đông khoác bên ngoài chiếc áo sơ mi trắng là đồng phục mà bất cứ học sinh nam nào trong trường cũng mặc. Và loại đồng phục này không bao giờ được giới học sinh coi là thời trang. Nhưng bộ đồng phục này khi khoác lên người anh chàng đã làm cho tất cả phải thay đổi tư tưởng, đồng phục của trường rất thời trang, rất hợp...

Vào đến lớp, mặc kệ những ánh mắt “đắm đuối” của mấy nàng phiền phức anh chàng hỏi thẳng:

-Băng Băng! Chỗ của anh?

Không phản hồi...

Ngồi im không chuyển động là trạng thái của Băng Băng kể từ khi học sinh mới bước vào lớp. Bởi Băng Băng đâu thể ngờ rằng bạn mới của lớp là... Wing thủ lĩnh, không những thế người đó lại vốn hơn cô nàng 2 tuổi.

Phản ứng của các nàng trong lớp??? Khỏi nói mất đều tròn xoe hết và chút biểu cảm thương tình khác...(^_ ^) Còn phản ứng của các chàng (cụ thể là fans)!!? Băng ánh mắt,(<_<) lần đầu đã được giăng lên một cách bài bản theo thường lệ, nhắm thẳng vào mục tiêu...

Thủ lĩnh đeo ba lô lệch, một tay đút túi quần đứng gần chỗ của “lớp trưởng” Băng Băng. Anh chàng không may mắn đến những ánh mắt đang nhìn mình, thân nhiên đứng nhìn Băng Băng chờ đợi câu trả lời.

Tình thế ngày càng trầm trọng khi cả Băng Băng và Wing đều không nói gì. Tập thể lớp im lặng đến mức chưa từng có trong lịch sử, ai cũng nhìn thành viên nhóm Liên Băng và cậu bạn mới đẹp trai chờ đợi điều gì đó có thể giải thích cho tình huống này.

Hạ Băng và Lệ Băng cũng shock không kém khi thấy thủ lĩnh xuất hiện với “danh mới” nhưng đỡ hơn Băng Băng nên nhanh chóng thức tỉnh. Hiểu tình thế, Lệ Băng lay người Băng Băng nói nhỏ:

-Bình thường đi. Đừng để tổ chức W bị lộ.

Nhờ lời nhắc nhở hết sức “không tầm thường” của Lệ Băng, Băng Băng bình ổn lại tinh thần

-Anh Wing ngồi đó đi.

Băng Băng chỉ vào cái bàn bên cạnh, cười nhẹ:

-Minh anh một bàn nhé!

Đặt ba lô xuống bàn, Wing chưa ngồi vào chỗ mà quay sang nhìn Băng Băng nói:

- Băng Băng ngồi bên này.

Vừa nói Wing vừa đưa tay ám chỉ Băng Băng ngồi cùng bàn (phía trong) Có phải để cho Wing dễ quản cô nàng?

Ánh mắt các nàng càng tròn hơn, trong đầu có dấu hỏi to đùng nhưng chẳng thể giải đáp...

Còn lại tất nhiên vẫn là phản ứng của các chàng. Các chàng từ bất bình đến bất mãn, từ bất mãn đến bất lực khi thấy Băng Băng sau một hồi trầm ngâm đã ngoan ngoãn tự nguyện làm theo lời cậu bạn mới kia nói, chuyển chỗ...

-“Anh Wing! Rốt cuộc anh còn nhớ hay đã quên?”

“You! Remember or forget”

Forget

Quên.

Để bắt đầu tình yêu mới.

Để tình yêu mới tồn tại đẹp hơn.

Vì:

Tình yêu bắt nguồn từ hiện tại và tương lai.

Quá khứ tình yêu không quan trọng.

Love

Trong giờ học Băng Băng ngồi im lặng và chăm chú nghe giảng nhưng kì thực cô nàng không thể nhét một chữ cái nào vào đầu, vì đầu chắc mọi người ai cũng biết rồi...

Làm sao Băng Băng có thể học khi bên cạnh mình là Wing ~ Thủ lĩnh ~ Tổng giám đốc – Và còn là một người cực kì đặc biệt ... Quan trọng nhất Băng Băng vẫn không thể tin Wing học cùng lớp với mình trong khi đã quản lí tập đoàn W, tập đoàn từ lâu đã vượt mức quy mô quốc gia.

Vậy là cô nàng ngồi im và đôi lúc ghé nhìn người ngồi bên cạnh...

Wing biết điều đó nhưng anh chàng vẫn ngồi tựa bàn, khoanh tay trước ngực mà chẳng quan tâm.

Không rõ là lần thứ bao nhiêu khi Băng Băng nhìn Wing cô nàng mới phát hiện ra một điều kì dị. Wing không hề chép bài, có vẻ cũng không hề nghe giảng. Đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía trước không trọng tâm...

Như thế Wing đi học để làm gì?

Điều này chỉ có Wing biết. Từ trước đến nay chưa ai đoán được mục đích những hành động gây shock của con người này, ngay cả Băng Băng cũng vậy.

Tiết học không dễ dàng cuối cùng cũng trôi qua.

Wing lập tức bước ra ngoài trong ánh mắt ngưỡng mộ của các nàng. Khi anh chàng đã đi khuất những ánh mắt ngưỡng mộ ấy nhanh chóng chuyển thành ánh mắt tra hỏi của mấy chú cảnh sát chĩa thẳng vào Băng Băng, người duy nhất đã nói chuyện với “học sinh mới” lạnh lùng, đẹp trai nhưng bàng quan, bỏ mặc tất cả...

- Băng Băng nói cho bọn mình biết đi, bạn ấy là ai?

- Cold boy ấy là ai vậy lớp trưởng?

-Không thể thể được. Mình phải biết bạn đó là ai.

Cả lớp hết sức hỗn loạn vì hành động các nàng đang làm, vì nhiều câu hỏi mà chỉ hỏi về đúng một người... Học sinh mới!

May mắn Băng Băng còn được Hạ Băng và Lệ Băng bảo vệ nếu không chắc chắn cô nàng sẽ tan tác với những bàn tay ác quỷ lay mình không thương sót để chờ đợi câu trả lời trong tình trạng quá khích

Đúng lúc đó một cuộc điện thoại cũng đã góp phần giúp Băng Băng

-Mình cần ra ngoài.

Băng Băng rẽ đám đông, đi ra.

Số lạ. Băng Băng chần chừ hồi lâu rồi mới nghe máy.

- Băng Băng hả? Sao lâu nghe máy quá vậy em?

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói quen thuộc.

Không chắc chắn là mình đoán đúng, Băng Băng từ từ nói:

-Chị Ý Nhi phải không?

- Wee.

Giọng nói bên kia có vẻ hờn dỗi và nhắc nhở.

Băng Băng cười tươi:

-Dạ!!! Chị Wee!!!! Nhưng em thấy gọi chị là Ý Nhi hay hơn chị ạ!!! Chị gọi em có gì không?

-Mẹ chị muốn gặp em

-Bác Liên Liên!!! Sao thế chị? Có chuyện gì mà bác muốn gặp em?

-Chiều nay tới nhà chị. Có cuộc gọi, chị tắt máy trước nha!

Băng Băng nhìn điện thoại với vẻ mặt ngốc nghếch. Chị Wee chưa đợi Băng Băng đồng ý mà đã kiểm có tắt máy rồi.

Love

Cả giờ ra chơi không ai thấy Wing cho đến tiết học thứ hai anh chàng trở lại lớp.

Sau một hồi đắn đo Băng Băng quyết định lấy hết can đảm hỏi:

-Anh Wing! Anh hơn em 2 tuổi sao lại học ở đây?

Wing quay sang nhìn Băng Băng nét mặt không bình thường hiện rõ trên khuôn mặt icy của anh chàng, nhưng đáng tiếc nó chỉ thoáng qua không một ai tình ý nhận ra điều khác biệt đó.

-Sao lại muốn biết?

Nghe câu trả lời (hỏi lại) Băng Băng hụt nhịp thở, chút nữa té ghế may mà Wing kéo cô nàng lại kịp.

-Sao anh lại học cùng em trong khi anh phải học đại học rồi cơ chứ?

-Anh chưa từng đi học.

Wing thần nhiên đáp mà chẳng hề để ý đến sự kinh ngạc của Băng Băng và những người “có ý nghe thấy” xung quanh.

Chưa từng đi học?!!! Không phải anh đang đùa đấy chứ?

-Chưa từng đi học. Chưa-từng-đi-học...

Băng Băng nhấm lại câu nói, hai mắt mở tròn.

Love

(“Trong vườn hoa.

Cậu nhóc mang nét lạnh lùng kiêu ngạo trên khuôn mặt baby của mình đang ngồi chăm chú nhìn cô bé dễ thương ở cách đó không xa đang tìm cách trồng cây gì đó mà cô bé gọi là hoa hồng ngọc bích.

-Các bạn gái trong lớp rất thích anh Khánh Phong.

Cô bé vẫn chăm chú trồng cây, không nhìn cậu nhóc mà truy tội.

-Sao?

Cậu nhóc trả lời thò ơ. Mới đi học cậu nhóc đã được mến mộ, bất quá cậu nhóc đã coi đó là chuyện bình thường nhưng cô bé không thể.

Cô bé đứng dậy, đi thẳng tới chỗ cậu nhóc đang ngồi. Ánh mắt răn đe và có chút phẫn nộ, cô bé kề sát mặt mình vào khuôn mặt baby của cậu nhóc cho hai ánh mắt giao nhau.

-Em-Ghen

Cô bé nhún mạnh từng chữ.

Nhìn cô bé ở tiếp diện gần, trong đầu cậu nhóc nảy ra ý đồ “đen tối”(+_+). Cậu nhóc không nói gì, khúc môi hơi cong tạo thành một nụ cười.

-Anh không thể ngăn cản họ. Bé Băng!

Cô bé phẫn nộ túm vai cậu nhóc, nhìn thẳng vào đôi mắt đang nhìn mình với ánh mắt vô tội, cô bé càng nhấn mạnh hơn:

-Em nhắc lại. Em-Đang-Ghen.

Nói xong, cô bé quay đi.

Khuôn mặt cậu nhóc xuất hiện nụ cười hoàn hảo.

Cậu nhóc kéo cô bé lại, tặng cái kiss thật nhanh lên môi cô bé.

-Anh sẽ nghỉ học. Vì bé Băng. Ngay ngày mai.”)

-“Không phải chứ?”

Băng Băng nhìn Wing đầy kinh ngạc.

Chưa từng đi học chỉ vì cái lời hứa trẻ con ấy thôi sao? Anh Wing! Anh ngốc quá rồi đó.

(Sự thực là khi đó cậu nhóc cũng chẳng hề thích đi học vì chỉ muốn ở nhà chơi cùng bạn gái bé nhỏ của mình. Kiếm được cơ hội bé Băng ghen, cậu nhóc có đầy đủ lí do để nghỉ học mà không bị bố mẹ hay chị gái trách phạt)

Hết chương 17.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Kí Ức.

Angel Wings

Tiết học cuối cùng.

Không biết có chuyện gì mà Wing đã vội đi trong giờ ra chơi tiết trước nên trong tiết này chiếc ghế bên cạnh Băng Băng đang trống vì vậy cô nàng trở về chỗ ngồi của mình.

Các thành viên trong lớp phải ngồi im khi đã nhận được thông tin cô giáo sắp vào lớp nhưng gương mặt ai nấy đều rất khó nhìn vì từ sáng tới giờ vẫn chưa ai hỏi được thông tin gì về học sinh mới

Cô giáo chủ nhiệm bước vào và đã giúp những người đó thực hiện nguyện vọng. Cô ngồi xuống nhìn quanh lớp một vòng rồi hỏi:

-Học sinh mới tên là Wing. Bạn ấy vẫn chưa tới sao?

Các nàng đồng thanh :

-Tới rồi thưa cô! Bạn ấy rất đẹp trai.

-Bạn ấy hơn các em 2 tuổi nên đôi khi phải giữ ý một chút. Nhất là các cô nàng đấy!

“-Aaaaaa...Quá tuyệt!!!!!!!!!!!!!!”.

Đó là lời hét thảm của các cô gái khi nhận được thông tin (từ Liên Băng...vì có thể họ biết hy vọng là vô ích chẳng?(^_^^))

Không để lớp ồn ào cô giáo bắt đầu vào dạy bài nhưng mới học được nửa tiết, cô nhận điện thoại và đi ngay để lớp lại trong tình trạng tự quản. Vì lớp rất ngoan trong mắt các thầy cô nên chuyện lớp tự quản đã là việc hết sức bình thường

- Băng Băng! Bạn quen thân với Wing phải không?

Câu nói thì thâm rất khê bên tai Băng Băng.

Băng Băng bình tĩnh quay lại, những câu hỏi kiểu này trong ngày hôm nay Băng Băng đã nghe quá nhiều. Nhưng người bạn hỏi câu này lại khiến cô nàng khinh ngạc...

Đó là Thiên Di, một bạn học khá giỏi trong lớp và cũng được khá nhiều người mến mộ nhưng Thiên Di là một con người lạnh lùng, vô tâm không để ý tới bất kì ai nên chẳng bao giờ thấy nói chuyện. Khi bị những bạn khác giới làm phiền Thiên Di trở nên rất khùng kiếp, cô ấy không ngần ngại ném mìn quạ được tặng đi, nói năng một cách phũ phàng hạ thấp người khác, nhiều khi còn dùng thế võ karate của mình để trừng trị họ. Vì thế Thiên Di chỉ được mọi người biết đến vào đầu năm lớp 10 còn sau đó các bạn trai đều khuyên nhau tránh xa.

Chẳng cần gì phải giấu, Băng Băng gật đầu thừa nhận kèm theo lời nói:

-Bạn không nhận được thông tin gì về Wing từ mình đâu. Đừng hỏi gì cả.

Thiên Di cũng gật đầu, cười thân thiện.

-Uhm. Mình sẽ không hỏi gì đâu.

Khi đó tiếng hét đột nhiên vang lên.

-Trời!!!! Mình không sống được nữa mất.

Ở giữa lớp, Ngọc Hân đang đưa hai tay ôm ngực mắt long lanh làm vẻ kích động.

-Chuyện gì vậy?

Mọi người tò mò.

Ngọc Hân cầm cái Iphone, đứng hẩn dẩy nói trịnh trọng:

-Mọi người hãy im lặng lắng nghe kĩ những gì mình sắp nói, đừng khinh ngạc nha.

Lớp “xì” một tiếng rõ to nhưng cũng im lặng làm theo. Hân đọc to rõ từng chữ trong được ghi trong điện thoại:

-Thiên tài giới kinh doanh.

Wing! Tổng giám đốc của công ty bất động sản W quy mô quốc tế. Theo thông tin điều tra được, anh đã lấy được quá nhiều bằng cấp quốc tế. Hiện tại anh đang thay bộ của mình điều hành tập đoàn. Từ khi làm việc anh đạt được nhiều thành công...

Lớp im lặng tới nỗi ngay cả một tiếng thở nhẹ cũng không thể nghe thấy cho tới khi Ngọc Hân đọc xong bài viết mà đã phải hack mãi mới tìm được

-Trời ơi!!!!....

Các nàng hét lên, ánh mắt đầy mơ mộng.

-Uỳnh...

Các chàng đập bàn đầy bất mãn.

Nhìn lớp hỗn loạn Băng Băng nở nụ cười. Họ toàn làm những chuyện “vô ích”...

-Em cũng biết Wing hả? Sao em biết được cậu ta? Cậu ta là con người như thế nào?

War nhìn Hạ Băng hỏi.

Hạ Băng nhìn War ánh mắt ngạc nhiên.

-Anh sao hỏi vậy?

Thấy War quay đi nơi khác, Hạ Băng nói tiếp:

-Trong hoàn cảnh đặc biệt, em không thể nói với anh. Khi nào có cơ hội em sẽ nói.

War vẫn không quay lại.

-Đừng lo. Em sẽ không để ý tới Wing.

Hạ Băng nở nụ cười.

War quay lại... thấy nụ cười ấy... cảm giác thật lạ...

-Đừng “nhắc nhit” ở nơi công cộng!

Băng Băng nhắc nhở cùng với nụ cười gian.

Khi cô nàng quay đi cũng là lúc nụ cười nửa miệng xuất hiện...

-Đúng mục tiêu.

Nội dung tin nhắn được gửi đi.

Love

Gió đông. Lạnh!

Băng Băng đứng trước cổng trường chờ bạn của chị Wee tới đón như đã nói. Chợt nhớ ra mình chưa thông báo nghỉ việc, cô nàng vội lấy điện thoại gọi điện cho phó thủ lĩnh Rik

-Rik! Anh cho em nghỉ việc chiều nay nha. Em có chút việc.

-Được! Anh sẽ thông báo với thủ lĩnh. Em cứ bình tâm đi!

Rik lập tức trả lời

-Cám ơn anh!

Tắt máy, Băng Băng nhận ra một vấn đề.

-Khoan. ‘Em cứ bình tâm đi?’ là sao? Phải là yên tâm chứ?! Hay anh Rik nói nhầm...Bình tâm? Bình tâm? Ý gì đây??

-Wee nói anh tới đón em.

Xe của Kiên Long đột ngột đỗ trước mặt Băng Băng.

Tại tòa nhà W.

Tầng 6. Phòng tổng giám đốc.

Người nào đó đang cố tình chờ thư kí của mình tới...

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên đã phá vỡ khoảng thời gian chờ đợi đó.

-Tới trường cậu đã làm gì mà lập tức Angel báo xin nghỉ? Cậu làm Angel shock quá phải không?

Với danh nghĩa một người bạn Rik hỏi.

-Angel nghỉ?

Wing lạnh lùng hỏi lại.

-Angel nghỉ.

Rik khẳng định lại.

-Chắc Angel cần thời gian để ổn định tâm lí. Cậu làm Angel quá shock!

Wing tắt máy. Nở nụ cười khó hiểu.

-Shock?.....

-Con! Đến rồi sao không vào?

Cánh cửa vừa mở bác Liên Liên đi nói.

Băng Băng cười trừ thay cho câu trả lời. Sự thân thiện, thoải mái cộng với chút thân thiện của bác làm Băng Băng thấy ngại.

Love

(“Vào cuối đông

Gió đông không còn lạnh bằng hoàn cảnh của hai người chia ly...

Do hoàn cảnh gia đình bắt buộc cô bé phải đi, xa cậu nhóc, xa bố mẹ cậu nhóc.

Tối trước cô bé đã khóc thật nhiều để lúc này đây không quá xúc động mà bật khóc. Cô bé nhìn cậu nhóc, cười tươi:

-Em đi! Em sẽ cố gắng tìm một chàng khác đẹp trai, thông minh, ngoan ngoãn, thân thiện... hơn anh Khánh Phong để thích. Anh Khánh Phong quá xấu tính nên mai sau chưa chắc em đã chọn anh đâu nhé!.

Phản ứng của cậu nhóc nằm ngoài dự đoán của cô bé, cậu nhóc thản nhiên gạt đầu nói nhỏ bên tai cô bé:

-Khi nào bé Băng tìm được người đó nhớ giới thiệu với anh.

Trong nhà kính.

Những bông hoa hồng xanh ngọc bích cô bé vất vả trồng nay đã nở hoa. Nhưng khi chúng nở hoa cũng là lúc cô bé phải đi, phải xa nơi này...”)

Love

-Vào đi con. Mẹ có chuyện cần nói.

Vừa kịp tiếp thu câu nói của bác, cô nàng đã bị bác kéo vào nhà từ bao giờ.

Câu nói hết sức bình thường của bác làm Băng Băng suy nghĩ. Từ xưa bác đã xưng hô mẹ con thân thiết. Hồi nhỏ Băng Băng đã quen với cách xưng hô như vậy nên không có cảm nhận gì nhưng bây giờ Băng Băng đã lớn, đã hiểu được ý nghĩa của việc xưng hô trước ấy, nó như một lời đính ước trước và cô nàng đã cảm thấy không quen.

Khi bác Liên Liên đưa Băng Băng vào nhà, suốt đường đi cô nàng không ngừng tròn mắt kinh ngạc nhìn mọi vật xung quanh.

-Ngôi biệt thự này giống hệt ngôi biệt thự trước kia.

Băng Băng chắc chắn trí nhớ của mình hoàn toàn đúng. Khi đi qua vườn hoa hồng xanh ngọc bích đặc trưng cô nàng càng tin tưởng ý nghĩ của mình hơn, liền nói.

Cách thiết kế mất 2 phút mới có thể vào tới nhà, cách trồng cây hoa cảnh, cách phối màu sắc chỉ có đen và trắng... Tất cả đều giống hệt nơi Băng Băng từng sống cùng với Khánh Phong (Wing) hồi nhỏ...

-Bố con cố tình làm vậy đấy. Ngôi nhà trước kia bị phá hủy rồi nên không mua lại được. Bố mẹ đành xây dựng lại kỉ niệm của hai con theo thiết kế cũ.

Bác Liên Liên cười buồn.

-Anh Wing sẽ chẳng thích nó đâu. Những vật tồn tại của quá khứ bác đừng nên giữ lại, anh Wing là người sống hiện thực.

Vừa nói Băng Băng tưởng tượng đến cảnh Wing nhìn căn nhà bằng ánh mắt hờ hững... cảm giác ròn rợn sống lưng.

- Đúng là mẹ chẳng thể hiểu Wing bằng con.

Mẹ Wing nhìn Băng Băng với ánh mắt ưng thuận rồi lại cười rất thân thiện.

-Wing không thích nó.

Băng Băng im lặng. Còn nói chuyện với bác không biết cô nàng có thể trụ lại đây đến khi bác nói điều cần nói không nên tốt nhất, giữ im lặng, bác hỏi thế nào trả lời thế ấy.

Ăn xong bữa tối Băng Băng vẫn giữ im lặng, đến khi bác Liên Liên hỏi:

-Con gặp lại Wing lâu rồi phải không?

-Dạ!!!

Băng Băng đáp nhẹ.

-Con không thay đổi lựa chọn chứ?

Băng Băng cúi mặt tránh ánh nhìn của bác, lắc đầu.

-Đến giờ mẹ vẫn chưa thể hiểu vì sao khi đó Wing lại trả lời con như thế trong khi chỉ cần có một đứa con trai động vào con là Wing lập tức có hành động cách ly hẳn.

Thật sự bác Liên Liên còn quá nhiều điều chưa hiểu Wing...

Ánh mắt Băng Băng trở nên bất mãn, cô nàng nói:

-Anh Wing quá kiêu ngạo nên mới trả lời như vậy. Anh ấy tin cháu không thể tìm ra ai đẹp trai, thông minh... hơn anh ấy. Tự coi mình là số một.

Bác Liên Liên lại cười nhưng lần này là nụ cười đầy ảm ý... Hàm ý của con trai mình bác đủ hiểu nhưng bác vẫn muốn hỏi Băng Băng, đây chỉ là một phép thử nhưng Băng Băng đã hoàn hảo mắc bẫy. Nhìn Băng Băng với ánh mắt triu mến, bác nói:

-Mẹ phải sang Mĩ 1 tháng, thời gian đó con chăm sóc Wing cho mẹ. Khi về mẹ muốn con là “người chiến thắng”.

Băng Băng vâng lời theo phản xạ mà chưa kịp hiểu ý nghĩa của câu nói ấy. “Người chiến thắng”???.....

-Wee! Muộn rồi, đưa em con về.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Âm Ảnh Evil.

Angel Wings

Vì chị Wee bận việc nên cuối cùng Băng Băng ngồi xe của bạn chị.

Kiên Long trở về nhà.

Chiếc Nissan dừng lại trước ngôi biệt thự xanh ngọc bích.

-Cám ơn anh!

-Chị Thảo Nghi đợi em sao?

Thảo Nghi quay lại...

Kiên Long cũng lập tức nhìn về phía đó...

Hai ánh mắt cùng lúc giao nhau...

Sau vài giây, xác định được điều mình nghi ngờ, Kiên Long lập tức xuống xe. Cùng với ánh mắt đầy cảm xúc, Kiên Long đi về phía hai chị em...

-Thảo Nghi!!!

Kiên Long cất lời, giọng nói tràn ngập cái người ta gọi là nhớ thương.

Chị Thảo Nghi nhìn trân trân vào người con trai ấy không nói lời nào...

Băng Băng không hiểu, không hiểu, không thể hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhìn hai người thắc mắc:

-Chị và anh ấy quen nhau???

Love

Buổi chiều đi làm như thường ngày. Vừa vào công ty, Băng Băng đã nhận được điện thoại của Hạ Băng.

-Băng Băng! Minh và Lê Băng vừa được chuyển công tác. Minh sẽ làm cùng bạn tại tập đoàn W.

Hạ Băng hồ hởi nói. Được làm chung với Băng Băng thật sự quá vui.

-Ukm! Vậy còn Lệ Băng.

Băng Băng hỏi với giọng nói không mấy ngạc nhiên vì sự thật là cô nàng đã được biết thông tin này từ hai hôm trước.

Nhắc đến Lệ Băng giọng Hạ Băng hạ thấp hẳn:

-Hạ Băng được giữ ở lại làm thư kí cho...phó thủ lĩnh. Vì không đồng ý nên Hạ Băng đang tranh đấu kịch liệt với Rik ở trong phòng. Thế mạnh có vẻ thuộc về Hạ Băng nhưng quyền lực lại thuộc về Rik. Không khí trong đó...

Hạ Băng run người.

-Ngang với thời tiết ở Nam Cực.

Nghe tới đây Băng Băng mỉm cười. Điều cô nàng đã tiên đoán hoàn toàn không sai...

-Minh sẽ lo chuyện này.

Băng Băng lập tức tắt máy rồi gọi điện cho Rik. Không biết cuộc hội thoại diễn ra như thế nào, chỉ biết ngay sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Băng Băng, Rik thay đổi hẳn.

-Được rồi. Em cũng sẽ chuyển đến công ty W làm.

Ánh nhìn băng lãnh, nảy lửa của Lệ Băng bây giờ mới kết thúc. Cô quay đi với thái độ...không muốn nhìn mặt Rik.

-Cám ơn!

Love

Tại tầng 6 của tòa nhà W.

Băng Băng đứng lên ngồi xuống rồi lại đi loang quanh khắp phòng. Công việc Băng Băng đã làm xong, nghe tin hai cô bạn tới đây làm việc cô nàng vui tới nỗi ngồi không yên nên cứ trong tình trạng như bây giờ...

Trong phòng có ai đó nhấm nháp nhưng vẫn không nói gì, thờ ơ với cô nàng...

Tiếng chuông điện thoại vừa reo, Băng Băng lập tức bắt máy

-Tới rồi hả? Minh xuống ngay đây.

Băng Băng vui vẻ chạy ra ngoài mà quên chưa làm một việc...

Ở công ty có một luật lệ cho dù cho nhân viên có làm xong công việc nhưng cũng không thể ra ngoài khi chưa được cấp trên cho phép. Đáng này cấp trên của Băng Băng lại là tổng giám đốc- người đặt ra cái luật lệ ấy...

Ngay sau khi Băng Băng đi ra ngoài, Wing ném đồng tài liệu quan trọng của công ty sang một bên, ngồi trầm ngâm suy nghĩ...hình phạt dành cho Băng Băng...

Xuống tới sảnh của công ty, Băng Băng đã thấy hai cô bạn bước ra từ trong xe của Rik. Cô nàng bước tới:

-Anh Rik tới tìm thủ lĩnh hả?

Kèm theo câu nói là một cái nháy mắt tinh nghịch.

-Không. Anh tới gặp Duy.

Rik cố giữ thái độ bình thường trước câu hỏi tinh quái của Angel nhưng khi đi qua Angel, Rik đã muốn tặng cô nàng một cái cốp vào trán.

Tiếc là người đứng sau cô thân phận quá lớn.

Tặng Angel nụ cười nửa miệng kiêu ngạo, Rik đi vào trong (kiểm chế lắm lắm đó)

-Đi thôi. Minh giúp hai bạn đi nhận công việc ở đây.

Bỏ qua Rik, Băng Băng lại vui vẻ với hai cô bạn.

-Bạn và anh ta có chuyện gì vậy?

Lệ Băng tỏ vẻ vô tình hỏi.

Băng Băng cười, nụ cười ẩn ý.

-Không có gì. Chỉ là mình đã biết bí mật của anh ấy và mình còn sắp biết bí mật của một người nữa... Chúng ta đi thôi.

Băng Băng lôi hai cô bạn đi trong thắc mắc...

Love

Sau gần một tiếng làm tình nguyện viên giúp hai bạn của mình, Băng Băng trở lại tầng 6.

Và giờ phút Băng Băng chưa từng nghĩ đã tới...

Vào trong phòng Băng Băng kinh ngạc khi thấy Wing không ngồi làm việc như mọi khi mà đang ngồi sofa nhìn mình. Khuôn mặt vẫn là nét lạnh lùng nhưng thêm chút gì đó nghiêm khắc. Cô nàng này thì vẫn ngây ngô chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, từ từ bước tới với tâm trạng hết sức thần nhiên.

-Anh Wing! Sao vậy?

Wing nhìn đồng hồ. 4h chiều. Thời gian lí tưởng để hình phạt diễn ra...

Anh chàng vẫn không liếc nhìn Băng Băng ấy một lần, đứng dậy:

-Đi theo anh.

Kết quả của đúng một từ lạnh lùng mà Wing nói đó là Băng Băng ngồi trên xe, Wing cầm lái, chiếc xe xé gió lao đi.

Chiếc Rolls Royce vượt qua đường cao tốc đi về phía ngoại ô thành phố...

Băng Băng ngồi trong xe, không thể nhìn ra bên ngoài chính vì thế việc cô nàng có thể biết mình đang ở đâu thông qua các bảng chỉ đường là điều không thể...

Nhưng Băng Băng không hề nghi ngờ Wing, vẫn im lặng... chờ đợi điểm dừng...

Khi ta đã tin tưởng một ai đó thì trong ta không hề có chút nghi ngờ về họ... và một sự thật rằng... điều đó đôi khi... có hại...

4 tiếng sau. Khi bóng tối bắt đầu bao phủ, gió cũng ngày một lạnh hơn nhưng chiếc xe vẫn không có dấu hiệu... dừng lại

-Anh Wing! Đi đâu vậy?...

Băng Băng bắt đầu thắc mắc nhìn người ngồi bên cạnh.

Không đáp lại. Lạnh lùng và hờ hững...

Nhìn Wing dò hỏi một lúc Băng Băng thờ dãi chán nản. Cô nàng ngả người vào ghế và bắt đầu... ngủ...

Chắc chắn Băng Băng chẳng bao giờ có thể ngờ khi tỉnh lại mình lại ở trong tình trạng thảm hại như bây giờ...

Sau giấc ngủ đủ 4 tiếng, Băng Băng tỉnh giấc. Và thứ đầu tiên cô nàng cảm nhận được đó là luồng không khí lạnh xung quanh tiếp đó là bóng tối và những âm thanh rùng rợn. Không gian nơi đây không hề bình yên...

Cực kì thắc mắc... cực kì khó hiểu... Băng Băng không biết mình phải làm gì trong hoàn cảnh như thế này. Vì thế mất một lúc cô nàng mới cảm nhận được những gì đang diễn ra và mới có thể biết được mình nên làm gì.

Băng Băng bật đèn của điện thoại lên, bắt đầu tham quan thiết kế của những vật xung quanh mình. Đây là một ngôi nhà hơi thấp, mọi vật đều làm từ gỗ rất đơn giản không có gì là khác thường chỉ có điểm khác thường duy nhất là cánh cửa đã bị đóng kín. Cô nàng không thể rời khỏi đây...

Bất lực với mọi cách đã thử với cánh cửa cứng đầu Băng Băng miễn cưỡng ngồi xuống cái ghế nhỏ xác định vị trí của mình trên bản đồ. Nhưng một lần nữa Băng Băng lại phải bức mình khi chiếc điện thoại chẳng giúp ích gì được cho cô nàng...

Mặc dù không muốn chị Thảo Nghi lo lắng nhưng Băng Băng không thể làm gì hơn vậy là cô nàng đành gọi điện cho chị. Điện thoại vừa kết nối bên kia đã vang lên giọng nói hốt hoảng và lo lắng:

- Băng Băng! Em đang ở đâu vậy? Khi nãy có người gọi điện cho chị nói rằng em đang phải chịu phạt vì không chấp hành đúng quy định của công ty. Rốt cuộc là có chuyện gì thế??? Sao đến giờ mà em vẫn chưa về?

-“Phạt???”

Băng Băng thắc mắc nhưng vẫn không quên trả lời chị:

-Em đang bị nhốt trong một căn nhà nhỏ làm bằng gỗ và rất thấp, gió ở bên ngoài rất lớn chắc là ở vùng cao. Em cũng không rõ là ở đâu.

Tít. Lúc cần nhất điện thoại của Băng Băng lại mất sóng.

Băng Băng nhìn vào màn đêm xung quanh bằng ánh mắt hoang mang...

Tại sao đang đi cùng anh Wing mà lại ở đây? Tại sao cửa lại bị đóng? Tại sao lại có người gọi điện về nói mình đang bị phạt???...Bị phạt? Tại sao?

Tại tổ chức W.

- Tìm được Angel chưa?

Anh chàng băng cánh tay bị thương của mình khuôn mặt vô cảm.

Rik lắc đầu.

-Zi phải không?

Rik gật nhẹ. Ái ngại nhìn vết thương dài trên tay Wing.

-Thủ lĩnh!

-Ra ngoài.

Wing nói bằng giọng bình thản những mang đầy tính uy hiếp.

Anh đang cần Rik tìm Angel chứ không phải lo cho cái vết thương của anh.

Vài tiếng trước khi anh phan phấp vì tránh một bé gái bất ngờ băng qua đường, cô nàng lao đầu về phía trước nhưng vẫn không hề tỉnh dậy...tất cả là nhờ bàn tay của ai đó đã kịp thời đỡ đầu cô nàng, ngăn không cho va đập mạnh. Sau đó khi anh tỉnh lại đã không còn thấy người con gái ngồi bên cạnh mình.

Love

Băng Băng không tìm được công tắc đèn trong ngôi nhà, vô thức cô nàng nhớ lại ám ảnh Evil.

Bóng tối... gió... mùi kì lạ...

Băng Băng chẳng bao giờ có thể quên cái mùi tanh tanh đặc trưng này...đó là máu...

Tuy đã cố giữ bình tĩnh tìm kiếm cái thứ chất lỏng màu đỏ ở đâu đó. Nhưng khi nhìn thấy một vết máu dài trên áo mình cô nàng đã không thể kiềm chế.

-Blood evil...

Khuôn mặt Băng Băng không còn chút máu, giọng nói trở nên mơ hồ.

Tiếng gió “vù vù” ngày càng lớn, càng gần hơn nhưng đang hoảng hốt Băng Băng không thể nhận thấy được điều đó...Nghe thấy tiếng cánh cửa nhẹ mở ra, cô nàng vùi chặt tay vào nhau.

-Evil???

Trong bóng tối phát ra một tiếng cười nhẹ nhưng im bật ngay lập tức. Có ai đó chạy lại.

- Băng Băng! Không sao chứ?

Băng Băng cười nhẹ rồi lịm đi.

Hết chương 19.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Giận.

Angel Wings

-Sao?

Chàng trai nhìn bác sĩ, lạnh lùng hỏi.

-Cô bé bị sợ hãi quá nên ngất đi thôi. Nghi ngơi một lúc sẽ ổn.

Ngồi trên sofa anh chàng chỉ gật đầu rồi rơi vào trạng thái trầm lặng. Khi bác sĩ đi ra ngoài anh chàng tiến tới gần chỗ Băng Băng, nhìn cô nàng bằng ánh mắt tha thiết:

-Xin Lỗi! Băng! Anh Đã Quên Quá Nhiều Thứ.

Love

-Ho????

Vừa tỉnh dậy Băng Băng đã thốt lên. Vì nơi này không phải bệnh viện, không phải nhà, cũng không phải công ty... Nó là một nơi hoàn toàn xa lạ đối với cô nàng.

Băng Băng nhìn quanh, trong này chẳng có ai cả đã vậy toàn bộ căn phòng bao phủ một màu đen huyền bí làm cô nàng rợn người.

Nơi này rất rộng đi vòng vòng mãi Băng Băng cũng chẳng kiếm được một ai, chỉ thấy toàn những căn phòng trống trải. Cho đến khi Băng Băng thấy một căn phòng lớn nhất có cánh cửa màu đen độc đáo. Tò mò Băng Băng hé mở cánh cửa đó...

-Từ nay phải luôn bảo vệ Angel.

Kết thúc câu nói của thủ lĩnh, tất cả mọi người đứng dậy đi ra ngoài.

Băng Băng đưa tay bịt miệng và chạy về phòng một cách nhanh nhất có thể.

-“Angel? Một người đặc biệt? Angel!!!! Angel!!!! Thiên thần sao?????”

-Em tỉnh rồi hả?

Đang mải tập trung suy nghĩ Băng Băng không biết rằng có người vào từ bao giờ nên nghe tiếng nói Băng Băng giật mình ngược lên.

Vừa biết người đó là Rik, Băng Băng liền giăng ánh mắt oán giận.

-Tại sao em lại bị phạt?

Nhìn cô nàng, Rik nhanh chóng lùi lại phòng tránh, ánh mắt ánh lên vẻ kiêng nể

-Đừng động thủ! Đó là hình phạt của thủ lĩnh không phải của anh.

Rik vội phân trần kéo bị... đánh oan.

- Nghe nói là do em vi phạm quy tắc thứ 23 của công ty.

Băng Băng không tin Rik. Rik có thể nói ai khác nhưng nói Wing ra hình phạt đó với Băng Băng thì cô nàng hoàn toàn không tin. Hơn ai hết Wing là người biết rõ cô nàng có ám ảnh về câu truyện “Evil” sao có thể...

Quy tắc 23. Không được tự phép ra ngoài...

Hôm qua Băng Băng đã...

-Lệ Băng sao rồi? Anh đã nói gì chưa?

Cô nàng vội lảng sang chuyện khác.

-Lệ Băng là người có tính thâm kín. Việc gì bạn ấy làm cũng rất lặng lẽ nên anh sẽ chẳng thể nhìn được dấu hiệu gì từ bạn ấy đâu. Duy nhất có một cách là anh phải chủ động trước thôi.

Băng Băng ngồi giảng giải...

-Bây giờ em sẽ chỉ cách cho anh nhưng phải có điều kiện.

-Em nói đi.

-Điều kiện em sẽ nói sau.

-Được.

Nhìn Rik, Băng Băng thầm mừng cho Lê Băng. Rik thật lòng với Lê Băng. Anh cũng là người có thể tin tưởng... Đang nghĩ tới đó cô nàng chợt nhớ tới ai đó, tâm trạng liền thay đổi hẳn... (๖_๖)

-Anh hãy thử “chủ động” một lần xem. Nếu Lê Băng không phản ứng gì có nghĩa là bạn ấy đồng ý. Còn nếu bạn ấy la hét hay đánh đập gì anh thì...

Băng Băng không nữa nói tiếp.

Giữa lúc đó Băng Băng có tin nhắn. Đọc xong tin nhắn đó cô nàng ngẩng mặt lên cười:

-Cơ hội của anh đây. Bạn ấy đang tới...

Nhờ sự diu dặt của Băng Băng, Rik đang đứng trước Lê Băng ~ Một khối băng đẹp làm anh say giữa tiết đông lạnh lẽo này.

-Chuyện gì vậy?

Lê Băng lạnh lùng.

Kế hoạch mà Băng Băng vừa dàn xếp quá gấp, Rik không có đủ thời gian suy nghĩ phải làm gì nên đành hành động cách dễ dàng nhất đó là tặng Lê Băng một nụ hôn không nhằm mục đích “xã giao”.

Lê Băng rất bất ngờ tròn mắt nhìn Rik,...

-Bóppp!!!

Nguyên bản tay trọn vẹn ‘ấn’ lên khuôn mặt đẹp đẽ, xác nhận lại phó thủ lĩnh của chúng ta.

Từ khe cửa khép hờ, Băng Băng đưa tay bịt miệng để mình không mất kiểm chế mà hét lên. Một lời từ chối quá sức phũ phàng...

Trong hoàn cảnh này tất yếu Rik là người rơi vào trạng thái trầm trọng nhất. Ánh mắt Rik tối lại...:

-Tại sao?

Lê Băng nhìn Rik lạnh lùng.

-Sao anh lại phạt Băng Băng như vậy hả? Dù bạn ấy có phạm nổi lớn đến mấy hình phạt của anh cũng rất quá đáng? Hối nhỏ bạn ấy chút nữa mất mạng chỉ vì ám ảnh câu truyện Evil. Hôm qua khi Băng Băng nói Evil anh lại còn dám cười. Anh có biết lúc đó Băng Băng đang suy sụp lắm rồi không? Anh đừng có phạt kiểu ấy nữa, em cảnh cáo đây.

Lê Băng đẩy Rik sang một bên cực phong cách để đi về phòng Băng Băng đang tạm trú.

Biết Lê Băng đang hiểu nhầm mình, Rik quên luôn mục đích đang định làm vội kéo cô lại giải thích:

-Thủ lĩnh là người ra lệnh phạt. Không phải anh.

Lê Băng thoáng bàng hoàng rồi cố làm lại vẻ lạnh lùng:

-May cho anh.

Lê Băng quay đi che dấu nụ cười...

Băng Băng khép cửa lại cũng không ngăn nổi nụ cười trên môi. Tình yêu mới đã được cô nàng tác thành nhưng còn chuyện của cô...

“-Thật là anh đã quên em?”

Love

Trước giờ học. Trong hoàn cảnh ai đó vẫn chưa tới lớp.

Băng Băng đang ngồi chăm chú ôn bài, các nàng trong lớp lại hét ầm lên

-Trật tự.

Từ sau vụ tai nạn Băng Băng trở lên khó tính.

Trước đến nay chưa ai làm trái lời lớp trưởng vì rất tin tưởng cô nàng và lúc này cũng vậy, cho dù Cold Boy có tới...

-Băng Băng.

Cô nàng lạnh lùng không nhìn Wing, ngồi sang ghế bên trái lại chỗ cho ai đó.

-Sao thế?

Băng Băng vẫn lạnh lùng không đoái hoài đến Wing, căn bản là vì giận. Còn lí do giận chỉ có cô nàng biết...

Vội đôi mất tinh thần, Băng Băng đã bị Wing nhận ra.

-Giận anh?

Đến lúc này Băng Băng không thể im lặng được nữa. Tại sao tính cách của Wing ở lớp lại khác hoàn toàn khi ở công ty? Làm cô nàng không thể nào hiểu nổi, cứ như Wing là người có hai tính cách vậy???

-Anh Wing im lặng đi.

-Giận? Vì sao?

Mẩu giấy nhỏ được ném tới trước mặt Băng Băng.

Lúc đầu Băng Băng khá bất ngờ nhưng rồi cũng...hường ứng.

-Anh Wing là người có hai tính cách!!!

Băng Băng đã đề cập đến đúng vấn đề đối với Wing gọi là “khó nói”. Anh chàng viết dòng chữ không đúng chủ đề.

-Chữ trẻ con.

Băng Băng nhìn dòng chữ mà đâm ra thù hận luôn cả tờ giấy. Cô nàng bắt đầu ấn mạnh lên giấy và viết thật to:

-Chắc chữ anh người lớn...

Băng Băng đang muốn viết nốt hai từ “lắm đày” định chế giễu Wing nhưng Băng Băng buộc phải dừng lại. Quả thực chữ của Wing rất người lớn. Nét chữ cứng cáp, dứt khoát và mang đậm nét kiêu ngạo của người viết. Bị yếu thế Băng Băng bực mình vò nát tờ giấy, vứt thẳng vào thùng rác, chấm dứt màn nói chuyện cô nàng coi là “con nít” từ vài giây trước...

Và vì vậy mà suốt cả buổi học Băng Băng không nói chuyện hay nhìn Wing lấy một lần.

Tan trường.

-Chào Cold Boy của 11T1.

Một cậu nhóc lớp 12 miệng nhai kẹo, tóc vuốt thẳng, hai tay dắt túi quần và có khuôn mặt song song với bề ngang của bầu trời nói với giọng nói khinh khinh mang hàm ý coi thường. Đi cùng cậu nhóc có tầm hơn 20 người có chút bề ngoài máu mặt “côn đồ” đang đứng ở đằng sau. (Bật mí, đây chính là người từng tỏ tình Băng Băng trước cổng trường)

Theo tích cách của Wing, tất nhiên là anh chàng thân nhiên bước tiếp, chẳng quan tâm.

-Quay lại!!!

Lời nói đó chẳng hề tác động tới Wing nhưng anh chàng cũng bước chậm hơn để xem ‘mấy tên nhóc này’ định giở trò gì.

Đằng sau bắt đầu vang lên tiếng kéo lê của kim loại...rồi dần là tiếng vút mạnh trong không khí...

Wing xoay người lại, đá thẳng vào cây gậy sắt đang ở trên không trung làm nó văng ra phía xa. Không người nào ở đây có thể nhìn rõ hành động của Wing lúc đó. Còn cậu nhóc kia mất đà, ngã liệt xuống đất.

-Khá!

Cậu nhóc phải thốt lên một lời nói thật lòng khi chứng kiến cảnh đó. Nhưng cậu ta vẫn không biết điều.

- Lên đi!

Trận đánh hội đồng thực sự khởi màn...

Wing chiều lòng “trẻ nhỏ” nên anh chàng cũng ‘tiếp chiến’.

Suốt trận PK Wing không hề dùng tay mà chỉ đánh mấy nhóc này bằng những cú đá. Bởi vết cứa dài và sâu trên tay vẫn chưa khép miệng hẳn và dù gì thì anh chàng cũng là... “người lớn”... Anh chàng luôn giữ đúng khoảng cách với mấy tên nhóc này để đôi chân có thể phát huy đúng tiềm năng.

-Dừng lại!

Băng Băng hét lên khi trận đấu đã sắp kết thúc và Wing vẫn hiện ngang đứng đó, không hề hấn gì. Vốn Băng Băng quay lại trường để lấy cái di động bỏ quên, ai ngờ lại chứng kiến cảnh tượng này...

Mấy cậu nhóc dừng lại nhìn người con gái đang nhìn họ bằng ánh mắt tức giận ở trước mặt.

Wing cũng dừng lại, nhìn Băng Băng rồi bước đi.

Tiếng vút của gió trong không trung một lần nữa lại vang lên...

Từng giọt máu rớt xuống nền gạch của sân trường...

-Tôi nói dừng lại.

Băng Băng hét lên rồi chạy lại phía Wing với ánh mắt hoảng hốt.

Nửa tiếng sau. Tại phòng y tế của trường.

Sau khi đã băng bó vết thương dài, chảy rất rất nhiều máu trên tay của Wing cẩn thận Băng Băng đứng dậy, đi tới phòng hội trường để gặp những người vừa gây ra hậu quả trên tay của Wing

-Nguyên nhân tất cả làm như vậy?

Băng Băng lạnh lùng hỏi, ánh mắt cao thủ nhìn từng người một.

-Không có nguyên nhân. Không thích thì đánh. Vậy thôi.

Cậu nhóc cầm đầu cứng miệng.

Điều này không làm khó Băng Băng. Cô nàng nở nụ cười lạnh, không cần biết nguyên nhân nữa mà thẳng tay phán quyết:

-Mọi người bị đình chỉ học trong vòng 6 tháng. Riêng Đông (người cầm đầu) và Huy (người đánh Wing) bị đuổi học. Ngay hôm nay.

Băng Băng lạnh lùng nói.

Ngày hôm sau toàn trường chấn động với tin “Hội trường đình chỉ 26 người và đuổi học 2 người lớp 12 vì lí do đánh Cold Boy”.

Hết chương 20

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tin Đồn

Angel Wings

Trước làn sóng dư luận đó Wing hết sức thần nhiên bước vào lớp. Vẫn đáng vẻ kiêu ngạo hoàn mỹ nhưng lại có một khuyết điểm đó là trên bàn tay phải có một chiếc băng cá nhân khá lớn.

Tất cả các nàng không ai bảo ai, cùng trầm mặc.

-Này!!! Cần thận!!!

Đó là tiếng hét của các nàng khi thấy Quân, một thành viên trầm lặng trong lớp luôn có cách đi nhìn mặt đất va vào Wing.

Quân ngược lên, ánh mặt chợt trở lên bàng hoàng.

-Th.h...u'...???

Chưa kịp nói trọn vẹn, Quân đã ngừng lại khi bắt gặp ánh mắt của người trước mặt.

-Về chỗ đi.

Đúng lúc đó Băng Băng tới lớp. Thấy mọi người nhìn Wing với ánh mắt lo lắng, Băng Băng cũng quan sát và cô nàng phản ứng rất nhanh khi thấy tay Wing lại chảy máu.

-Theo em tới phòng y tế. Tay anh chảy máu rồi kìa.

Vừa nói Băng Băng vừa kéo tay Wing ra khỏi lớp thật nhanh với ánh mắt lo lắng nhìn chăm chú vào vết thương nhưng vẻ mặt vẫn cô làm ra lạnh lùng đang giận.

Mắt của mọi người tròn hẩn lên, mọi nghi vấn bấy lâu, nay đã rõ. Mối quan hệ của hai người không hề bình thường...

Love

Mọi chuyện sẽ cứ thế đi vào quỹ đạo nếu không có ngày hôm nay...

-Anh Kiên Long! Tôi đưa em đi chơi.

Băng Băng ra lệnh ngay khi người chủ tịch công ty Starry nổi tiếng kia bắt máy.

-Này Băng Băng!!!

-Gi vậy anh???

Cô nàng đáp lại với giọng nói hết sức ngây thơ nhưng làm Kiên Long phải bó tay chịu thiệt.

-Anh đến bây giờ đây cô nhóc.

Kiên Long bất lực nói.

Băng Băng cất điện thoại vào túi, búng tay cho hai chữ “hoàn hảo” mình đang đặt được rồi đi ra ngoài đợi người bạn trai của chị mình... Kiên Long. Anh và chị Thảo Nghi đã quen nhau từ hồi học cấp ba nhưng hồi đó chị Thảo Nghi còn phải tự mình gánh vác công ty thiết kế thời trang nên khi đó mối tình của họ không thành. Hôm anh đưa Băng Băng về hai người đã gặp lại nhau, cuộc tình được bắt đầu lại. Chuyện này công lớn nhất là nhờ Băng Băng nên phải được báo đáp chứ nhì???

-Lên xe mau nào. Em phiền lắm đấy!

Kiên Long chưa dừng xe lại đã phàn nàn.

Băng Băng cười tươi, nhảy lên xe cùng câu nói:

-Muốn thích chị em, đầu tiên phải làm em thích.

Câu nói thử thách ấy đã giúp Băng Băng được đi chơi khắp nơi. Khu giải trí, siêu thị, shop thời trang...(chỉ trừ Bar là Kiên Long không có gan đưa cô nàng đến)

Chiếc xe đang đi với tốc độ chóng mặt Kiên Long đột nhiên dừng lại, kéo Băng Băng vào một cửa hàng thời trang nổi tiếng. Đi đến gian đồ nữ, anh nói:

-Mai Giáng Sinh rồi, anh muốn mua tặng Thảo Nghi một món quà.

Băng Băng gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Trong đầu cô nàng lại nhớ về Wing.

-Chị ấy và em cùng một size.

Kiên Long không nói gì, đứng đó đợi nhân viên mang chiếc váy mùa đông, số lượng có hạn trên cả nước tới. Ngay khi nhân được chiếc váy, Kiên Long

đẩy Băng Băng vào phòng thay đồ cùng lời nhắn:

-Em giúp Thảo Nghi thử đi.

Không kịp đáp lại Băng Băng đã bị nhốt trong căn phòng thay đồ trống trải. Loay hoay mãi mà vẫn không biết phải làm thế nào cô nàng thờ dài...đành vậy...

Khi Băng Băng thử đồ bước ra, cả gian hàng chấn động...

Một khuôn mặt hoàn hảo cùng mái tóc dài buông xõa kết hợp với chiếc váy đồng màu hồng phấn thiết kế đơn giản nhưng hết sức đặc biệt làm tôn lên vẻ đẹp ngây thơ và tự nhiên của cô nàng...

-Anh Kiên Long! Mau lên! Mọi người nhìn em kì quá!

Thấy Kiên Long im lặng mà mãi không có lời nhận xét Băng Băng thúc giục. Cứ đứng kiểu này ánh nhìn của mọi người càng lúc càng “dị” hơn... (trong mắt cô nàng)

-Em mặc vừa đúng không?

Băng Băng gật đầu.

-Tôi lấy nó.

Khi đóng quà xong, Kiên Long lấy một chiếc áo cùng kiểu nhưng nó có màu trắng đưa cho Băng Băng:

-Em thử đi! Lần này là anh tặng em.

Theo phản xạ tự nhiên, Băng Băng lắc đầu ngay tức khắc. Từ trước tới nay Băng Băng không tự đi mua quần áo cho mình mà chỉ nhờ chị Thảo Nghi mua hộ vì Băng Băng thấy ngại mỗi khi thử đồ xong mọi người lại nhìn mình bằng ánh mắt “dị”. Ban nãy là vì chị nên cô nàng mới nhắm mắt chịu đựng một phen nhưng lần này sức chịu đựng không còn cho phép...

-Em không cần đâu. Anh không phải làm vậy.

-Anh tặng em gái. Em không được quyền không nhận.

-Em không thích quần áo. Anh mua cho em món quà lưu niệm nào đó là được rồi.

Băng Băng nói cứng hơn rồi bỏ ra ngoài.

Kết quả cuối cùng vẫn là Kiên Long thua Băng Băng. Anh không thể mua cho cô nàng bộ váy như mình muốn tặng mà phải mua một căn nhà tuyệt nhỏ như cô nàng đòi hỏi.

Cuối buổi chiều khi đã đưa Băng Băng về trước cửa nhà, Kiên Long nói về bí ẩn:

-Băng Băng !!! Món quà em muốn nhận nhất sẽ sớm tới thôi.

Love

Hôm sau, mọi chuyện trở nên tồi tệ...

Vừa vào tới lớp Băng Băng liền nhận được những ánh mắt đã lên đạn của các bạn gái thân quen...

Băng Băng nhún vai, đem về mặt thối mặt cực ngốc đi tới chỗ Hạ Băng và Lệ Băng:

-Mắt nàng đó có chuyện gì vậy?

-Do bạn cá thôi.

-Gì vậy? Sao lại do mình?

Băng Băng không hiểu.

Hạ Băng đang định nói gì đó thì Lệ Băng lại chặn lại:

-Để bạn ấy tự suy nghĩ.

Sau đó Băng Băng liên tục hỏi, Lệ Băng liên tục không nói đã vậy cũng nhất quyết không cho Hạ Băng nói. Có thể thấy Lệ Băng đang trả thù Băng Băng cái vụ lập mưu cho Rik

Bất quá Băng Băng nói:

-Mặc hai bạn.

Cô nàng ngồi về chỗ của mình, nhìn mọi người với ánh mắt vô tâm.

Chưa đầy 2 phút sau, Băng Băng có người làm phiền.

-Bạn không có đạo đức.

Thiên Di đột nhiên từ đâu xuất hiện ngồi trước mặt Băng Băng nói.

-Sao???

Thiên Di không nói gì mà chỉ lấy chiếc điện thoại của mình đặt trước mặt Băng Băng, trên đó đang hiện rõ hình ảnh Băng Băng đang đứng vúi vào Kiên Long (vì ngượng khi bắt gặp ánh mắt của mọi người) ở nơi mà hai anh em thử đồ ngày hôm qua.

-Sao???

Băng Băng lạnh lùng hỏi. Tầm ảnh đó có bị gì đâu?

- Bạn đã là bạn gái của Cold Boy rồi mà bạn vẫn còn có thể làm thế sao??? Rốt cuộc bạn đối với Cold Boy là kiểu quan hệ gì thế hả???

Thiên Di phẫn nộ trách Băng Băng nhưng mục đích thực của nàng ta lại là để dò hỏi.

-Chẳng quan hệ gì cả.

Băng Băng thẳng thắn đáp một câu trả lời được tất cả mọi người mong đợi.

Ai đó vừa đi tới cửa nghe thấy câu nói đó đã phải dừng lại mặc dù vốn là người điềm tĩnh. Khuôn mặt icy khẽ nhăn rồi lại cất tiếp những bước thân nhiên vào lớp...

Ngay sau đó Wing bị bao vây kín bởi người và...quả. Trước đây mọi người còn e ngại Băng Băng nhưng vừa rồi cô nàng phủ nhận nên mọi người cũng thoải mái mừng thầm.

Không khí ngột ngạt chưa từng trải làm anh chàng khó chịu. Nhìn sang thì người bên cạnh cũng chẳng kém phần hoành tráng. Toàn boys and girls...

Như mất hết kiên nhẫn Wing đứng dậy, kéo Băng Băng cùng thoát khỏi vòng vây và đi ra ngoài trong mọi ánh nhìn khó hiểu...

Họ hiểu làm sao được khi người trong cuộc như Băng Băng cũng đang không hiểu chuyện gì đang diễn ra...

Băng Băng rút tay mình ra khỏi tay Wing, lạnh lùng nói:

-Em phải vào học.

Rồi cứ thế cô nàng quay người trở lại lớp.

Wing không nói gì, cũng không hành động gì chỉ đứng nhìn Băng Băng bước đi. Có vẻ mức chịu đựng của Băng Băng đã tới giới hạn, nó không thể vượt mức cho phép...

Ngày hôm đó, Wing bỏ giờ.

Băng Băng ngồi trong lớp nhưng cũng không nhận được con chữ nào vào đầu.

Hết chương 21.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Thừa Nhận

Chiều.

Là buổi chiều Giáng Sinh vui vẻ nhưng đối với Băng Băng là ngày bầu trời xám xịt. Làn gió lạnh âm ỉ, dòng người qua lại chật cứng nhưng tại sao vẫn có cảm giác lạnh lẽo đến thế???

Băng Băng khác với mọi ngày, cô nàng đem khuôn mặt lạnh lùng bước vào công ty. Trước khi vào được phòng làm việc cô nàng phải đối mặt với khuôn mặt toét toét của Duy...

-Em phải cẩn thận. Tổng giám đốc đang có chuyện không vui đấy. Anh vừa bị ‘choáng’ một nhát mắt máu luôn này.

Duy nhắc nhở kèm theo hành động ngón tay xoay vòng vòng quanh thái dương.

Chẳng thấy thú vị với điều đó, Băng Băng gật đầu làm phép rồi lạnh lùng quay bước...

Vào tới phòng làm việc, Băng Băng chẳng để tâm Wing đang làm gì giống mọi ngày mà hững hờ đi tới chỗ của mình. Nhưng bước chân của cô nàng đã bị ngăn lại...

-Em vẫn không chịu thừa nhận sao?

Wing đứng trước Băng Băng, nhìn cô nàng với ánh mắt phẫn nộ.

-Thừa nhận!!! Chuyện gì vậy???

-Bé Băng!!!

Wing nhìn cô nàng với ánh mắt không thể kiên nhẫn hơn được nữa.

Nhưng lòng “độ lượng” của Băng Băng dành cho Wing đã hết hạn. Bây giờ hình phạt nhất định phải ban hành...

-Em cần phải làm việc.

Băng Băng tránh người Wing, bước đi cùng với nụ cười quyết tâm...

Ngay sau đó...

Bàn tay Băng Băng chịu một lực tác động kéo cả người cô nàng lại...

Nụ cười buột phải tắt...

Đôi mắt nhìn thấu được Băng Băng kếp lại...

Nụ hôn nhẹ được Wing thực hiện...

Băng Băng đẩy mạnh Wing ra một cách rất rất bạo lực, khuôn mặt đờ đờ sát khí

-Anh vừa làm gì vậy hả?

Băng Băng hét lên.

-Băng???

Bực mình!!!! Băng Băng không nhìn Wing nữa, đi về chỗ ngồi của mình.

-Sao vậy???

Wing tiến lại gần và tỏ vẻ quan tâm

Băng Băng úp mặt xuống bàn nói lí nhí, giọng như sắp khóc.

-Nụ hôn đầu của em...(@_@) Sớm quáááá!!!!!!

Giọng Băng Băng ngày một nhỏ lại tưởng chừng như cô nàng đã khóc.

Wing không nghe hết lời của Băng Băng nói. Khi mới nghe tới từ “đầu” bộ não của Wing đã ngưng tiếp nhận thông tin của vế sau. Khuôn mặt của Wing nhẩn lại, anh chàng nói thật chậm để xác định lại quan điểm cho Băng Băng:

-Lần đầu là hơn 10 năm trước tại nhà thờ Sweet of life là nơi anh cầu hôn Băng.

Wing nói cùng một nụ cười khẳng định.

Đang úp mặt xuống bàn đột nhiên Băng Băng bật dậy làm chút nữa là cốp vào đầu Wing nếu Wing không tránh kịp. Cô nàng nhìn Wing với đôi mắt rung rung.

-Chuyện đấy không được nói ra. Em cảm anh đấy.

Băng Băng thay đổi thái độ nhanh tới 180°, nói giọng thách thức kèm theo uy hiếp. Trông đầu thoáng nghĩ tới cảnh tượng làm cô nàng đỏ mặt. Một con bé ngốc nghếch mới 7 tuổi đã nhận lời cầu hôn của một cậu nhóc hơn mình hai tuổi và ngay sau đó đã mất first kiss...

-Nhưng phải có điều kiện.

-Anh thiệt lắm sao mà còn đòi điều kiện!!

Tuy miệng nói vậy nhưng Băng Băng cũng vẫn gật đầu.

-Băng nhắm mắt lại đi...

Love

Suốt buổi chiều hôm đó. Từ khi Wing thừa nhận tính trẻ con ương bướng ngang ngạnh của Băng Băng lập tức bộc phát.

Lần thứ 5 trong một buổi chiều Băng Băng đang giận. Nhưng lần trước Wing đồ không khó lắm nhưng lần này đã thử nhiều cách nhưng cô nàng vẫn ngồi im nhìn anh giận dữ.

Wing nhìn Băng Băng, bất lực..

-Băng Băng. Em muốn anh làm gì?

Chỉ cần thế Băng Băng lập tức bật dậy khỏi ghế, hớn hờ kéo Wing ra khỏi công ty

-Im lặng. Anh phải nghe theo em.

Băng Băng dẫn Wing tới một shop quần áo gần công ty. Chọn một bộ quần áo nam với phong cách phóng khoáng rồi đưa Wing mặc.

Anh chàng nhìn nó hồi lâu rồi cũng chịu khó mặc vào.

Nhưng Băng Băng không dừng lại ở đó, chẳng biết kiếm đâu cái kẹo mút, cô nàng bắt anh ăn

-Băng Băng. Anh không ăn đồ ngọt.

Băng Băng nhìn anh, con giận hờn chưa nguôi lại chuẩn bị ập tới nhưng Wing quay đi làm ngơ. Đôi khi chiều Băng Băng quá cô nàng sẽ nghĩ anh vẫn là Khánh Phong của lúc trước.

-Được rồi.

Băng Băng nhận ra ý nghĩ của Wing.

-Nhưng anh Wing. Nghe em một lần này thôi nhé. Cứ coi như kỉ niệm anh thừa nhận đã thua em.

Wing nhìn cô nàng, đành đồng ý để Băng Băng biến mình thành một cậu nhóc đường phố nghịch ngợm.

Xong phần trang phục cho Wing Băng Băng nghĩ đến trang phục của mình. Cô nàng cũng ăn mặc theo phong cách nghịch ngợm chẳng kém gì cô nàng đã tạo cho Wing.

Nhìn thấy bộ dạng Băng Băng Wing câu mày lẩy ngay một bộ váy trắng và đưa cho Băng Băng

-Thay ra. Em rất xấu đấy.

Băng Băng xị mặt cầm cái váy vào thay. Băng Băng thích thôi đâu cần đẹp nhưng Wing nhìn cô cảnh cáo lại còn chê xấu đã vậy lấy đâu ra cái bộ váy này chứ, Băng Băng chẳng vui chút nào.

Đi chơi đường phố mà lại ăn mặc thực nữ thế nào sao?

Vậy là trên phố xuất hiện cảnh tượng lí thú. Một chàng trai vẻ dung mạo thì khôi nói nhưng ăn mặc hầm hố sánh bước cùng một cô bé xinh xắn hiền lành. Nhìn qua ai cũng tưởng cô bé bị ép buộc bởi cái cậu nhóc có thể thọc một bang phái xã hội đen nào kia...

Băng Băng thấy vậy làm thích thú.

-Anh thấy không. Mọi người đang nói em đang bị anh ép buộc, anh thả em ra đi.

Wing nhìn Băng Băng mà mỉm.

-Nếu vậy anh có thể ép buộc hơn nữa không?

Băng Băng ngờ ngợ không hiểu nhưng cái kiểu Wing đang cúi thấp người và nhìn cô nàng thế này thì... Viễn cảnh âm u hiện lên trong trí tưởng tượng của Băng Băng.

-Anh Wing. Đây là phố lớn có rất nhiều người.

-Để cho họ thực sự biết anh đang ép buộc em. Anh đang cố chứng tỏ.

Băng Băng bày trò nhưng cuối cùng lại là người thua cuộc.

-Được rồi. Anh Wing. Em đang bắt nạt anh, anh không cần chứng tỏ nữa đâu.

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Công Khai.

(Bạn đang đọc truyện : Angel Wings (Đôi cánh thiên thần) tại <http://santruyen.com/>)

Băng Băng trở về trên xe của một cậu nhóc nào đó... Bắt đầu từ hôm nay có lẽ cô nàng sẽ chẳng bao giờ phải trở về nhà vào buổi tối một mình.

Chiếc xe đỗ lại trước cổng ngôi biệt thự xanh ngọc bích.

-Anh về cẩn thận.

Băng Băng nhanh nhẩu mở cửa xe. Bàn tay nhỏ bỗng nhiên bị ai đó kéo lại.

...

Wing cười nhẹ nhìn cô gái nhỏ đang trừng mắt nhìn mình.

-Em vào nhà đi.

-Anh có về...

Rất thích hôn trộm em

Nhìn cái vẻ dửng dưng như không của anh Băng Băng bất mãn. May mà lời nói ấy cô nàng nén lại.

Wing nhìn cô nàng cười nhẹ, quay xe đi.

Băng Băng nhìn chiếc xe lao đi mà ngơ ngẩn một hồi. Vừa rồi anh tạm biệt bằng nụ hôn nhẹ trên trán rất bất ngờ Băng Băng chưa kịp thích ứng.

(Bạn đang đọc truyện : Angel Wings (Đôi cánh thiên thần) tại <http://santruyen.com/>)

Love

7h kém

Khi sắp đến giờ vào học, cả sân trường có một cuộc hỗn loạn...

Chiếc BMW đen huyền loại mới nhất hiện nay hiện ngang lao thẳng vào giữa sân trường.

Mọi người đang tròn mắt ngắm chiếc xe có giá trên trời thì phải tập trung vào một mục tiêu khác... đó là người bước ra từ trong xe...

Một anh chàng mặc áo sơ mi đen, khoác bên ngoài chiếc áo đồng phục mùa đông, đeo ba lô lệch, một tay dứt túi quần bước ra. Anh chàng dùng ánh mắt lạnh lùng và vô cảm liếc nhìn những người nhiều chuyện xung quanh trong vòng chưa tới 1 giây rồi bước tới cửa xe bên mở cửa cho một nhân vật khác.

Một cô nàng ăn mặc kiểu Style of Boy cúi đầu bước ra. Dù ăn mặc phá cách nhưng vẻ đẹp nữ tính của cô nàng cũng không hề bị che lấp. Nhìn cảnh mọi người đứng xem đông nghịt, cô nàng khẽ nhăn mặt ghé sát anh chàng nói nhỏ:

-Anh Wing! Anh lỗ liễu quá rồi đây.

Wing hơi héch mồi thành một nụ cười. Mọi người càng chú ý nhiều càng đúng với mục đích của Wing. Từ nay sẽ chẳng ai có thể phá nhiễu Băng Băng được nữa...+_+’.

-Hội trưởng Băng Băng!!!

Mọi người tròn mắt kinh ngạc.

Khi bắt gặp một anh chàng đẹp trai chưa từng có họ bị shock, lại thấy Băng Băng bước ra từ trong xe tình trạng shock của họ càng trầm trọng hơn. Vài giây sau họ mới có thể tin đôi mắt mình không nhìn nhầm nên đã không thể kìm chế...

Băng Băng thấy sân trường vốn rộng rãi mà đã chật kín trong chốc lát, không còn không khí dễ thở. Mọi người xô đẩy chen lấn chỉ để nhìn thấy mặt Wing. Sau đó nhiều câu hỏi đã được đặt ra...

-Bạn ấy là ai vậy? Đẹp trai dã man.

-Tiếc nhì! Mình chưa gặp bạn ấy bao giờ. Nếu gặp sớm chắc mình đã có cơ hội tán tỉnh trai đẹp rồi.

...

Băng Băng nghe những lời nói ấy tự nhiên cảm thấy khó thở, cô nàng nhìn Wing với ánh mắt chế giễu:

-Hình như họ chưa bao giờ gặp anh.

Khuôn mặt Wing tối lại khi nhìn thấy vẻ mặt đó của Băng Băng. Anh chàng trừng mắt cảnh cáo đồng thời cũng gật đầu khẳng định lại điều Băng Băng vừa phát hiện

Từ khi Wing đi học tính ra cũng được gần một tháng nhưng Wing đi học rất lặng lẽ, chẳng ai có thể nhìn thấy Wing ngoại trừ những thành viên trong 11T1. Chưa kể sự góp sức của thành viên W ghé tai những thành viên trong lớp nói nhỏ: “Lộ thông tin cứ liệu chừng”... nên mọi người không biết anh chàng là chuyện đương nhiên.

-Anh hành tung rất bí ẩn.-Wing ghé sát Băng Băng trả lời tạo ra một tư thế “đen tối”.

Hình ảnh trước mắt làm những đôi mắt đều căng tròn hết cỡ như tính ngộ.

Băng Băng nhìn Wing ánh mắt phức tạp, cần phải tránh sự chú ý của mọi người đã vì vậy cô nàng nhanh chóng kéo Wing vào lớp.

Nhưng tình trạng trong lớp cũng chẳng khá hơn là bao. Mọi người đang rơi vào trạng thái trầm lặng nhìn hai người với ánh mắt dò xét, không ai nói một lời chào đón như mọi khi...

Băng Băng vừa ngồi vào chỗ Hạ Băng và Lệ Băng đã tới ngồi bên cạnh bắt cháp Wing cũng có mặt ở đó

-Người nổi tiếng. Mọi người biết hết rồi.

-Cả trường?

Hai cô bạn nhiệt tình gật đầu.

-Giải quyết thế nào.

Lệ Băng lạnh lùng hỏi.

Băng Băng thờ dãi, nhìn qua Wing rồi đáp:

-Dù gì họ cũng sẽ biết nên cho họ biết sớm để ứng phó hơn.

Thái độ của Băng Băng cực kỳ bất cần.

Mặc chuyện phức tạp này, Băng Băng lấy vở ra ôn bài mà bỏ quên hai người bạn đang ngồi trước mặt.

-Bạn thắng rồi sao?

Hạ Băng ghé sát tai Băng Băng hỏi nhỏ nhưng do không chú ý nên cô nàng giật mình, theo phản xạ đáp:

-Minh thắng, Anh Wing làm sao mà có thể thắng được mình.

Vừa nói xong câu nói, Băng Băng bịt miệng nhìn Wing với ánh mắt hối lỗi.

-Em nói nhầm thôi. Không có ý gì đâu.

Băng Băng vội quay đi thật nhanh tránh ánh mắt dò hỏi tra tội của Wing. Hai cô bạn thấy vậy mỉm cười, đồng thanh:

- Băng Băng! Bạn là người thua cuộc.

Băng Băng nhăn mặt không nói được lời nào. Đúng là Băng Băng thắng trong chuyện bắt Wing phải thừa nhận trước nhưng sau đó cô nàng lại đang lép vế trước sự áp bức của Wing.

-Về chỗ đi. Vào lớp rồi kìa.

(Bạn đang đọc truyện : Angel Wings (Đôi cánh thiên thần) tại <http://santruyen.com/>)

Love

Vẫn phong cách giả tạo khi cô giáo vào, cả lớp 11T1 đang hết sức im lặng chăm chú học bài khác hẳn với không khí ồn ào ban nãy. Cô giáo vẫn tin “hiện trường giả” này là thực nên lịch sự nói:

-Cô xin một chút thời gian của lớp.

-Dạ.

-Lớp ta lại có thêm 2 bạn mới.

Vừa nói cô vừa ra hiệu với ai đó ở ngoài cửa lớp. Rồi chẳng hiểu sao cô nở nụ cười hiền “chết người” và ném cây bút chì ra ngoài đó.

Choang...oang...

Đó là âm thanh sau hành động của cô. Màn hành động quá đặc biệt để tiếp đó là hai bạn trai-hai học sinh mới bước vào lớp.

Tuy là mùa đông nhưng trong lớp có điều hòa nên hai người chỉ mặc chiếc sơ mi đồng phục, đeo thẻ và khoác hờ cái cặp sách ở trên vai trông rất lãng tử khác hẳn với khí chất lạnh lùng Wing đem tới lúc vào nhập lớp.

-Đây là Rik và Kiên Long. Hai bạn sẽ bắt đầu học với chúng ta từ hôm nay.

Ở dưới lớp Băng Băng nhìn phò thủ lĩnh và bạn trai của chị mình, ánh mắt kì lạ... kinh ngạc... hốt hoảng...

Bên cạnh, Wing khoanh tay nhìn qua hai người kia rồi quay sang nhìn Băng Băng, ánh mắt Wing không có chút nào vẻ ngạc nhiên. Vì kì thực trước khi nhập học họ đã hỏi ý kiến của người thủ lĩnh này, Wing gạt đầu đồng ý họ mới có thể đến đây để bảo vệ Angel đồng thời ngăn cản “tự do” của nhóm Liên Băng...

-Băng Băng, Em hãy xếp chỗ cho hai bạn.

Bị gọi bất ngờ Băng Băng đứng bật dậy trong bộ mặt ngô nghê, lúc sau cô nàng mới trừng mắt nhìn hai người bạn ‘mới’..

Thủ lĩnh W ở đây, phò thủ lĩnh W ở đây, thành viên quan trọng của W cũng ở đây. 11T1 thành địa bàn mới của W từ bao giờ vậy???

-Hai anh ngồi đây đi.

Băng Băng chỉ vào cái bàn ở sau mình nói. Rồi cô nàng ngồi xuống, khoanh tay trước ngực tạo vẻ mặt lạnh lùng khó hiểu.

Theo lời sắp xếp của Angel, Kiên Long tiến về phía cái bàn. Nhưng mới đi được vài bước anh đã bị Rik kéo lại.

-Lệ Băng! Ngồi với anh.

Rik nói đồng thời kéo cái cặp của Lệ Băng ra khỏi ngăn bàn, hộ tống cô về chỗ ngồi mới.

-Kiên Long, Ngồi chỗ đó đi.

Rik chỉ tay vào chỗ ban nãy Lê Băng ngồi, vẻ mặt thân thiện.

Kiên Long vừa ngồi xuống, cô bạn Thiên Di liền nhảy tới.

-Mình ngồi đây với bạn nhé!

Lần đầu tiên Băng Băng dùng ánh mắt kinh thường để nhìn người khác, cụ thể là bạn Thiên Di lúc này. Đang định bảo vệ anh rể, Băng Băng đã phải tròn mắt lên nhìn Kiên Long.

-Mình nghĩ chỗ này không hợp với những “tiểu thư đài cát” như bạn.. Quân. Lại đây!

Kiên Long ra hiệu cho cậu bạn.

Cả lớp ai cùng đình linh Quân không dám tới nhưng tất cả phải nín lặng khi thấy Quân dừng cảm bước tới cùng với nụ cười đối với những người bạn thân.

-“Giấu mình giỏi thật”-Băng Băng thăm nhủ. -“Chẳng bảo sao thông tin về mình bị đưa tới W nhanh thế. Hóa ra ở đâu cũng có gián điệp W trà trộn”

Cuối lớp. Cách bàn của Rik không xa...

War nhìn Lê Băng với ánh mắt thắc mắc.

-Lê Băng! Họ là ai vậy???

.....

Love

Trong giờ học.

Băng Băng ngồi phía trong, Lê Băng cũng ngồi phía trong. Hai cô nàng bị cô lập hoàn toàn với bên ngoài bởi hai nhân vật tầm cỡ của W nên chỉ có thể nói chuyện với nhau. Băng Băng quay xuống với nụ cười hiểm độc, nói nhỏ chỉ đủ để hai người nghe.

-“Bị trời” rồi bạn còn có thể đi gặp chàng không???

-Chàng nào?

Lê Băng không hiểu, ngơ ngề hỏi lại.

-Cái người năm trước tỏ tình với bạn rồi đi ra nước ngoài ấy, trở về rồi mà còn là vì tìm bạn đấy. Chàng ta hẹn gặp sau trường cuối tiết học. Quên rồi sao???

Lê Băng gật gật đầu rồi vội bịt miệng Băng Băng lại, ngón trỏ của Lê Băng đưa lên ám chỉ ‘hãy yên lặng’.

-Nói khẽ thôi, để Rik nghe thấy là lớn chuyện đấy.

Băng Băng cười cười nói:

-Thua nhá! Khác gì mình đâu...

Nhìn nụ cười khó thờ của cô bạn Băng Băng, Lê Băng đành mặt lại. Băng Băng đang cố tình nói để anh Rik nghe...

- Băng Băng này!

Lê Băng gọi cùng với một nụ cười ngọt ngào.

- Cậu nhóc lớp 10 còn gửi thư tình cho bạn đấy. Mình vẫn giữ vài lá thư để làm kỉ niệm này!

Nói là phải chứng minh. Lê Băng ngay lập tức kéo cặp ra, lục tìm thứ gì đó...

Nhưng lá thư tình còn chưa kịp lộ diện nhân vật quyền lực đã kịp thời xuất hiện.

Wing quay xuống nhìn Rik bằng ánh mắt lạnh lùng sát khí trong vài giây rồi anh chàng quay sang nhìn Băng Băng, ánh mắt có chút gì đó chứa đựng tia giận dữ.

Mệnh lệnh ngầm. Rik lập tức kéo tay Lê Băng ra hiệu, Lê Băng cũng ngừng ngay hoạt động tìm kiếm thư tỏ tình còn Băng Băng thì quay ngay về phía trước không mục đích.

Love

Tan học.

Đã chẳng có gì đặc biệt khi Băng Băng ngồi xe của Wing về nhà vì mọi người chỉ biết nhìn với ánh mắt ghen tị nhưng hôm nay lại có một điều đặc biệt khác khi Lệ Băng ngồi trên xe của chàng Kool Boy.

-Con nhỏ đó là ai vậy? Sao có thể ngồi lên chỗ đó?

-Chị ấy may mắn thể nhỉ?

.....

Mọi người nhìn “chăm chú” vào Lệ Băng mà bàn tán. Khác với Băng Băng, Lệ Băng học bình thường, cũng không nổi tiếng về khoản nhan sắc nên khi “dân làng” thấy cô sánh bước với Rik –một nhan sắc không kém phần nổi trội trong các Boy có tiếng thì hết sức ghen tị.

Tuy vậy nhưng với tính cách lạnh lùng của Lệ Băng những người xung quanh đều trở thành không khí cho đến khi một nàng nào đó ‘hung hăng’ chặn trước đầu xe ô tô.

-Tuồng bạn gái anh nhan sắc thế nào hóa ra chỉ bình thường vậy thôi à? Từ bỏ hôn ước với tôi chỉ để theo một con nhỏ thường này thôi? Anh mù hay không có mắt vậy???...- Tâm Như, nàng Hotgirl của trường (chỉ sau Băng Băng) đứng trước mũi xe nói với vẻ mặt kinh đời.

Nhìn người đứng chặn xe của Rik, ánh mắt Băng Băng trở nên u ám. Cô ta là Hoàng Tâm Như, bằng tuổi với Băng Băng. Sinh ra trong một gia đình giàu có và quyền lực cô ta kiêu ngạo và coi mình là trên nhất muốn cái gì là phải đạt bằng được mặc cho phải dùng thủ đoạn gì. Cô ta đã suýt chút nữa hủy cả khuôn mặt của Băng Băng chỉ vì để giành lấy ngôi vị Hotgirl hữu danh vô thực...

Dựa theo tình hình này cô Tâm Như kia sẽ là đối thủ tình trường của Lệ Băng nhà mình, nghĩ vậy Băng Băng quyết tâm xuống xe giải quyết vấn đề nan giải này.

-Mặc họ!

Wing kéo Băng Băng trở lại vào trong xe nhưng chưa phóng đi để Băng Băng có thể tiếp tục quan sát.

(Bạn đang đọc truyện : Angel Wings (Đôi cánh thiên thần) tại <http://santruyen.com/>) -Vẻ đẹp tự nhiên phải khác với vẻ đẹp thâm mỹ chứ nhỉ?

Rik nói với nụ cười nửa miệng khinh khỉnh trên môi.

Tiếng nói không lớn nhưng vẫn đủ cho mọi người quanh đó nghe thấy, những lời xì xào bàn tán to nhỏ bắt đầu phát ra chủ yếu về việc Tâm Như đi phẫu thuật chỉnh hình.

-Tất cả im lặng.

Mất kiên nhẫn Tâm Như hét lên đầy phẫn nộ, sau đó là một cái nhìn sắc bén.

-Lệ Băng. Tôi không nghĩ cô có thể lãnh lạn khi cuộc chiến này kết thúc đâu. Cái chết không phải là hình phạt đáng sợ nhất.

Câu nói này đối với mấy cô gái hiền lành có lẽ họ sẽ sợ hãi những đảm bảo Lệ Băng không phải là một cô gái hiền lành.

-Chị này! Già quá rồi đấy!

Lệ Băng lạnh lùng phản.

-Không thích cô ta, anh quá thông minh!!!

Lệ Băng từ bỏ ánh mắt lạnh lùng nhìn Rik đầy khen ngợi.

Cô Tâm Như già bị chọc tức không nói được lời nào đành bỏ đi nhưng mọi chuyện lại sẽ được bắt đầu từ chính hành động bỏ đi này...

(Bạn đang đọc truyện : Angel Wings (Đôi cánh thiên thần) tại <http://santruyen.com/>)

Hết chương 23.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tránh Xa Băng Băng

Là bạn nên cô nàng Băng Băng không thể bỏ qua chuyện này vì thế trên đường trở về nhà người tự nguyện đưa cô nàng về bị tra tấn bởi một số câu hỏi.

-Anh Wing! Rik và Tâm Như có quan hệ như thế nào?

Wing không quay sang mà lạnh lùng hỏi.

-À?

Băng Băng nhìn Wing không phản ứng. Chẳng lẽ anh lại vô tâm đến thế? Ngay cả chuyện của phó thủ lĩnh, người thân cận nhất mà cũng không biết.

-Cái cô bạn vừa chặn trước đầu xe đe dọa Lê Băng ấy. Anh không biết tên cô ta sao?

Chưa chịu khuất phục Băng Băng tiếp tục hỏi.

-Không.

Wing tiếp tục trả lời với cách chỉ có một chữ. Những người anh chàng không quan tâm thì chẳng bao giờ anh thích nói nhiều.

Băng Băng im lặng nhìn Wing về bức bối. Nói chuyện với cô mà anh cũng tiết kiệm lời vậy sao? Anh khác xưa nhiều quá.

Nhìn một hồi có vẻ cô nàng cũng đã “chán” nên không ngần ngại quay mặt nhìn ra ngoài coi người nào đó có mặt ở trong xe là không khí

-Đỉnh ước.

Không chịu được cách làm ngơ của Băng Băng, Wing bắt buộc phải lên tiếng. Không phải Wing không biết chuyện của Rik mà anh chàng không biết Tâm Như là ai cũng như việc cô gái đó có tên là Tâm Như.

-Vậy mà anh còn cố tình nói là mình không biết với em-

Băng Băng nói. Đúng lúc về đến nhà Băng Băng bước xuống xe, vào nhà mà không nhìn Wing. Cô nàng đang tức giận một cách vô lí...

(Bạn đang đọc Angel Wings (Đôi cánh thiên thần) tác giả Lily tại santruyen.com)

Love

Hôm sau Băng Băng vẫn không vui, tới lớp lại trong cảnh “bao vây” cô nàng lại càng ngán ngấm ngồi xuống ghế đặt sách vở lên bàn với thái độ cực kì không hài lòng.

Băng Băng đã chẳng còn có thể tự do như xưa...

-Sao vậy???

Lê Băng thấy cô bạn năng động luôn hoạt động đến cực hạn công suất cái miệng tự dung im lặng lại còn có vẻ sầu nữa ừ ờ, bèn hỏi.

Điều này ai trong lớp cũng nhận ra vì Băng Băng là tiêu điểm chú ý nhưng chỉ có mình Lê băng hỏi vì xung quanh cô nàng chẳng còn ai khác. Phó thủ lĩnh Rik ngồi dưới chẳng bao giờ nói chuyện, thủ lĩnh Wing ngồi bên cạnh lại càng không, hai bạn nữ ngồi trên lại bị sự uy hiếp chỉ bằng ánh mắt của Wing nên cũng cảm nín đến quay xuống thôi cũng chẳng dám... vậy là người duy nhất Băng Băng có thể nói chuyện không một ai khác ngoài Lê băng

Một tiếng thờ dài... Băng Băng lắc đầu thay cho câu trả lời, cô nàng chẳng muốn nói ra những điều mình đang suy nghĩ...

Nãy giờ Wing chỉ quan sát, và chẳng hiểu anh chàng nghĩ trong đầu cái gì khi tự nhiên nói:

-Kiên Long. Quân. Ngồi trên.

Như là một tình cảnh được sắp đặt trước, hai người đó ngay lập tức đứng dậy lùi hai ‘cậu nhóc’ (nhỏ tuổi hơn mình) ngồi trước bàn thủ lĩnh ra và yên vị ở chỗ ngồi mới được sắp xếp.

-Anh Wing!

Băng Băng nhăn mặt bày tỏ thái độ đang rất không vui.

Đáp lại Wing vẫn không nói gì làm Băng Băng tức điên lên. Anh ngày càng khó chịu, dám phớt lờ lời nói của cô nàng rồi đấy.

Không muốn nói gì thêm khi Wing cũng chẳng thêm phản ứng lời của mình, Băng Băng nằm ra bàn giấu khuôn mặt dưới cánh tay có gì đó trong lòng cô nàng dâng lên... một cảm giác bất ổn và khó chịu...

Không biết Băng Băng có thể chịu đựng???.....

Kiên Long tình ý nhận ra sự thay đổi đó, ghé sát tai Băng Băng nói nhỏ:

- Em gái đừng giận thủ lĩnh, cậu ấy không muốn thể hiện tình cảm nên mới như vậy.

Băng Băng không nói gì, cũng không ngồi thẳng dậy mà chỉ khẽ gật đầu. Băng Băng biết và hiểu điều anh Kiên Long vừa nói nhưng chính tính cách ấy của Wing làm cô nàng không vui thì có thể không giận sao đây?

Kiên Long nhìn Băng Băng rồi nhìn sang thủ lĩnh lắc đầu tỏ ý “không thể khuyên bảo Băng Băng, cô bé đã giận thật rồi”

Ánh mắt Wing ánh lên tia nhìn khó hiểu. Anh chàng vực Băng Băng dậy kéo gần về phía mình nói nhỏ

- Băng Băng. Đi chơi không?

Từ một con người ừ ừ Băng Băng lại trở lại với vẻ tinh nghịch, năng động như mọi ngày khi nghe thấy tiếng nói nhỏ ở bên tai, không tin vào tai mình cô nàng ngước lên hỏi lại.

- Anh sẽ đi chơi cùng em? Thật chứ?

Việc này Băng Băng đã đề nghị với Wing từ nhiều ngày trước nhưng chưa hề có một câu trả lời tự nhiên hôm nay anh lại đồng ý một cách rất “tự nguyện” ^ _ ^

Wing không trả lời lại, ánh mắt vẫn tiếp tục nhìn vào những bản hợp đồng của công ty. Anh tới trường không phải để học mà chiếm địa bàn làm “lãnh địa” làm việc riêng, Băng Băng đã biết từ lâu nhưng hôm nay Wing mãi làm công việc mà không trả lời câu hỏi đầy hứng thú của Băng Băng đã khiến cô nàng ghét những tờ giấy ấy thậm tệ.

- Lại không quan tâm tới em

Băng Băng tức giận nên để volum hơi quá, đã vậy lại còn giăng chỗ giấy của Wing sang một bên khiến mọi người trong lớp chú ý.

Lớp trầm lặng hồi lâu, mọi ánh mắt đã không hẹn mà gặp cùng hướng về một địa điểm.

- Băng Băng. Mọi người kia, đừng làm chú ý.

Lệ Băng kéo cô nàng xuống nhắc nhở. Trong tình cảnh này mà Băng Băng cứ làm căng sẽ khiến cả lớp chú ý mất thôi (cả lớp chú ý rồi còn gì nữa... ^ _ ^)

Vừa quay xuống nhìn Lệ Băng, Băng Băng đã hiểu ý liền lập tức im lặng. Cô đã quá mất tự chủ cần kiềm chế lại thôi...

Nhưng thật sự cô nàng đã nhận ra một điều gì đó... đồng thời đang rất giận một người...

(Bạn đang đọc Angel Wings (Đôi cánh thiên thần) tác giả Lily tại santruyen.com)

Love

Giận. Một trạng thái gần đây rất hay đến với Băng Băng chỉ mất khi Wing “tự nguyện” bỏ công việc lại và cùng đi chơi với cô nàng.

Vì GATO với cô bạn Băng Băng nên Lệ Băng cũng một mực kéo phó thủ lĩnh Rik đi. Với sự áp chế ‘tàn bạo’ của bạn gái Rik đã không thể từ chối.

Vậy là cả thủ lĩnh lẫn phó thủ lĩnh của W đều có mặt trong chuyến đi chơi này.

Liên Băng luôn hoạt động tập thể, lần này cũng vậy nên chẳng thể thiếu Hạ Băng cùng với Boyfriend của nàng là War.

Vừa nhìn thấy War, Wing lập tức dừng lại. Rik hoạt động với Wing đã quen nên hiểu ý nghĩa của việc dừng lại đó bèn hỏi.

- Sao anh ta lại có mặt ở đây?

Rik cũng dừng lại lạnh lùng hỏi, ánh mắt Rik lóe lên một tia nhìn sát khí.

Băng Băng vui vẻ chạy lùi xuống kéo Wing đi đồng thời nói.

- Anh hỏi kì. Bạn trai của Hạ Băng sao có thể thiếu?

Nghe vậy Wing và Rik không có phản ứng gì nữa nhưng hai người luôn kéo hai cô gái sang một bên cách xa War một khoảng cách nhất định.

- Băng Băng chúng ta đi đâu vậy?

Lệ băng tò mò hỏi. Chuyến đi này do Băng Băng sắp xếp nên điểm dừng ở đâu là do Băng Băng quyết định.

-Bí mật, mọi người không thể biết cho đến phút chót- Băng Băng tỏ vẻ bí hiểm và bắt đầu dẫn dắt mọi người đi.

-Ta đi đâu vậy?

Ở phía dưới War hỏi nhỏ Hạ Băng.

-Vườn hoa.

Hạ Băng chẳng muốn giấu War làm gì nên nói luôn. Bí mật này Băng Băng chỉ cho mình Hạ Băng biết vì hầu hết mọi người ở đây chẳng thích hoa nên phải giữ bí mật kéo có người lại đòi về... (trẻ con!)

Và đã được dự đoán trước, War giẫy nảy.

-Anh không muốn tới đó.

Nhưng trái với vẻ trầm trọng của War, Hạ Băng lại rất bình thản.

-Băng Băng là người quyết định, hãy ý kiến với bạn ấy. Em chịu thôi.

Hạ Băng nhún vai cùng với nụ cười. Có thể ý kiến với Băng Băng sao? Đây là giấc mộng hảo huyền.

War đi nhanh lên phía trước tới chỗ Băng Băng. Định nhẹ vỗ lên vai cô nàng đánh động.

- Băng Băng anh muốn nói...

Tay War bị vịn sang một bên khi vẫn chưa chạm vai Băng Băng... Wìng đã làm điều đó. Điều làm Băng Băng kinh ngạc là Wìng rút trong người ra.. một khẩu súng ngắn gi sát vào War và khéo léo che giấu để cho mọi người không thể nhận ra vật Wìng đang cầm là súng.

-Tránh ra.

Wìng cắt giọng lạnh lẽo, luồng sát khí được tỏa ra mãnh liệt.

Băng Băng vội đưa tay Wìng cùng khẩu súng về vị trí cũ, lên tiếng nhắc nhở.

-Ở đây đông người. Anh Wìng.

Rồi cô nàng quay sang nhìn War.

-Tránh xa ra.

Khi Wìng chịu cất súng và đi tiếp mọi người mới bớt căng thẳng. Hạ Băng và Lệ Băng tưởng chừng muốn rời tìm khi chứng kiến cảnh này, họ không ngờ lại quen một người như Wìng.

-Anh có súng?-

Băng Băng hỏi khẽ

Hỏi ngốc. Vừa tận mắt nhìn thấy khẩu súng ngắn rồi còn gì.

-Sao anh lại dùng súng uy hiếp anh War?

Thấy Wìng không phản ứng Băng Băng tiếp tục hỏi.

-Tránh xa hắn.

Wìng nắm chặt tay Băng Băng, dùng ánh mắt kiên định nhìn cô nàng giống như ép cô nàng phải đồng ý.

-Tại sao? Anh War không phải người xấu lại còn là bạn trai của Hạ Băng, em làm sao có thể tránh xa? Mà em cũng chẳng muốn vậy. Bạn bè mà.

Băng Băng một mực phản kháng cái điều luật hết sức vô lí mà Wìng vừa nói.

-Nghe lời anh.

Wing lạnh lùng nhìn Băng Băng, ánh mắt không chút nhân nhượng

-Em biết anh thường bắt em tránh xa các bạn nam nhưng anh War là bạn trai của Hạ Băng rồi sao còn phải “cách ly”? Điều đó có cần thiết không?

Không thể phản kháng Băng Băng đành nhẹ nhàng bày tỏ quan điểm

-Tránh xa Băng Băng nếu không hẳn sẽ chết.

(Bạn đang đọc Angel Wings (Đôi cánh thiên thần) tác giả Lily tại santruyen.com)

Wing tiếp tục tuyên bố những lời nói lạnh lùng, và kéo Băng Băng trở lại ô tô, chuyến đi đã bị dừng lại.

Băng Băng nhìn Hạ Băng và War với ánh mắt khó diễn tả...

Ngồi trên xe, Băng Băng lại nhìn người ngồi bên cạnh...

Một cảm giác không hề dễ chịu ủa đến...

-“Anh Wing!!! Sao lại thế?????”

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Sự Ra Đi Gây Sóng Gió.

Wing không nói gì mà đưa thẳng Băng Băng về nhà. Trước khi cô nàng bước xuống xe anh chàng nói.

-Không được giận.

Tất cả chỉ vì sự an toàn của em.

Băng Băng chẳng quan tâm, đi thẳng vào nhà. Đối xử với cô nàng như thế mà còn dám ra lệnh không được giận, có áp quyền quá không...

-Dì Tâm

Băng Băng chào dì rồi lững thững đi vào phòng.

-Cháu cần nghỉ ngơi, đừng gọi cháu dậy nha.

Love

Hôm sau, Băng Băng đưa ra một quyết định mà cô nàng đã phải hối hận suốt một thời gian dài sau đó.

-Anh Rik. Thủ lĩnh ở đâu?

Kể từ khi Wing thừa nhận tới giờ đây là lần đầu tiên Băng Băng gọi Wing bằng cái danh từ thủ lĩnh...

-Thủ lĩnh đang họp ở trụ sở W1. Em có chuyện gì quan trọng sao?

Lần đầu tiên thấy Angel có thái độ như vậy khi nhắc tới thủ lĩnh, Rik tò mò hỏi.

Nhưng điện thoại chỉ còn lại tiếng tút tút, Băng Băng đã ngắt liên lạc từ lâu...

-Zi đã bắt đầu hành động. Nhóm A phải bảo vệ Angel cẩn thận không được làm tiết lộ thân phận của cô ấy.

Đứng ngoài cửa Băng Băng nghe được những lời nói ấy.

Lại là Angel. Cô ta là ai mà lại khiến cho Wing đặc biệt lưu tâm?

Buổi họp kết thúc.

Từ một góc khuất, Băng Băng kéo một thành viên của W có mặt trong cuộc họp ra đây. Cô nàng giờ tấm thẻ cấp cao của W ra ngăn không cho cô gái này hết lên.

-Cho tôi hỏi Angel là ai?

Cô gái trước mặt nhìn Băng Băng với ánh mắt kì lạ.

-Người của W mà chị không biết Angel là ai sao? Kì thật!

Ngừng một lát cô gái nói tiếp.

- Tôi cũng chưa biết mặt cô ấy chỉ có nhóm A được biết nhưng cô ấy là người thủ lĩnh 'thích' nên cần đặc biệt quan tâm, đợi một thời gian nữa cô ấy còn được làm nữ thủ lĩnh có quyền lực ngang với thủ lĩnh đấy.

Câu nói này làm đầu óc Băng Băng choáng váng. Vậy là những cảm giác không thực khi đối diện với Wing suốt mấy ngày qua của cô nàng không phải là nhạy cảm mà đúng đó là sự thật...

Tình cảm của quá khứ không thể tồn tại...

Tình cảm hiện tại đã mất đi...

Quá khứ và hiện tại có đối nghịch???....

-Anh Wing! Em cần thời gian suy nghĩ đứng đắn lại mọi chuyện.

Băng Băng nói và không đợi Wing trả lời cô nàng quay đi.

Anh khác xưa.

Anh không còn là một cậu nhóc Khánh Phong khiến cô bé Băng Băng thích. Anh lạnh lùng chẳng còn quan tâm nhiều tới cô bé.

Và chính lúc này đây anh cũng chẳng nín Băng Băng lại đòi hỏi một lời giải thích cho sự việc kì lạ mà Băng Băng làm. Có thể Băng Băng không còn quan trọng trong lòng anh...

-“Anh Wing! Quyết định của em không rõ đúng hay sai nhưng em chờ đợi ở anh một sự thay đổi nào đó... anh phải nhanh lên đây!!!...”

Băng Băng bước nhanh ra khỏi tòa nhà W...

Tình yêu của Băng Băng đến thật nhẹ nhàng nhưng cũng vụt mất trong âm thầm và lặng lẽ...

Love

Trời xuân. Nền những cơn mưa phùn lất phất là chuyện hết sức bình thường...

Băng Băng không giống mấy người loạn vì tình khi thất tình rồi dại đi dầm mưa, cô nàng dương ô lên và bước đi... dưới vành ô là một khuôn mặt điềm lệ không biểu cảm...

Đi được vài bước Băng Băng chợt dừng lại ngược lên nhìn trời. Thật giống trong truyện. Mỗi khi hai nhân vật chia tay thể nào trời cũng mưa và nhân vật nữ chính thể nào cũng đi dưới mưa...

Một nụ cười lạnh giá nở trên khuôn mặt Băng Băng. Cô nàng đang cố tự tìm niềm vui cho mình...

Love

-Thế nào rồi?

Sau khi nghe báo cáo gương mặt người đàn ông nở nụ cười.

-Được rồi đây, hãy xuất hiện đi.

-Làm tốt lắm

Vẫn là tác phong thường xuyên thấy khi nhắc tới hai người, người đàn ông ngồi trước màn hình máy tính hiển thị hình ảnh của một cô gái nhỏ, tay sờ lên vết sẹo trên mặt.

-Bắt đầu thôi. Anh sẽ cho em thấy sai lầm của em.

Love

Hôm nay lớp 11T1 không bình thường, ngày đầu tiên lớp nghịch ngợm hơn quý rơi vào trầm lặng như lúc này.

Nguyên nhân số một là do Băng Băng có tâm trạng, vừa tới lớp đã gục xuống bàn không nói không cười giống mọi khi...

Nguyên nhân số hai là người ngồi bên cạnh Băng Băng không tới lớp, một khoảng trống xuất hiện...

Lệ Băng ngồi bên dưới nhìn Băng Băng với ánh mắt e ngại, ghé sát tai Rik hỏi nhỏ

-Băng Băng bị làm sao vậy? Có khi nào là bạn ấy cãi nhau với anh Wing không? Anh ấy không tới lớp kia.

Thường thì mọi vấn đề về thủ lĩnh và Băng Băng, Rik đều có thể biết, không từ nguồn tin này thì nguồn tin kia nhưng lần này lại khác. Anh hoàn toàn không biết thông tin gì cả. Rik khẽ lắc đầu.

-Anh không biết nhưng hôm nay thấy thủ lĩnh bắt đầu đi làm trở lại.

Nét mặt Lệ Băng vẻ trầm ngâm.

-Có chuyện thật rồi nếu không Băng Băng sẽ chẳng như thế kia.

Lệ Băng lắc đầu rồi quay xuống ám hiệu cho Hạ Băng tới...

Hạ Băng cũng không thể bỏ qua khi thấy Băng Băng lạ như vậy. Lệ Băng vừa ra hiệu đã lập tức có mặt...

-Băng Băng có chuyện gì vậy?

Hạ Băng vực Băng Băng dậy hỏi

Chẳng muốn tiếp lời Băng Băng khẽ lắc đầu rồi lại gục xuống, cô nàng đang không muốn nhìn thấy bất kì một ai cả.

-Nói với bọn mình đi, đừng im lặng thế chứ. Bạn và Wing có chuyện phải không?

Hết mức kiên nhẫn Lệ Băng nói như hét lên ở bên tai của Băng Băng.

Băng Băng hiểu rõ chắc chắn mọi người đã chú ý. Không thể làm căng chuyện này nên Băng Băng ngồi dậy nhìn hai cô bạn lắc đầu một cách khẳng định. Sau đó cô nâng nở một nụ cười...

-Lát về đi Shopping cùng mình, được chứ?

Hạ Băng và Lệ Băng nhìn nụ cười trên môi cô bạn của mình mà ngẩn người...nghe câu hỏi và gật đầu trong vô thức. Sau đó hai người quay đi ánh mắt không kìm nén được nổi bất an...

Nụ cười đó. Nụ cười của Băng Băng. Đó là một nụ cười miễn cưỡng không thuần khiết giống mọi ngày. Băng Băng là người sống thật và rất thực tế nên chẳng bao giờ có thể thấy được nụ cười đó trên khuôn mặt của Băng Băng. Trừ phi... có một chuyện quá mức chịu đựng đối với Băng Băng đã xảy ra. Băng Băng làm vậy để ngăn không cho mọi người hiểu được tâm trạng thật của mình...

Lệ Băng vừa ngồi về chỗ đã túm áo Rik lên theo đúng chất côn đồ của mình.

-Anh nói đi. Anh Wing đã làm gì khiến Băng Băng trở lên như vậy? Một người như Băng Băng mà trở lên như vậy thì anh biết mức nghiêm trọng của vấn đề rồi đấy..

(Bạn đang đọc : Angel Wings (Đôi cánh thiên thần) Tác giả: Lily. Tại: santruyen.com)

Rik nhìn Lệ Băng với ánh mắt vô tội vì thực sự anh cũng chẳng biết gì về chuyện này.

-Anh không rõ. Hôm qua Băng Băng có hỏi anh thủ lĩnh ở đâu rồi mất tích luôn. Sáng nay cũng chỉ thấy thủ lĩnh thông báo là sẽ không đi học nữa nên không cần chuẩn bị xe. Thấy hơi lạ nên anh cũng thử hỏi nhưng thủ lĩnh lại nói “muốn chết thì tiếp tục lên tiếng”. Em nghĩ sao? Lúc đó anh còn ngoan cố hỏi chắc sẽ chẳng còn ngồi đây nữa rồi.

Lệ Băng nghe vậy thấy mình hơi có lỗi, buông áo Rik ra. Nhưng không đầy một phút sau Lệ Băng lại rất kích động.

-Anh mau điều tra xem có chuyện gì xảy ra đi. Phó thủ lĩnh như anh thừa sức làm được mà.

Lệ Băng lại giật mạnh áo Rik. Thật sự cô lo cho Băng Băng hết mức.

Rik vội gạt đầu, ánh mắt khiếp sợ và kinh hãi nhìn cô bạn gái của mình đang vì bạn bè mà muốn “ám toán” người yêu. Lệ Băng chỉ cần lắc thêm chút nữa thôi chắc Rik phải bỏ mạng chạy mất...

Sau một hồi bấm máy liên lạc tứ tung, cuối cùng Rik cũng đưa ra một lời giải.

- Vì chuyện này thủ lĩnh muốn giấu nên anh không thể điều tra được chút manh mối nào nhưng anh đã nhờ Kiên Long thử hỏi chị Thảo Nghi của Băng Băng rồi, phải cần chút thời gian

Đang nghe nửa chừng Lê Băng thấy Băng Băng đứng bật dậy chạy ra ngoài với vẻ mặt lạnh lùng sát khí trong tay đang cầm một tấm thẻ hội trường.

Nơi Băng Băng tới đang diễn ra một cuộc đánh nhau. Sau trường luôn là một địa điểm hoàn hảo để diễn ra những cuộc đánh nhau như thế này.

Băng Băng đứng trước cảnh tượng đánh nhau loạn xạ tỏ ra rất bình tĩnh, hai tay khoanh trước ngực đầy kiêu ngạo

-Dừng lại.

Nhóm người trước mặt vẫn là nhóm Thiên Long nhưng người cầm đầu đã đổi. Băng Băng chưa biết tên của người cầm đầu và cô nàng cũng chẳng muốn biết nhưng anh ta có cái cách không coi trời đất là gì không khác gì Thiên Long trước.

-Thề.

Anh ta vênh mặt và không hề cho người mình dừng tay.

Tính nóng nảy của Băng Băng chôn vùi lâu buộc phải bộc phát. Tiện chân Băng Băng đá vào một que củi trúng đầu người của Thiên Long, tấm thẻ được gắn lên cùng lúc đó.

Chủ của Thiên Long trở lên tức giận. Hắn ta nhìn Băng Băng không chút kiêng nể.

-Đánh con nhỏ này.

Hắn ta chỉ tay về phía Băng Băng bắt chấp việc cô nàng có là hội trường hay không.

Liệu Băng Băng có khả năng ứng phó???.....

Nhà trường không tự nhiên cho Băng Băng làm hội trường khi không có khả năng. Đối phương chủ động tấn công trước, việc làm của Băng Băng cũng chỉ là phòng bị nên đánh nhau? Băng Băng sẵn sàng.

Khi Rik, Kiên Long, Quân chạy tới thì cuộc chiến đã diễn ra. Ba người đứng nhìn Băng Băng tham chiến mà không khỏi khâm phục.

-Không hổ danh là nữ thủ lĩnh. Hoàn hảo thật.

Một đối tượng không hề tầm thường là phó thủ lĩnh Rik cất tiếng khen ngợi (đồng thời hé lộ bí mật về Angel)

Trái với biểu hiện trầm trở khen ngợi của Rik, Lê Băng vừa chạy ra chứng kiến cảnh đánh nhau hỗn loạn cô tỏ vẻ mặt lo lắng.

-Băng Băng có chuyện thật rồi.

(Bạn đang đọc : Angel Wings (Đôi cánh thiên thần) Tác giả: Lily. Tại: santruyen.com)

-Là sao?

Rik nhìn Lê Băng vẻ mặt không hiểu.

-Đây là lần đầu tiên Băng Băng đánh nhau kể từ khi học võ...

Hết chương 25.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Thời Gian Không Có Anh.

Chương 26: Thời gian không có anh.

Đúng như lời hẹn tan trường Liên Băng đợi và cùng nhau đi mua sắm. Hạ Băng và Lệ Băng theo sau Băng Băng mà không nói gì cả. Cả hai người ai cũng đều biết Băng Băng vốn chẳng bao giờ đi mua sắm, hôm nay tự nhiên đòi đi chắc chắn là có chuyện nên hai người bạn tốt này chỉ đi đằng sau quan sát thái độ của Băng Băng có biểu hiện gì lạ là lập tức tìm cách phòng ngừa...

-Lên đây chọn đồ cùng mình.

Băng Băng kéo hai cô bạn lên rồi nở nụ cười khiến cả hai không hề thích thú một chút nào. Băng Băng dừng cười nữa...

Rồi Lệ Băng bị ép buộc phải mặc một chiếc áo gấu trông cực lố. Lúc từ phòng thay đồ trở ra...

-Lệ Băng trông bạn kì cục quá.

Băng Băng cười.

Hạ Băng nhìn Lệ Băng rồi quay qua nhìn Băng Băng với ánh mắt lạnh nhạt

-Buồn cười đến thế sao?

Đáp lại là cái gật đầu cực kì chắc chắn và miệng Băng Băng vẫn cười không ngừng.

Lệ Băng nhìn Băng Băng như vậy thì hết sức bức mình, quay vào phòng thay đồ đóng sầm cửa lại. Lúc trở ra Lệ Băng đã đem khuôn mặt lạnh lùng như trước, cô kéo mạnh Băng Băng ra ga để xe.

-Băng Băng rốt cuộc là có chuyện gì? Bạn hãy nói cho chúng tớ biết đừng có một mình chịu đựng như thế.

Băng Băng nhìn hai cô bạn với ánh mắt ngơ ngác... không hiểu sao Lệ Băng lại nói như vậy??? Hạ Băng đứng bên cạnh lại còn gật đầu phụ họa nữa.

-Bạn và Wing có chuyện gì?

Ánh mắt Băng Băng bỗng chốc trở nên bất ổn nhưng lại nhanh chóng trở lại bình thường ngay sau đó.

-Mình nói với anh Wing là mình cần thời gian suy nghĩ lại mọi chuyện. Có vậy thôi.

Băng Băng nhìn hai cô bạn không né tránh, nói ra một điều như cô nàng đã coi nó là chuyện bình thường

- Vậy có nghĩa là chia tay tạm thời?

Hạ Băng nhanh miệng hỏi nên bị Lệ Băng ý tứ véo nhẹ vào tay nhưng Lệ Băng cũng không nói gì cả có vẻ như là đợi câu trả lời từ phía Băng Băng.

Và Băng Băng gật đầu rất thật thà khẳng định điều đó.

-Nguyên nhân là gì?

Lệ Băng luôn tin tưởng vào những quyết định của Băng Băng nhưng cô muốn biết nguyên nhân là gì.

Vừa hỏi vậy Băng Băng đã quay đi.

-Nguyên nhân mình sẽ nói sau. Về trước nhé!

Ngồi trên xe ô tô trở về nhà mà câu hỏi của Lệ Băng cứ quẩn quanh trong đầu Băng Băng. Đúng. Nguyên nhân là gì nhỉ??? Băng Băng cũng chẳng biết nữa.

Nhưng Băng Băng nhận thấy Wing không còn giống cậu nhóc Khánh Phong ngày trước, rồi lại nghe tin Angel là người thủ lĩnh thích, tuyên bố trước mặt bao nhiêu người như thế thì tin này không thể sai. Băng Băng cảm thấy mình không can đảm để làm rõ những chuyện đó? Có lẽ đây chính là nguyên nhân.

Từ lúc Wing thừa nhận tới giờ Băng Băng chỉ cố ép tình cảm của mình phải hướng về Wing vì anh là Khánh Phong Băng Băng đã từng thích nhưng Băng Băng đã nhận ra tình cảm của mình không hề tồn tại, nó chỉ là một điều ảo tưởng của một quá khứ quá đẹp mà thôi.

Nhưng tại sao chính lúc này đây khi sự thật đã được Băng Băng đưa ra mà cô nàng cũng chẳng thể vui được???

-Áaaaaa...

Băng Băng hét lên, tay lái xe rẽ ngoặt sang một bên...

Love

-Chị Thảo Nghi? Em sao vậy này?

Vừa tỉnh lại Băng Băng cất tiếng nói khó nhọc hỏi.

Chị Thảo Nghi ngồi khoanh tay trước ngực nhìn Băng Băng với ánh mắt cực kì nghiêm khắc.

-Em bị tai nạn nên phải ghé thăm nơi này.

Băng Băng nhìn chị, ánh mắt tha thiết một lời xin lỗi.

-Thông báo với em là em sẽ bị tịch thu xe. Em lái xe không tốt chút nào. Mà chẳng biết gần đây em làm sao mà liên tục nhập viện thế? Nói cho em biết là từ nhỏ em chẳng bao giờ nhập viện đâu đấy, đi lại cẩn thận chút đi nhóc hậu đậu!!

-Dạ!

Băng Băng đáp rồi chui luôn vào trong chăn sau khi chị nói xong, cô nàng không dám phản đối một câu nào do tất cả cũng chỉ vì chị lo lắng cho mình. Nhưng chị cũng quan tâm quá cơ, vết thương ngoài da bé tí tẹo ở trên trán mà cũng bắt Băng Băng phải nhập viện

-Chào chị. Bạn ấy sao rồi chị?

Nằm trong chăn Băng Băng nghe thấy tiếng mở cửa cùng với giọng nói con trai thân thiện ấy. Với tính tò mò từ nhỏ Băng Băng lật hé chăn nghe ngóng tình hình.

-Con bé vừa tỉnh lại rồi. Em chẳng cần phải lo lắng vậy đâu, vết thương nhỏ mà.

-Con bé vừa tỉnh lại rồi. Em chẳng cần phải lo lắng vậy đâu, vết thương nhỏ mà.

Nghe câu nói này của chị Thảo Nghi Băng Băng bắt đầu đồng.

-“Chị cũng biết vết thương nhỏ mà còn bắt em ở đây, chẳng xuất viện cho xong đi”

Nghĩ vậy nhưng Băng Băng im lặng không phản kiến.

Cứ ngỡ là chị Thảo Nghi ép Băng Băng ở lại bệnh viện nhưng lại không phải, chị không phải là người chuyện bé xé ra to. Băng Băng biết được điều này là vì tiếp tục nghe thấy tiếng nói con trai vừa rồi.

-Đừng chủ quan vậy chị. Vết thương ở trên đầu nhờ bạn ấy có ảnh hưởng gì tới não thì sao? Cứ phải ở lại ngày hôm nay để kiểm tra kĩ một lần đã. Mà bạn ấy cũng không đi được mà.

Không đi được? Băng Băng nghe thấy vậy đâm ra rất hốt hoảng, cô nàng thử ngọ ngậy chân xem thử và kết quả là.

- Đau quá!!!

Chị Thảo Nghi nghe thấy tiếng kêu vội chạy lại.

-Em bị làm sao?

Nhìn thấy chị mặt Băng Băng đang nhăn nhó vì đau mà vẫn cố nở nụ cười.

-Em đau chân. Làm sao vậy chị?

Cậu con trai nào đó cũng đi tới gần Băng Băng về mặt lo lắng như mình làm sai một việc gì đó rồi bị phát giác vậy.

-Lúc hoảng bạn đập thảng gặp phải không?

(Bạn đang đọc truyện Angel Wings (Đôi cánh thiên thần) Tác giả: Lily tại santruyen.com)

Cậu ta dự đoán và Băng Băng lại gật đầu.

- Vì bạn đi giày cao gót nên bị tẹo chân rồi.

Băng Băng tiếp tục gật đầu, về mặt của cô nàng đã thay đổi... Wing đã cấm không cho Băng Băng đi giày cao gót thay vào đó phải đi giày đế cao nhưng Băng Băng không muốn nhớ về những điều Wing từng nói nên đã bất chấp tiếp tục trở về đi giày cao, không ngờ lại tự gây họa cho mình thật.

-Bạn là người bị đánh hôm trước?

Cậu bạn đó nhìn Băng Băng gãi gãi đầu về lúng túng.

-Đúng là mình. Nhưng mình cũng là người gây tai nạn cho bạn. Xin lỗi nha!!!

-Chẳng sao đâu.

Băng Băng tỏ ra rộng lượng rồi quay sang phía chị Thảo Nghi.

- Cho em xuất viện.

Chị Thảo Nghi còn chưa kịp nói gì cậu bạn này đã vội nói chen vào ngăn cản.

-Không được. Bạn phải ở lại đây khám kĩ sức khỏe một lần nữa.

Mọi người nghe ‘một lần nữa’ chắc cũng hiểu rồi đấy. Cậu ta gây ra chút tai nạn thôi mà cứ hành hạ các bác sĩ “trăm công nghìn việc” khám đi khám lại cho Băng Băng xem cô nàng có tổn thương nào không. . .

-Hiếu Minh lớp 11H hả? Mình biết rồi bạn không cần phải làm lớn mọi chuyện lên bằng cách này đâu. Mình ra viện đây. Vết thương nhỏ mà.

Băng Băng vừa nói vừa ngồi dậy đi ra ngoài luôn. Cô nàng khỏe như vậy mà, cần gì phải khám lại nhiều lần chứ.

-Giữ gìn sức khỏe nhé. Bạn mà có bị ảnh hưởng gì từ vụ tai nạn này là mình ân hận lắm đấy. Thôi bạn đi đi mình sẽ tìm bạn sau.

Hiếu Minh biết mình không thể ngăn cản Băng Băng nên cậu ta tiến lại gần nhắc nhở.

-Ok!! 11T1. Bạn bè.

Băng Băng đưa tay ra một cách thiện chí. Một cái bắt tay bắt nguồn cho tình bạn nhưng cũng bắt nguồn cho câu chuyện mới xảy ra. . .

Hết chương 26.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thời Gian Không Có Anh 2.

Chương 27: Thời gian không có anh 2.

Theo sự nhờ vả của Kiên Long vừa về tới nhà chị Thảo Nghi đã kéo Băng Băng lại.

-Em với nhóc Wing ấy sao rồi? Nó bất nạt em hả?

Băng Băng nhìn chị, hai mắt tròn xoe, một lúc sau thì bật cười thành tiếng. . .

-Chị Thảo Nghi. Chị nghĩ gì mà lại gọi anh Wing là nhóc vậy? Anh ấy trẻ con đến mức ấy sao?

Băng Băng lại cười một nụ cười đáng giận và cũng đáng buồn.

Nhìn Băng Băng chị Thảo Nghi tỏ vẻ mặt không hài lòng. Em gái của chị đang cố tìm cách lảng sang chuyện khác không muốn trả lời vào vấn đề chính. Chị làm bộ mặt nghiêm túc.

-Trả lời chị.

Băng Băng lập tức thôi cười ngồi im xếp hai tay lên chân như một cô bé trẻ con mẫu giáo

-Em đòi chia tay rồi.

-Cái gì???

Chị Thảo Nghi hét lên đầy kinh ngạc.

-Sao lại chia tay? Hai em thích nhau từ nhỏ cơ mà?

-Anh ấy thay đổi rồi. Em không thích.

Băng Băng lại nói với giọng rất thản nhiên nhưng trong lòng bỗng cảm thấy cái gì đó không đúng. Nếu không thích anh thì tại sao mấy hôm nay luôn nhớ tới anh??

Nhìn vẻ mặt chị rất khó coi mà Băng Băng cảm thấy ngạc nhiên. Chuyện của em gái thôi mà, chị không phải trầm trọng thế chứ. Dù vẫn biết chị Thảo Nghi là bạn với chị Ý Nhi-chị của Wing nhưng biểu cảm như thế có quá không???

-Mất bao công sức chị cũng Wee hợp tác cho hai đứa trở lại mà em lại chia tay là sao?

Mất kiểm chế khi nghe tin “động trời” ấy từ Băng Băng chị Thảo Nghi vô tình hé lộ bí mật hợp tác.

-Chị và chị Wee hợp tác cái gì?

Biết mình vô tình đã làm lộ bí mật nên chị Thảo Nghi đành miễn cưỡng có lỗi với ‘đối tác’ Wee nói ra sự thật.

-Thực ra thì những cuộc gặp gỡ giữa em và Wing hầu hết đều do chị và Wee sắp đặt. Lần đầu tiên là do chị cố tình đẩy em đi dự tiệc để về muộn và gặp Wing, tên lưu manh đó là người của tổ chức W do Wee sắp xếp. Lần gặp mặt giữa em và Wing ở tòa nhà của tổ chức cũng là do Wee sắp xếp. Chị không biết Wee làm chức vụ gì trong W nhưng khá có quyền lực nên có tiếng nói đối với Rik cái là cậu ấy đã sắp xếp cho em vào vị trí thư kí luôn rồi. .

Càng nghe chị Thảo Nghi nói nét mặt của Băng Băng càng biến đổi. Những cuộc gặp gỡ tưởng là trùng hợp hóa ra lại toàn là sắp đặt. Vậy còn có nào nữa cho cái gọi là ‘duyên phận ý trời’???

-Vì thế mà em đã nhận ra mình không còn nhớ tới anh Khánh Phong nhiều nữa, cũng tốt mà.

Băng Băng chẳng muốn ở lại thêm nên cô nàng đi vào trong phòng luôn.

(Bạn đang đọc truyện Angel Wings (Đôi cánh thiên thần) Tác giả Lily tại santruyen.com)

-Bọn nhỏ chia tay rồi. Làm sao đây? Wee!!!

Băng Băng vừa vào phòng chị Thảo Nghi đã gọi điện cho “đối tác” thông báo tình hình hiện tại của hai nhân vật trong cuộc hợp tác.

-Hả!!!

Wee cũng kinh ngạc không kém so với chị Thảo Nghi.

- Do nhóc Wing khó chịu nhà mình sao?

-Không.

Thảo Nghi vừa nói vừa lắc đầu.

- Do Băng Băng. Con bé nói Wing thay đổi nên nó không thích nữa. Còn một điều nữa là trong lúc kích động mình đã vô tình hé lộ bí mật “hợp tác” của chúng ta rồi.

Đầu dây bên kia Wee bình thản nhìn cậu em trai.

-Không sao. Chuyện của chúng ta nhóc Wing biết từ lâu rồi. .

Love

Wing vẫn không tới lớp nhưng Băng Băng đã bình thường trở lại. Cũng chưa chắc là Băng Băng đã bình thường trở lại thật hay chưa chỉ có điều cô nàng đã không còn ủ rũ nằm ra bàn khi tới lớp..

-Xuống canteen thôi, mình chưa ăn sáng.

Băng Băng chạy lại kéo nốt hai thành viên còn lại của Liên Băng đi theo mình. Trước khi đi cô nàng còn quay lại.

-Hợp mặt của Liên Băng mấy anh không được đi.

Mấy anh mà Băng Băng nói ở đây tất nhiên là Rik, Kiên Long, Quân và kèm theo của War. Không hiểu là tại sao khi Băng Băng đi đâu Rik, Kiên Long, Quân một trong ba người ấy lại đi cùng không bao giờ cho Băng Băng sự tự do nên hôm nay Băng Băng phải nhắc trước.

Ba người ấy không ai trả lời Băng Băng nhưng khi cô nàng vừa đi, Rik nhìn Quân với ánh mắt “Mau đi theo bảo vệ Angel”

- Băng Băng lại đây ngồi đi.

Nhóm Liên Băng vừa xuống tới canteen còn chưa kịp ngồi vào chỗ đã có tiếng gọi nhóm trưởng rồi.

Băng Băng nhìn về phía có tiếng gọi tên mình. Người đó là cậu bạn Hiếu Minh đang giơ tay vẫy vẫy về mặt toe toét nhìn về phía này. Không ngờ cậu ta tìm gặp Băng Băng thật.

Băng Băng kéo hai cô bạn tiến về phía đó.

-Gặp mình vui lắm à?

-Sao?

-Cướp chồng của người khác mà vẫn hiên ngang quá nhỉ! Lê Băng.

Còn chưa kịp nói gì, cả ba cùng quay lại nhìn về phía giọng nói chanh chua vang lên. Đập ngay vào mắt ba công chúa của băng là đối thủ cũ Tâm Như.

-Bạn nói ai vậy?

Băng Băng vẫn tỏ vẻ hòa nhã cùng một nụ cười hiền kiêu căng. Cái cô Tâm Như này đang định nhắc đến cái đính ước của mình với Rik đây mà.

Tâm Như nhìn Băng Băng ánh mắt nảy lửa. Mỗi hận bị thua Băng Băng cô ta vẫn chưa nguôi nay Băng Băng lại ra mặt cho Lê Băng. Sự tức giận của cô ta càng không thể kiềm chế..

-Nói cho mọi người biết Lê Băng là đứa con gái trơ trên cướp chồng người khác.

Lợi dụng sự chú ý của mọi người trong canteen, Tâm Như muốn bôi nhọ danh tiếng của Lê Băng.

-Chồng của người khác? Ai Vậy?

Một giọng nói sắc lạnh vang lên với hàm ý mỉa mai

Mọi người quay về phía tiếng nói ấy thì đã thấy Rik đi lại gần Lê Băng, kéo cô lại gần mình.

-Lê Băng là bạn gái của tôi. Sao tôi lại không biết cô ấy cướp chồng của ai nhỉ?

Tâm Như nhìn thấy Rik liền cứng họng. Cô đã ke chuẩn khi không thấy Rik có mặt mới thức hiện kế hoạch này mà không ngờ Rik lại xuất hiện nhanh đến vậy. Nhưng Tâm Như đâu có biết vừa thoáng thấy bóng dáng của cô Quân đã gọi ngay về báo cáo.

-Anh có thể nói như thế sao? Thế anh với tôi...

Tâm Như cau gợn nói nhưng chưa kịp nói hết Băng Băng đã giơ tay chặn lại.

-Chỉ là đính ước và Rik đã không đồng ý ngay từ đầu.

Sức mạnh của câu nói lan tỏa làm mọi người có mặt trong canteen cùng “À” lên một tiếng

Lê Băng nhìn Băng Băng với ánh mắt đầy cảm kích nhưng lại kinh ngạc ngay sau đó.

-Bạn biết sao?

Băng Băng gật đầu

-Anh Wing...

Băng Băng chột ngáp ngừng.

-Thủ lĩnh nói cho mình biết.

Nhắc đến Wing tâm trạng của Băng Băng trở nên khó diễn tả. Cô nàng đã nhiều lần tự hỏi bản thân mình nhưng vẫn không sao giải thích được cho tâm trạng này.

“Nếu có anh Wing ở đây anh ấy chỉ cần nhìn Tâm Như một cái thôi chắc cô ta đã e sợ mà chẳng dám hống hách như thế này nhỉ?”-Chẳng hiểu sao giữa lúc này Băng Băng lại nghĩ vậy.

-Bạn Tâm Như à! Đừng có tự nhận rồi tự làm bẽ mặt mình như vậy. Lần sau cẩn thận nhé!!

Lê Băng nhắc nhở rồi kéo Rik đi. Hành động này đủ chứng minh Lê Băng không hề là một cô gái hiền để người khác có thể dễ dàng bắt nạt.

Mọi người trong canteen nhìn Tâm Như, người nào cũng bắt gặp ánh mắt cười chế nhạo.

-Minh đi trước đây. Gặp lại sau nhé.

Băng Băng chào tạm biệt Hiếu Minh, dù gì cậu ta cũng là một người nhiệt tình.

Đi đằng trước khi nghe được câu nói này của Angel, Rik quay lại. Nhìn thấy Hiếu Minh anh lập tức dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cậu ta cảnh cáo nhưng cậu Hiếu Minh này cũng chẳng ngại ngần đáp trả một nụ cười...

Love

Đang ngồi Băng Băng nhận được dòng tin nhắn từ Zh Minh

- Băng Băng. Bạn có coi mình là bạn không?

-Hỏi kiểu gì vậy? Có chuyện gì?

Băng Băng gửi trả.

-Minh bị thất tình. Bạn gái đã rồi()

-Minh có thể giúp gì?

-Đi chơi cùng mình đi. Mình cần giải tỏa tâm trạng chút. Làm ơnnn!!!!

Điều kiện này Băng Băng hơi suy nghĩ một lát nhưng cậu ta đang thất tình nên Băng Băng thông cảm, chấp nhận vậy.

-Được. Bạn chọn địa điểm đi.

-Cám ơn nhiều nhiều nhiều... nha cô bạn tốt bụng. Chiều nay 2h mình tới đón bạn.

Đúng 2h giờ chiều Băng Băng đã chuẩn bị xong và bắt đầu đi ra khỏi nhà.

-Hãy! Lên xe đi. Cô bạn tốt bụng.

Hiếu Minh ngồi trên xe mô tô gọi Băng Băng với cái danh từ mỹ miều nhưng đối với cô nàng lại rất khó nghe.

Băng Băng nhấn mặt đi lại gần.

-Nhắn tin thì còn được chứ lúc này bạn đừng gọi mình như thế. Nên hiểu là mình chỉ đang giúp bạn thôi đấy nhé.

-Minh hiểu rồi bạn ạ. Dữ vừa thôi. Vừa gặp bạn là hết cả buồn mà chỉ thấy sợ.

Hiếu Minh làm bộ rùng mình run sợ, rồi vít ga phóng đi. Đang lái xe mà rất nhanh mà Băng Băng không hề có thái độ gì khác thường, Hiếu Minh thắc mắc.

-Bạn không thấy sợ khi mình đi với tốc độ nhanh vậy sao?

Ở đằng sau chẳng suy nghĩ Băng Băng thản nhiên trả lời.

-Không.

- Chắc bạn không phải con gái.

Hiếu Minh cảm thán một câu, tiếp tục lái xe đi nhanh hơn.

Thấy thái độ ngạc nhiên của Hiếu Minh, Băng Băng nghĩ.

-“Lần trước khi đi xe ô tô với anh Wing chắc anh ấy cũng ngạc nhiên lắm nhỉ? Anh Wing lái nhanh vậy mà mình còn không sợ mà”

Tâm trạng của Băng Băng lại bắt đầu rối loạn.

Dạo gần đây chỉ một vài chuyện nhỏ Băng Băng cũng dễ dàng nhớ đến anh.

Điểm đến là vườn hoa nơi Băng Băng chút nữa là đi cùng anh đến, nhưng cuối cùng người sánh bước cùng cô nàng lại là Hiếu Minh.

Băng Băng cười lạnh, thầm nghĩ.

“May mà lần trước anh Wing kéo mình về, không tiếp tục chuyển đi. Nếu hôm đó mà vào đây thì chắc mình cũng sẽ chán như thế này mà anh Wing và mọi người cũng chẳng được vui. Đứng là chẳng được lợi ích gì cả.”

-Này! Bạn suy nghĩ gì mà cứ đứng im ở đây thế hả?? Hay là bạn thích giò hoa nào? Để mình mua tặng bạn nhé.

Hiếu Minh huơ huơ cánh tay trước mặt Băng Băng, nói khi thấy cô nàng cứ đứng im như tượng.

-Tâm trạng thế nào rồi?

Hiếu Minh đơ một lát khi gặp câu hỏi bất ngờ này của Băng Băng nhưng cậu ta cũng phản ứng rất nhanh.

-Mình khá ổn rồi. Từ nãy tới giờ mình cứ nghĩ đi nghĩ lại chuyện ấy. Mình thấy cô ấy cũng không tốt và hoàn hảo như mình nghĩ, hai đứa mình cũng không hợp nhau lắm lại còn quá nhỏ trước hết cần phải chuyển tâm học tập nên có lẽ chia tay sẽ là giải thoát tốt nhất cho cả hai.

-“Chia tay... lối thoát tốt nhất cho cả hai???”

-Về thôi. Tâm trạng mình không tốt.

Băng Băng nói rồi lập tức quay đi nhằm cố giấu vẻ mặt của mình. Những lời Hiếu Minh vừa nói vẫn luôn ẩn hiện không đâu cô nàng...

Love

Hiếu Minh bước vào lớp 11T1 tự nhiên như là lớp của chính mình. Cậu ta đến chỗ Băng Băng, đặt một chậu xương rồng nhỏ lên bàn.

-Cám ơn bạn vì buổi chiều hôm qua. Lúc đó thấy bạn không ổn lắm nên hôm nay mình mới tặng bạn món quà này. Nhận đi nha.

Không muốn phụ tấm lòng của Hiếu Minh và cũng một phần không muốn cậu ta ở lại lớp lâu hơn Băng Băng nhận quà. Và phản ứng của mọi người đã được Băng Băng dự đoán từ trước...

Bất ngờ, kinh ngạc, thắc mắc,...

Vì từ trước tới giờ bao nhiêu quà tặng Băng Băng không hề nhận bất cứ món quà nào cả, nay lại nhận quà của Hiếu Minh. Mọi người không biết lí do tặng quà nên bất ngờ là chuyện đương nhiên.

- Băng Băng! Sao bạn lại nhận quà của cậu ta?

Lệ Băng kéo Băng Băng lại

-Hiếu Minh muốn cảm ơn mình nên tặng quà thôi. Có gì đâu.

Băng Băng không hiểu mức trầm trọng của vấn đề, thần nhiên đáp

-Bạn chưa nhận quà của một ai đâu đấy. Mọi người hiểu nhầm thì bạn tính sao?

Băng Băng nhìn mọi người xung quanh. Họ đều là bạn trong lớp cả nhưng sao lại không hiểu Băng Băng nhỉ? Chỉ giỏi suy nghĩ lung tung... Tự nhiên Băng Băng lại thấy giận những người bạn cùng lớp lắm chuyện của mình ghê.

-Bỏ qua đi. Nhìn sắc mặt của họ mà sống chắc. Mình cứ sống thật là được rồi. Những điều mọi người dị nghị mình không quan tâm nữa đâu. Thấy Hiếu Minh kêu thất tình nên mình chỉ đi chơi với cậu ta để an ủi thôi và thế là cậu ta tặng quà cảm kích có gì mà phải nghĩ chứ.

Không khuất phục được mọi người, Băng Băng lại tò về bất cần.

-Hôm qua em nghỉ làm để đi chơi cùng tên đó?

Đang nói chuyện Rik tự nhiên hỏi chen vào.

Băng Băng gật đầu nhưng suy nghĩ kiểu gì mà cô nàng đã dính chính lại ngay.

-Em cần thời gian suy nghĩ nên không muốn gặp mặt anh Wing, nghĩ là điều đương nhiên.

Chắc điều Băng Băng nói đã động rất lớn tới Rik, bằng chứng là vẻ mặt Rik tối lại và ngay sau đó anh chạy ra ngoài...

-Anh ấy bị sao thế?

Băng Băng quay qua hỏi Lệ Băng. Rik không phải là người sốc nổi, phản ứng như vậy chỉ có thể là anh đã gặp một chuyện rất nghiêm trọng nào đó nhưng từ nãy tới giờ có nhắc tới chuyện nào khác ngoài chuyện của Băng Băng đâu????...

Lệ Băng nhún vai.

-Minh đâu có biết. Giống bạn thôi, mình chỉ thấy anh ấy chạy ra ngoài thì biết được cái gì chứ.

- Băng Băng. Có đánh nhau.

Liên hốt hải chạy vào lớp báo cáo

-Gần đây trường loạn hay sao mà cứ đánh nhau hoài vậy.

Băng Băng vội cầm theo thẻ chạy đi

Đến nơi có đánh nhau mà Liên nói nhưng Băng Băng lại chẳng thấy một đám hỗn loạn nào cả chỉ thấy một ai đó đang nằm dưới đất.

-Hiếu Minh.

Băng Băng hét lên gọi khi thấy cậu ta đang bất tỉnh.

Hiếu Minh khe khẽ mở mắt.

-Băng Băng hả?

-Là nhóm Thiên Long làm sao? Lần này lại còn trốn đi biệt tung tích nữa cơ đấy.

Băng Băng nhìn quanh không thấy ai nói với giọng tức giận.

-Không. Lần này là nhóm lạ lắm! Mình chẳng biết họ là ai cả. Số của mình là bị ăn đánh rồi hay sao ấy.

Hiếu Minh ca cẩm

- Bạn gọi người đưa mình tới phòng y tế đi. Mình đau đầu quá.

Băng Băng trông nét mặt của Hiếu Minh chẳng có vẻ là đau đớn như cậu ta nói ra ngoài miệng nhưng chẳng hiểu sao cô nàng lại vẫn chạy tới lớp gần nhất nhờ một số bạn nam đưa cậu ta tới phòng y tế của trường. . .

Ở một góc khuất của cầu thang, Rik nhìn những thành viên giấu mặt với ánh mắt giận dữ.

-Ai bảo mấy người làm vậy?

Rik không phải là một nhân vật tầm thường, theo những phim cổ trang Trung Quốc thường nói thì anh là một nhân vật “dưới một người trên vạn người” nên với thân phận nhỏ bé một cậu nói với giọng sợ hãi tự bao biện cho hành động của mình

-Thủ lĩnh nói chúng tôi làm vậy.

-Có thật thủ lĩnh nói mấy người đánh nhau với tên đó không?

Rik hỏi lại bởi anh quá hiểu thủ lĩnh sẽ không bao giờ làm thế. Làm chuyện gì thủ lĩnh cũng hoạt động rất tinh xảo không bao giờ cho người của mình hành động quá lộ liễu như thế.

-Thưa phó thủ lĩnh. Chúng tôi gặp tên đó cảnh cáo khéo nhưng hắn ta cố tình nhắc tới W không sợ hãi và lại chủ động tấn công trước. Vỡ của hắn khá giỏi chúng tôi không làm gì được hắn cả mà chỉ có chịu đòn là nhiều thôi.

Vừa nói cậu ta vừa cúi xuống cố giấu vẻ mặt thất bại của mình.

Người của tổ chức không bao giờ có chuyện báo cáo sai sự thật nên Rik không hỏi gì thêm, trước khi đi còn nhắc nhở.

-Tránh tên đó ra. Hắn là người của Zi

Hết chương 27.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nhận Ra.

Chương 28: Nhận ra.

Giải quyết các hậu quả còn lại của cuộc đánh nhau không dấu vết vừa rồi Băng Băng tới phòng y tế nơi Hiếu Minh đang tạm trú. Vừa bước vào bên trong...

(“Ngôi nhà thờ Sweet of life hiện ra.

Hai hàng ghế xếp ngay ngắn, con đường hướng thẳng tới chính giữa nhà thờ đang có một cô bé mặc váy trắng, trên đầu cài một chiếc nơ nhỏ đứng cùng một cậu nhóc mặc áo sơ mi đen bước vào...

-Anh Khánh Phong. Tại sao em phải mặc váy trắng và phải làm như thế này? Em không hiểu?

Nhìn quanh nhà thờ mà không có một ai bé Băng kì lạ hỏi cậu bạn trai đang ở bên cạnh mình.

Cậu nhóc không nói gì cũng không nhìn cô bé lạnh lùng kéo cô bé bước lên bục lễ đường.

-Bé Băng. Anh thay đổi em sẽ như thế nào?

Lần đầu tiên thấy bạn trai của mình có vẻ mặt lạnh lùng và một câu hỏi nghiêm túc như vậy. Cô bé bất giác cảm thấy sợ hãi.

-Sao lại thế? Sao anh Khánh Phong lại phải thay đổi? Em không thích! Không thích như thế...

Cô bé nhìn cậu nhóc với ánh mắt rung rung rồi cúi mặt, lắc đầu nguầy nguậy.

Cô bé là một cô gái có tích cách vui vẻ nên đây cũng là lần đầu cô bé rơi nước mắt trước mặt cậu nhóc. Nhìn bạn gái cậu nhóc cảm thấy khó chịu, cảm giác này không rõ ra sao nhưng khiến cậu nhóc phải ôm cô bé vào lòng.

-Vì sự an toàn của bé Băng và mọi người. Anh phải thay đổi...")

-Anh Khánh Phong.

Băng Băng hét lên.

- Băng Băng bạn tỉnh rồi hả?

Cùng với lời nói là khuôn mặt của Hiếu Minh hiện ra ngay trước mắt Băng Băng.

-Minh bị sao vậy?

Nhận ra mình đang nằm trên giường bệnh vị trí đáng ra là nơi Hiếu Minh đang tạm sở hữu, sợi dây truyền nước biển đang chuyền vào cánh tay Băng Băng hỏi.

-Minh cũng chẳng biết. Bạn vừa vào thì đã ngất luôn ở trước cửa.

Hiếu Minh cười rồi cảm thán:

-Thăm người bệnh hóa lại thành người bệnh, Hay nhỉ?

Băng Băng không nói gì, giấc mơ vừa rồi hiện ra trong trí nhớ...

Hiếu Minh thấy vẻ mặt Băng Băng ngờ ngợ tưởng cô nàng không hiểu bèn giải thích.

-Minh là người bệnh, bạn tới thăm người bệnh rồi ngất luôn ở cửa nên bạn lại trở thành người bệnh. Thăm người bệnh hóa ra lại thành người bệnh. Đúng không? Nghe thì khó hiểu nhưng cũng dễ hiểu mà.

Nhìn vẻ mặt Băng Băng vẫn không thay đổi cậu ta tiếp tục.

- Hình như mình càng nói càng khó hiểu hơn thì phải. Nhưng mình thấy đâu có phức tạp lắm đâu nhỉ?

Mặc cho Hiếu Minh huyền thuyên Băng Băng ngồi dậy, giấc mơ vừa rồi khiến Băng Băng nhận ra rất nhiều và bây giờ cô nàng không thể ở lại đây thêm nữa. Ống dây truyền vướng víu cản trở, Băng Băng đang định rút kim ra thì bị tay Hiếu Minh ngăn lại.

-Bạn làm gì vậy?

- Minh có việc cần phải đi gấp, bỏ tay mình ra.

Băng Băng không muốn Hiếu Minh biết quá nhiều về chuyện của mình nên nhẹ nhàng giải thích.

-Không được đâu. Sức khỏe của bạn không tốt nên mới bị ngắt như vậy. Bạn không được đi đâu cả trước khi truyền xong chai nước này.

Hiếu Minh một mực ngăn cản.

-Minh phải đi.

Hết bình tĩnh Băng Băng hét lên. Cô nàng đang rất muốn đi giải đáp chuyện mà mình đã gác lại bấy lâu. Cô nàng đã hiểu ra mọi chuyện...nhưng sao lại cứ bị cản trở.

-Ở yên đây. Dù bạn có muốn đi đâu mình cũng không có quyền ngăn cản nhưng bạn phải bình tĩnh lại. Đừng kích động như vậy.

Băng Băng không thể đi, chẳng muốn nói gì. Thực sự Băng Băng rất không thích có người ngăn chặn mình kiểu này. Tuy biết chỉ là do Hiếu Minh lo lắng cho mình nhưng Băng Băng vẫn không thích. Sức khỏe của Băng Băng bản thân Băng Băng là người hiểu nhất mà.

“-Khi bị tai nạn trước trường, anh chỉ đứng nhìn từ xa cầm điện thoại, ánh mắt da diết nhìn về phía mình...”

Lúc nằm viện anh chỉ mang tới một đóa hoa hồng xanh ngọc bích cùng một lời nói nhẹ thoảng bên tai...

Anh gây ra ám ảnh Evil rồi lại chuộc lỗi bằng cách thừa nhận...”

Mọi việc đều như không quan tâm nhưng lại chứa đầy tình cảm. Anh hiểu bé Băng là một cô gái khiên cưỡng không thích sự quan tâm quá mức từ người khác nên chẳng có sự lo lắng thái quá. Anh hiểu bé Băng là người không thích sự gò bó nên không ép buộc...Mọi sự quan tâm của anh đều đến rất nhẹ nhàng... vì anh hiểu bé Băng...

Nghĩ tới đây Băng Băng vùng dậy bắt chặp sự cản trở của Hiếu Minh cô nàng chạy ra ngoài...

“-Anh quá hiểu... thực sự do anh quá hiểu... nhưng mình lại không hiểu... có tình không muốn hiểu nhưng điều anh làm. Nghi ngờ, không tin tưởng... Mình đang làm gì vậy...???”

Băng Băng cố chạy thật nhanh để kìm nén giọt nước mắt sắp rơi. Lúc này đã muộn chưa??? Bây giờ mới nhận ra có quá muộn màng không??

Băng Băng muốn hét lên vì những câu hỏi đó...

Love

-Em cần gặp anh Wing.

Tới cửa tầng 6 đang lúc Băng Băng vội vàng thì cô nàng lại bị Duy chặn lại.

-Thủ lĩnh có lệnh em tới phải báo cáo.

Duy nói rồi để Băng Băng lại, anh ta đi vào phòng Tổng giám đốc.

Băng Băng ngồi lại phòng chờ...từng giây...từng phút... trôi qua chậm chạp làm Băng Băng khó chịu chỉ muốn hét chạy ngay vào trong để gặp Wing. Người ta vẫn nói: Trong tình yêu khoảng khắc chờ đợi là tuyệt vời nhất nhưng cũng có trường hợp nó làm những con người đang yêu phải đau khổ...

Trong khung gian này...Khoảnh khắc chờ đợi ấy...Đối với Băng Băng sẽ là hạnh phúc hay đau khổ...

Duy bước gần lại chỗ Băng Băng mang đến câu trả lời...

- Băng Băng! Tổng giám đốc... không-muốn-gặp-em.

Băng Băng ngược khuôn mặt diễm lệ đầy nỗi buồn lên nhìnDuy, cô nở một nụ cười gượng gạo. Từ lúc Duy đi ra thấy thái độ ngập ngừng của anh Băng Băng đã biết câu trả lời... Từng giọt nước mắt được cô nàng cẩn thận giấu đi.

Không-muốn-gặp-em!!! Bón từ đó vang tới bên tai Băng Băng như một cơn bão làm đầu óc cô nàng choáng váng chỉ muốn ngã khụy ngay lập tức nhưng ở đây...tầng 6 vẫn phòng tổng giám đốc nơi đã từng quen thuộc giờ đã trở thành xa lạ thì cô nàng không thể. Cô phải tỏ ra kiên cường mạnh mẽ vì chính cô đã tự làm cho mọi chuyện thành ra như thế này giờ không thể yếu đuối cầu xin sự tha thứ.

Thấy Băng Băng ngồi gục mặt xuống không nói gì Duy, lay nhẹ vai cô nàng.

-Angel.

Duy buột miệng gọi

Băng Băng giật mình ngược nhìn xung quanh – không có một ai. Ánh mắt cô nàng dừng lại ở Duy.

-Anh vừa gọi ai???

Duy vẫn nghĩ cô nàng quá shock và cái đầu óc không tinh ý của anh cũng chẳng nhận ra Băng Băng đang thắc mắc về tiếng Angel đó vậy nên anh nhẹ nhàng ngồi bên cạnh khuyên bảo.

-Angel. Em không phải suy nghĩ nhiều đâu, thủ lĩnh đang giận điều gì đó nên mới vậy thôi vài ngày sau câu ấy thế nào cũng đi tìm em mà. Đừng lo lắng nhé.

-Em sẽ đợi ngày anh Wing tới tìm em.

Băng Băng có nói với giọng điệu vui vẻ cùng với một nụ cười khó khăn rồi cô nàng đứng dậy rời khỏi công ty với dáng vẻ kiên cường.

Gió cuốn lấy mây giăng kín bầu trời, ngày càng xuống sắc. Từng giọt nước mưa lặng hạt rơi xuống.

Băng Băng chậm chậm bước đi làn mưa lạnh ngắt tấp vào người nhưng lần này cô nàng không còn đủ dũng cảm che ô, không còn đủ dũng cảm bước đi dưới mưa với tâm trạng bình thản...

Angel hả anh Wing??? Anh vẫn luôn âm thầm và đầy ẩn ý như thế nhỉ. Angel Wings – Giác mơ của em.

-Đưa về. Không được để dầm mưa.

Nhìn theo bóng dáng của Băng Băng Wing ra lệnh. Anh chàng đã rất muốn gặp cô nàng nhưng anh đang giận. Nhìn thấy Băng Băng nằm trên giường bệnh còn tên Hiếu Minh ân cần ngồi bên cạnh chăm sóc điều đó thực sự làm anh chỉ muốn thoát khỏi vẻ lạnh lùng tới đánh cho tên Hiếu Minh kia một trận nhưng không thể. Lỡ Băng Băng tỉnh dậy rồi trách anh làm như vậy thì sao? Như vậy Băng Băng càng khó nghĩ thông suốt...Cô nàng đang ngốc nghếch tự dày vò mình mà.

Anh...

Đã rất lo lắng nhưng chẳng thể tới bên em. Có lẽ vì thân phận thủ lĩnh W gây cản trở. Anh cần phải cảnh giác tránh Hiếu Minh người của tổ chức Zi nhận ra mình, anh không muốn họ lợi dụng em để uy hiếp anh, làm hại em và tất cả những gì anh đã gây dựng

Đã rất nhớ em nhưng chẳng thể tới bên em. Em không chấp nhận anh thì sao? Em vẫn nghĩ em bị hình ảnh Khánh Phong thông minh tài năng lấn át mọi lý trí nên khi lớn em tới bên anh cũng chỉ vì em muốn tìm lại Khánh Phong em từng quen nhưng em đâu có biết trong ánh mắt em thực sự không còn sự tồn tại của Khánh Phong mà chỉ còn Wing. Cậu nhóc Khánh Phong trong em chỉ còn là một ký ức đẹp...

-Nhớ em! Rất nhiều!

Hết chương 28.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nhật Ký Ngày Vắng Anh.

Chương 29: Nhật ký ngày vắng anh

Angel Wings

-Băng Băng!

Cô nàng từ từ mở mắt. Chị Thảo Nghi đang gọi cô. Ngồi dậy nhìn xung quanh Băng Băng hỏi ngu ngơ

-Nhà mình hả???

-Con nhỏ ngốc này không nhà mình thì nhà của ai mà hỏi vậy? Khỏe hơn chưa em vừa bị sốt đấy.

Chị Thảo Nghi vô tình tàn nhẫn cốc đầu Băng Băng một cái rõ đau.

-Hi. Em khỏe hơn rồi, chả sao cả đâu. Cái ốm vặt này làm sao hạ gục được em hả chị.

Băng Băng cười tươi an ủi chị rồi lắc lắc cái đầu, cô nàng không thể nhớ mình về nhà kiểu gì (Đánh ngất, vác về thôi. Đơn giản mà)

Vì hợp tác với Wee nên không gì về Băng Băng chị Thảo Nghi không biết. Nhìn Băng Băng nở nụ cười miễn cưỡng ánh mắt chị ánh lên tia nhìn đau xót. Con bé ngốc của chị vẫn trẻ con quá...

Chị Thảo Nghi lặng lẽ ra ngoài cho Băng Băng có không gian tĩnh tâm lại nhưng chưa được bao thời gian...

-Ràmmmm!!

Cánh cửa bị lực tác dụng bật tung

Băng Băng ngồi dậy nhìn Lê băng đờ đờ sát khí đứng trước cửa nhìn mình, Hạ Băng bên cạnh tỏ vẻ lo lắng.

-Không có bạn sao mà cái gì cũng chịu đựng một mình thế.

Lê Băng giận dữ hét lên muốn nổ tung căn phòng.

Chẳng biết làm gì trước thái độ giận dữ của Lê Băng bởi Lê Băng ít khi giận nhưng mỗi lần đã giận thì rất rất đáng sợ. Băng Băng bịt tai lại nhắm mắt.

-Tớ là người ốm đấy.

(vừa còn nói mình khỏe hơn voi xong giờ đã nhận là người ốm rồi...T_T..Lắc đầu.. lắc đầu)

-Kể mau! trước khi mình phá tan nơi này. Không coi tội mình là bạn sao?

Lê Băng nhìn Băng Băng uy hiếp từ ánh mắt cho đến giọng nói.

Băng Băng cười hì hì lấy lại thiện cảm, trêu đùa.

-Mình kể xong đừng có liều lĩnh đi phá cả tòa nhà W nhé!

Băng Băng lại cười làm hai cô bạn quay sang nhìn nhau ánh mắt đờm buồn.

Băng Băng đang cố che giấu cảm xúc thật của mình.

.....

-Liên Băng rút khỏi W đi.

Nghe xong câu chuyện Băng Băng kể Lê băng hùng hồn tuyên bố.

-Bạn quên lần trước chúng ta cũng định rời khỏi đó rồi sao? Hình phạt đó ai có thể chịu được.

Băng Băng gạt phăng cái ý nghĩ vớ vẩn ra khỏi đầu Lê Băng

-Hay như bạn nói lúc nhỏ. Bạn tìm một chàng khác đẹp trai, thông minh, ngoan ngoãn, thân thiện... hơn anh Wíng mà thích. Anh Wíng quá xấu tính nên bạn chọn làm gì!

Hạ Băng đề xuất.

Băng Băng cười buồn làm Hạ Băng bị Lê Băng cốc một cái. Rõ ngốc! Biết Băng Băng đang buồn còn nhắc tới chuyện đó làm gì.

-Bạn có thể tìm người hoàn hảo hơn anh Wíng sao? Mò kim đáy bể hả.

Gạt đi nỗi buồn Băng lại trêu đùa và cười rất tươi.

Băng Băng à! Đừng cười nữa bọn mình rất đau...

Love

- Băng Băng xuống ăn tối đi em.

Chị Thảo Nghi nhẹ nhàng gõ cửa rồi ngó vào trong.

-Em không đói. Chị và dì Tâm cứ ăn đi nhé, em làm bài tập đây.

-Không được, em vừa ốm dậy sao lại bỏ bữa.

-Em lớn rồi mà, không còn là con nít nữa đâu nên chị không cần phải lo cho em. Em sẽ tự lo cho bản thân, chị nhé!

Băng Băng tinh nghịch véo má chị cùng với nụ cười rạng rỡ.

Nụ cười ấy...lại là nụ cười ấy... Băng! Đừng cười nữa chị biết em đang đau khổ!!

Băng Băng đóng cửa ngồi vào bàn học. Suốt 11 năm học không bao giờ Băng Băng ngồi vào bàn học bài cũ cả vì tất cả kiến thức cô nàng đã lắm rồi vừa rồi nói như vậy chắc chị cũng nghi ngờ lắm. Giấu đầu hở đuôi rồi...

Nhưng Băng Băng muốn vậy. Cô nàng muốn đem hết tâm sự của mình viết ra. Không thể nói với ai Băng Băng cũng không thể giữ trong lòng.

“Hôm nay 12 /6 trời mưa.

Anh Wing đã không muốn gặp em.

Anh Wing à. Có phải em phiền phức lắm không? Chắc nhiều khi anh giận em lắm nhỉ? Vì em là một cô gái rất phiền mà. Từ giờ anh được giải thoát rồi thì không cần phải gặp em, không bị em làm phiền anh sẽ thoải mái hơn. Sống tốt nhé anh, em sẽ dõi theo anh...

Nhưng nhiều khi em lại nhớ anh nhỉ? Em thấy mình thật ngốc. Tự mình quyết định từ bỏ tình cảm của mình rồi giờ từ mình lại hối hận. Đúng là khi yêu em anh rất mệt phải không?

Yêu anh.

Phạm Băng Băng".

“15/6. Trời lại mưa.

Sao mỗi lần mưa là em lại nghĩ tới anh nhỉ? Ngồi nhìn mưa mà em chỉ muốn khóc thôi anh Wing à nhưng em không khóc, em cũng không buồn. Bởi em sẽ chẳng cho ai thấy em buồn cũng chẳng cho ai thấy em khóc ngoại trừ anh. Em vẫn sẽ luôn nở nụ cười như trước chỉ khác là anh không còn bên em để làm nụ cười của em thêm đẹp hơn thôi. Anh Wing! Em rất nhớ anh. Anh Wing có nhớ em không? Anh không nhớ em cũng được nhưng anh đừng nghĩ ‘con bé ấy đi càng tốt, đỡ phiền nhé!’Em đau lắm!!!!!!.....

Em sắp quên được anh rồi.

Miss You!

Phạm Băng Băng”

.....

“23/6. Trời nắng. Ngày mới bắt đầu

Em đã quyết tâm...

Đây sẽ là lần cuối cùng em viết nhật kí về anh.

Anh Wing à, từ nay em sẽ yêu anh ít đi nhé ! Mỗi ngày em sẽ nhớ anh ít hơn, sẽ không quan tâm anh nhiều như trước nữa. Như vậy tình yêu em dành cho anh cũng sẽ nhạt dần. Và khi anh xa em, em sẽ không đau buồn nhiều phải không anh?

Em không biết vì sao lại yêu anh nhiều như vậy. Vậy mà trước kia em lại ngu ngốc tự mình đòi rời xa anh. Em biết mình đã thất hứa, lời hứa ngây ngô lúc nhỏ nhưng rất quan trọng với cả em và anh. Em biết mình đã sai khi ra đi, đã sai khi tự mình phủ nhận tất cả những gì mình thấy. Nhưng em không biết anh có còn yêu em không?

Em thật ngốc phải không anh ? Nhưng ai bảo em yêu anh nhiều như thế chứ ! Em đã nghĩ sẽ chẳng giành tình cảm cho ai khác ngoài anh những đến phút cuối em lại phân vân với quyết định ấy để bây giờ em hối hận rồi, thức sự hối hận. Xa anh, hình ảnh anh đến với trái tim em thật nhẹ nhàng. Một lần nữa khiến em lại nhớ nhưng một người mỗi đêm. Em nhận ra em đã yêu anh rất nhiều.

Em thích câu nói này: “Ta sợ mất một ai đó nhưng bản thân ta lại không níu giữ. Ta muốn người đó quay lại nhưng lòng kiêu hãnh đã đẩy người đó đi xa hơn”. Em đã muốn níu giữ anh nhưng anh lại không gặp em. Anh quên em rồi phải không?

Em đã cố gắng để chờ đợi anh nhưng em mệt rồi , sức chịu đựng của em dường như đã đến giới hạn của nó rồi. Nhiều điều em muốn nói cùng anh lắm nhưng anh lại chẳng chịu gặp em chẳng cho em xin lỗi vì quyết định sai lầm của mình. Em sẽ cố gắng để làm điều đó. Em sẽ vẫn cười vẫn nói bởi vì đó là cuộc sống chỉ có khác là anh không còn bên em nữa.

Em sẽ dần quên anh, anh nhé ! Em sẽ thầm nhớ anh thôi, và em sẽ thầm quên anh, quên đi tình cảm của mình. Vì em biết anh không còn muốn níu giữ em và em thì cũng chẳng thể níu giữ anh lại, vậy thì thaai anh nhé! Em sẽ buông tay.

Tạm biệt anh ...! Trình Khánh Phong”

Băng Băng gấp cuốn nhật kí lại, cô nàng tự hứa sẽ chẳng bao giờ mở nó ra nữa.. chắc chắn.. cũng đồng nghĩa với việc sẽ -quên- anh. Bìa cuốn nhật kí đen bóng tựa đề chữ mà bạc: Nhật Kí Ngày Mưa.

Băng Băng lấy theo túi xách đứng dậy bước ra ngoài phố.

Từ giờ Băng Băng sẽ trở lại là chính mình- Vui vẻ, năng động hồn nhiên và luôn cười nhưng ẩn sau nụ cười ấy là nỗi buồn không ai biết.

Hết chương 29.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Bắt Cóc.

Chương 30: Bắt cóc.

-Angel ra ngoài rồi.

Thông tin báo về thủ lĩnh Wing nghe vậy ánh mắt ánh lên tia cười. Anh lập tức gấp tài liệu phóng xe đi tới chỗ Băng Băng. Hôn tuần nay Băng Băng không ra khỏi nhà làm Wing rất lo lắng còn bây giờ chắc cô nàng đã thông suốt rồi. Đã đến lúc Wing nên nhận lỗi.

Băng Băng dạo bước xuống phố thì đã gặp ngay cái khuôn mặt toe toét của Hiếu Minh, cô nàng cười xã giao

-Trùng hợp nhỉ.

Hiếu Minh chỉ cười cho qua

-Ừ.

Ngập ngừng một lúc cậu ta nói.

- Băng Băng này mình lại thất tình rồi. Bạn an ủi mình chứ?

Hiếu Minh trưng ra vẻ mặt đượm buồn.

Băng Băng cười xòa.

-Mình phải làm gì?

Nghe vậy Hiếu Minh như vớ được vàng nhảy cẫng lên.

-Đi chơi với mình nhé! Đi thôi.

Hiếu Minh kéo tay Băng Băng đi tới một chiếc ô tô lớn được bao bọc một lớp màu đen kín mít.

Lúc Băng Băng sắp bước lên xe, tiếng gió vù qua tai, chiếc BMW đời mới nhất đen bóng đỗ lại gần đó.

- Băng Băng không được lên.

Wing nói lớn rồi đi thật nhanh tới chỗ Băng Băng.

Nhìn thấy Wing Băng Băng đờ người không kịp tiếp thu lời nói của anh nên đứng im. Nhưng Hiếu Minh kéo vạt cô nàng lên xe, Wing đi tới có gắng túm lấy tay Băng Băng nhưng tất cả đều đã muộn

Chiếc xe lao vút đi.

Trong xe.

-Hiếu Minh. Làm gì vậy? Cho mình xuống đi.

Băng Băng hét lên cố gắng quay lại xác định người đó là Wing một lần nữa.

-Cô chưa nhận ra tình hình sao?

Một giọng nói trầm quen thuộc vang lên làm Băng Băng quay lại quan sát. Trên xe không chỉ có Hiếu Minh và tài xế mà còn một người nữa... người đã lấy được lòng tin của Liên Băng... War.

-Anh War. Anh đang nói gì vậy?

-Nữ thủ lĩnh của W lại không biết gì về Zi. Nụ cười.

War nở nụ cười nửa miệng nhìn Băng Băng với ánh mắt chế giễu.

Nữ thủ lĩnh. Băng Băng bắt đầu phân tích và nhớ lại chuyện khi trước. Cô gái ấy nói Angel sẽ là nữ thủ lĩnh có quyền lực ngang bằng với thủ lĩnh mà cô lại là Angel...

-Anh War. Anh sao vậy? Hạ Băng mà biết anh như thế này sẽ đau lòng lắm đấy.

Ánh mắt War chợt xao động-Hạ Băng sẽ đau lòng. Nhưng phút chốc anh quay về vẻ mặt cũ, giọng gần lên.

-Nữ thủ lĩnh! Cô nên im lặng đi nếu không tôi không biết mình sẽ làm gì đâu.

-Hạ Băng đã rất tin tưởng anh. Bạn ấy còn định giới thiệu anh vào W. bạn ấy không bao giờ lừa dối hay nghi ngờ anh.

-Im đi. W có thù với tôi.

War hét lên rồi nhìn Băng Băng, ánh mắt nảy lửa giận dữ hơn ban nãy vạn lần làm cô nàng có chút sợ mà im lặng.

Kể ra cuộc bắt cóc này cũng lạ Băng Băng không bị trói không bị bịt mắt mà ngồi trên xe cũng không có ai uy hiếp cứ như cô nàng chỉ đang cùng người lạ đi chơi vậy. Nhưng khi chiếc xe dừng lại những điều Băng Băng nghĩ lại trở thành sự thực

Băng Băng bị đưa vào một phòng nhỏ của căn nhà lớn. Họ để Băng Băng ngồi vào ghế rồi trói lại nhưng cũng chẳng bịt miệng hay bịt mắt cô. Chắc đây xa khu dân cư nên hết cầu cứu cũng vô ích nên họ chẳng cần bịt miệng còn những người kia không bịt mắt cô mà cứ để cô nhìn mặt thì chịu,, cô không biết nguyên do.

Sự thực là họ chẳng sợ cô nhớ mặt vì tất cả Wing đều đã biết nếu bịt mắt để không cho cô biết mặt mà Wing đã biết rồi thì cũng chỉ làm trò vô ích nên họ chẳng cần làm làm gì cho mặt

Một mình Băng Băng bị nhốt trong phòng cô nàng quan sát xung quanh để tìm đường trốn. Cánh cửa sổ bên trái căn phòng là nơi lý tưởng nhất. Cô nàng có một chiếc nhẫn đặc biệt chỉ cần xoay nhẹ sẽ hiện ra một con dao sắc nhọn đang định cưa dây, cánh cửa bật mở. Hai người một nam một nữ bước vào khiến cô không khỏi ngạc nhiên

-Thiên Long. Thiên Di.

Thiên Long vỗ tay vài cái, vẫn nở nụ cười nửa miệng kinh khinh ấy

-Cám ơn vì vẫn còn nhớ đến tôi. Vinh hạnh cho tôi quá.

Thiên Di không nói gì lạnh lùng bước tới bên Băng Băng

-Để xem Cold Boy của lớp có đến cứu bạn không. Bạn Băng Băng luôn đứng đầu về mọi mặt.

Băng Băng khẽ nhủ hai hàng lông mày khó chịu vì Thiên Di hắt càm cô nàng

-Cô đang ganh tỵ?

-Ồ. Vì chúng ta là bạn bè nên tôi sẽ nói thực. Tôi không những ganh tỵ mà còn muốn giết cô người đã cướp hết tất cả của tôi. Cô hoàn hảo quá, xuất sắc quá nên chẳng bao giờ tôi vượt qua được cái bóng của cô vì thế tôi muốn cô chết.

Thiên Di nở nụ cười không thánh thiện.

-Nhưng phải nói một điều giờ tôi chẳng ganh tỵ nữa đâu bạn hiền, bạn vừa mất bố mà tôi cũng phải thông cảm chứ.

-Cô...cô... giết ông ấy.

Băng Băng lấp bắp. Bố của Băng Băng người bố mấy chục năm nay cô chưa gặp lại.

-Tại ông ta ngu quá thôi tôi chỉ nói cháu là bạn Băng Băng bạn ấy hẹn bác tới để gặp mặt vậy mà ông ta cũng tin mà đi theo tôi. Tôi nhốt ông ta vào căn phòng này và ném vào một hộp thuốc ngủ: Ông chết đi. Tôi rất hận ông. Băng Băng nói thế với cháu. Thế thôi và ông ta chết thật vui đúng không.

Thiên Di cười chế giễu Băng Băng

Băng Băng trừng mắt, tay nắm chặt chỉ hạn là bây giờ cô không thể vùng dậy mà đánh cho Thiên Di một trận. Cô ta quá độc ác, không còn nhân tính của con người...

-Sao? Tức giận lắm sao? Nhưng chịu thôi cô chẳng làm gì được tôi đâu. Haha Cô chỉ là con nhóc dựa dẫm vào thủ lĩnh của W chứ chẳng có tài cán gì. Muốn hạ gục tôi để trả mối thù này... Không thể đâu nên cứ bình tĩnh.

Thiên Di nhìn Băng Băng giờ giọng mỉa mai.

Thiên Long từ nãy không phản ứng gì tới bây giờ mới lên tiếng

-Thiên Di. Thôi đi em chúng ta cần phải vào chuyện chính.

Thiên Long nhắc nhở rồi quay qua nhìn Băng Băng ánh mắt có chút gì đó khó tả. Hồi lâu sau hần lên tiếng:

-Tôi sẽ thả cô nhưng tôi muốn cô làm cho tôi một chuyện.

Băng Băng im lặng không nói gì nếu điều kiện của hần quan trọng hần sẽ tự nói ra mặc dù Băng Băng chưa đồng ý nên muốn giành phần thắng về mình Băng Băng không ngoan không lên tiếng.

-Cô là nữ thủ lĩnh.

Vẫn giữ nguyên thái độ cũ Băng Băng tiếp tục im lặng có lẽ điều kiện sẽ bắt nguồn từ chính cái chức vị nữ thủ lĩnh này của cô

-Cô được quyền tự do ra vào W nên tôi muốn cô lấy cho tôi bộ hồ sơ 111 nằm trong kho bảo mật của tổ chức. 5 năm trước gia đình tôi đã bị ám sát chỉ còn lại hai anh em tôi may mắn thoát chết. Tất cả bí mật về cuộc ám sát đều được ghi chép lại trong bộ hồ sơ đó nhưng do tôi là người của Zi nên thủ lĩnh W nhất định không chịu trao đổi với tôi bí mật đó. Cô có thể giúp tôi?

Thiên Long nói, ánh mắt thoáng tia nhìn chết chóc.

Còn người này nghĩ Băng Băng là con nít mà dễ bị lừa thế sao, lời nói dối của anh ta chẳng hợp lý chút nào.

-Bất tôi đến đây chỉ vì lí do ấy?

Thiên Long thoáng lúng túng khi nhìn ánh mắt lạnh băng của Băng Băng, con người này không hề dễ đối phó như anh tưởng

-Không. Tổ chức của chúng tôi bắt cô về vì muốn hạ gục tổ chức của cô nhưng tôi chẳng quan tâm đến điều đó, tôi chỉ muốn biết ai là người giết hại cả gia đình của tôi.

Vừa nói Thiên Long vừa cố hướng ánh mắt mình đi nơi khác tránh nhìn vào đôi mắt như thấu hiểu ý nghĩ người khác của Băng Băng.

Không gian trở nên im lặng vì Băng Băng không trả lời, vẻ mặt trầm ngâm. Hai anh em họ nghĩ Băng Băng đang phân vân, mỉm cười. Thiên Long khẽ nháy mắt.

- Băng Băng. Mình xin bạn, hãy giúp mình (đổi mặt nhanh sợ...) Chỉ cần bạn giúp mình lần này mình chấp nhận nhận hết tất cả tội lỗi, mình chấp nhận chuộc lỗi với bạn, bạn muốn hành hạ mình như thế nào cũng được. Mình biết những chuyện mình làm là sai là rất độc ác nhưng mục đích của mình là muốn tìm ra người hại gia đình mình nên mới làm vậy thực sự mình cũng chẳng thích làm chuyện xấu chút nào, đêm nào mình cũng gặp ác mộng chẳng thể ngủ yên, mình muốn giải thoát khỏi đó trả thù cho gia đình mình xong mình sẽ đi tự thú. Mình hứa đấy, Băng Băng hãy tin mình. Giúp mình đi.

Thiên Di nắm lấy tay Băng Băng tha thiết cầu xin, nước mắt dàn dụa...

Nhìn thấy cảnh tượng suýt soát này ai mà chẳng mềm lòng nhưng chỉ với những ai thực sự khóc, thực sự đau khổ. Còn Thiên Di, Băng Băng nhìn qua cũng nhận ra đây là trò nước mắt cá sấu. Vừa còn khênh kiệu, oai hùng coi mình là nhất bây giờ lại ở đây khóc lóc ỉ ôi, con người này đa tính cách thật!

Cô nàng Băng Băng thì cũng chẳng vừa, cô tỉnh táo vẻ lúng túng trước nước mắt của Thiên Di

-Thiên Di. Đừng khóc nữa. Tôi không thích người khác khóc trước tôi.

(Không thích cô gái như Thiên Di khóc trước mình, mắt thanh danh của con gái)

-Vậy bạn sẽ giúp mình chứ?

Thiên Di lau nước mắt nhìn Thiên Long với nụ cười đắc thắng như muốn nói “phần thắng đã nắm chắc trong tay” tất nhiên là nụ cười ấy không hề cho Băng Băng nhìn thấy. Thiên Long cũng gật đầu tỏ ý khen ngợi, Thiên Di diễn rất đạt chính hần cũng bị cuốn vào những giọt nước mắt ấy nếu không biết

trước kế hoạch. Còn chuyện Băng Băng dễ dàng nhận ra chỉ là do cô nàng tinh danh quá thôi.

Một lần nữa Băng Băng lại cố tỏ vẻ lúng túng, ánh mắt hơi run sợ cô nàng nói.

- Chắc thông tin này chưa bị lộ ra nhưng tôi đã không còn là nữ thủ lĩnh của W nữa, muốn vào được kho bảo mật là chuyện không dễ dàng mà tôi nghĩ anh cũng đã từng thử đột nhập vào trong đó rồi đúng không? Ở đây có quá nhiều thiết bị bảo vệ hiện đại trước khi vào trong kho lại còn phải mở một mật mã gồm 12 kí tự. Tôi chỉ từng tham quan chứ chưa từng thử sức với nó bao giờ.

Điều này Băng Băng nói thật, Khi Wing thừa nhận với Băng Băng anh đã tình nguyện nói hết những gì có ở xung quanh anh cho cô nàng biết (trừ tổ chức Zi và chuyện cô là nữ thủ lĩnh) nên về kho bảo mật quả thực Băng Băng đã được vào tham quan một lần.

- Cô không giúp được chúng tôi?

Thiên Long hỏi ánh mắt hần đã mất hết kiên nhẫn giả tạo từ nãy tới giờ, Băng Băng nhận ra vậy.

- Tôi cũng có ý định giúp nhưng khả năng không đủ. Tôi cần thời gian nhớ lại vị trí đặt thiết bị theo dõi và bảo vệ, tính toán xem mình có bao nhiêu phần trăm cơ hội thắng. Nếu nắm chắc tôi mới có thể đồng ý với anh.

- Cô cứ suy nghĩ đi. Nửa tiếng sau tôi quay lại.

Thiên Long nghĩ Băng Băng đã mềm lòng, chuyện chấp nhận chỉ sớm muộn thôi nên chẳng phân vân mà cho cô thời gian nhớ lại bố trí phòng bảo mật.

Nhưng hần đâu có biết với trí nhớ tài tình của Băng Băng chẳng cần thời gian cô nàng cũng đã nhớ ra hết tất cả cách sắp đặt ở đó. Cô nói vậy chỉ để hai người đi ra khỏi nơi này và cô có thời gian.. tròn.

Hết chương 30.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Trốn Thoát.

Chương 31: Trốn thoát

Hai người họ vừa đóng cửa phòng lại Băng Băng lập tức xoay nhẹ chiếc nhẫn, một con dao nhỏ hiện ra nhanh chóng cắt đứt dây thừng đang trói tay của Băng Băng.

Cô nàng ném sợi dây thừng sang một bên cười thầm: “Chẳng cần sự giúp đỡ của hai người ta cũng có thể tự mình chạy thoát. Nghĩ ta là ai. Phạm Băng Băng

cơ mà.”

Băng Băng nhẹ nhàng phá cửa sổ rồi nhảy ra ngoài. Đúng như Băng Băng dự đoán nơi này hoàn toàn tách biệt với khu dân cư đông đúc ồn ào, xung quanh đây chỉ có những đồng cỏ trải dài vô tận vì nơi Băng Băng bị nhốt là tầng 3 nên cô nàng có thể nhìn thấy tất cả

Men theo dọc hành lang một cách cẩn thận, Băng Băng cố luôn lách khéo léo nhất mình có thể để tránh kẻ nào phát hiện ra mình. Băng Băng dễ dàng vượt qua hai tầng mà chẳng bị ai phát hiện nhưng tới tầng trệt, khi sắp bước qua cánh cửa.

- Người của W đã bỏ trốn.

Tiếng loa âm vang thông báo, Băng Băng chỉ muốn đập nát cái loa chết tiệt ấy ngay lập tức.

Nửa tiếng sau khi Thiên Long quay lại phòng giam mà chẳng thấy Băng Băng đâu biết mình đã bị lừa hần ta lập tức thông báo để đàn em truy lùng Băng Băng về.

Vì mất trời gian khéo léo trốn tránh nên Băng Băng vẫn chưa thể ra khỏi đây mà đã bị phát hiện bây giờ chỉ còn cách đối mặt thôi...

Nhìn mấy tên từ trong phòng chạy ra vây hãm Băng Băng ánh mắt cô nàng lóe lên tia sắc nhọn. Phải nhanh chóng xử tội này rồi thoát không bọn cứu trợ tầng trên mà xuống chắc chắn Băng Băng chẳng thể chống cự. May mà nhịp cầu thang ở đây khá dài nên lũ kia mất nhiều thời gian, lúc chón khỏi đây

Băng Băng còn than thầm sao nhịp cầu thang ở đây dài thế còn hiện tại thì lại

phải cảm ơn, cảm ơn vì quá dài mà đã giúp cô ngăn cản chúng

Băng Băng nhìn quanh. Hôn chục tên đang bao vây mình. Ok. Sử dụng tụi này rồi chuẩn. Với suy nghĩ vậy Băng Băng lập tức ra tay đánh tụi này không

thương tiếc. Băng Băng biết võ nhưng rất ít sử dụng vì hồi trước mẹ Băng Băng vẫn thường ngăn cản nói con gái cần phải thùy mị nên những hoạt động táo bạo không phù hợp với giới tính của mình này cô nàng giấu chỉ những lúc cấp bách mới mang ra sử dụng cũng vì vậy mà rất ít người biết cô là một đối

thủ không vừa mà chỉ nghĩ cô là một cô gái chân yếu tay mềm

Băng Băng đánh hạ được một nửa bên trên có tiếng bước chân vọng xuống. Khi

tên đầu tiên ló mặt Băng Băng vẫn tiếp tục đánh và còn tiện tay ném chiếc

ghế về phía tên kia không cho hắn chạy xuống. Chiếc ghế đáng yêu va thẳng

vào mặt tên nào đó một cách tài tình.

Đến lần thứ ba chiếc ghế bay vút về phía cầu thang cũng là lúc Băng Băng xử xong tên cuối cùng ở tầng trệt, cô nàng nhanh chóng thoát ra ngoài.

Chỉ có một mình Băng Băng không thể đánh lại bọn người kia, cô nàng đang

định ninh trốn ra ngoài sẽ ẩn vào đồng cỏ mà trốn chạy những ý nghĩ vẫn chỉ

là kế hoạch chưa được thực hiện

Căn nhà này cao hẳn hơn so với mặt đất, muốn rời khỏi đây “đơn giản” phải

vượt qua 8 nhịp cầu thang mà mỗi nhịp “chỉ” tầm hơn hai chục bước. Băng

Băng chỉ muốn khóc khi thấy nó “ngắn quá” như vậy. Nhưng IQ của Băng Băng

hơi cao mà về mấy trò nghịch ngợm lại càng cao. Cô nàng nhanh chóng nhảy

lên lan can chơi trò mạo hiểm đó là...trượt xuống...

Trượt tới nhịp cuối cùng Băng Băng thấy một chiếc ô tô đen phóng vút tới.

Băng Băng thầm trách cho mình đen, đuôi đang đà trượt Băng Băng chẳng thể

dừng lại cho tới khi đến đích chỉ như vậy thôi người trong xe nhảy ra ngoài

có thể dễ dàng tóm gọn cô nàng

Cán đích, cửa kính ô tô kéo xuống hiện ra một khuôn mặt icy rất đẹp, rất

lạnh lùng, rất vô cảm nhưng lại có một ánh mắt da diết chiếu thẳng vào Băng

Băng. Băng Băng thoáng giật mình lâu rồi không gặp khuôn mặt ấy nhưng rồi

lại chẳng quan tâm cô nàng nhảy thẳng lên xe, lúc này chỉ cần thoát bọn

người kia là ổn rồi.

Khi Băng Băng vừa lên xe Wing lập tức vít ga phóng xe đi. Tiếng động cơ

đua nhau nổ máy ầm ầm ở phía sau buộc Băng Băng quay lại. Bọn chúng đang

đuổi theo.

- Em sợ?

Wing đột nhiên cất tiếng.

-Sao?

Băng Băng bị làm cho giật mình nên nhất thời không hiểu sau khi hiểu ra câu

hỏi cô nàng trả lời :

-Tại sao em phải sợ?

Wing khẽ gật đầu cô về câu trả lời hợp với ý nghĩ của Wing. Anh chàng khẽ nhếch miệng tạo thành một nụ cười... .

Có lẽ Wing không biết sức mạnh của nụ cười đó làm ảnh hưởng tới Băng Băng như thế nào. Băng Băng đơ người, nụ cười ấy cuốn hút cô nàng.

Chẳng lẽ anh đang thực hiện âm mưu ép Băng Băng phải yêu mình lần nữa hay sao?^_^

Thấy thái độ ấy của Băng Băng Wing nở thêm một nụ cười hiểm hoi nữa, án ga mạnh hơn cho chiếc xe lao vút đi.

Tài đua xe của Wing không thể xem thường chỉ một lúc Wing đã cắt đuôi gần hết lũ người bám theo dai dẳng kia duy chỉ còn một chiếc xe màu trắng vẫn ngoan cố không chịu thôi.

Ngồi quan sát Băng Băng nhận thấy con đường này rất nguy hiểm, vô thức nhắc Wing.

-Anh lái chậm thôi.

Wing lập tức cho xe đi chậm lại, không hề sao nhãng việc lái xe anh chàng cẩn thận nhìn về phía trước hỏi Băng Băng.

-Say xe?

Wing nhớ lần trước Băng Băng cũng ngồi trên xe với tốc độ nhanh như vậy mà có làm sao đâu hay là do lúc đó Băng Băng ngủ lên mới không làm sao.

-Không. Em không sao cả. Chỉ thấy con đường này nguy hiểm nên muốn anh đi chậm lại thôi.

-Anh lái xe rất tốt.

-Em biết những cùng chỉ chắc chắn hơn thôi. Nếu có những trường hợp đột xuất xảy ra dù anh có lái giỏi tới đâu cũng chẳng thể xử lý kịp mà. Đúng không?

Wing gật đầu mà không nói lời nào. Chỉ hơn 1 tháng không gặp Băng Băng mà cô nàng đã trở thành một người triết lý. Điều Wing cảm thấy tốt nhất là lên im lặng.

Chẳng quan tâm tới chiếc xe đang theo đuổi phía sau Wing lại chậm lại. Ngay sau đó Wing nhận thấy được điều mình vừa làm rất đúng đắn. Tới khúc vòng của đoạn đường chẳng biết từ đâu lại xuất hiện một cậu nhóc chạy vọt qua trường hợp này giống hệt trường hợp lần trước. Tại sao trẻ con cứ chạy lung

tung hoài vậy nhỉ?

Tốc độ xe của Wing tuy đã giảm nhưng vẫn rất nhanh gay tai nạn là một điều không tránh khỏi nhưng anh chàng từ lúc lái xe tới giờ chưa đủ thương một ai giờ cũng không ngoại lệ. Bên phải là vách đá, bên trái là dốc đồi cao trung bình Wing rẽ ngoặt tay lái về phía bên trái. Chiếc xe lao trong không trung rơi xuống.

Băng Băng rất hoảng sợ nhưng không la hét không nói câu nào mặc cho Wing hành động. Cô nàng hoàn toàn tin tưởng vào Wing.

Wing nhanh chóng tháo dây an toàn của mình và của Băng Băng khi chiếc xe chỉ còn cách mặt đất hơn 3m. Wing kéo Băng Băng nhảy ra khỏi xe. Anh chàng ôm gọn Băng Băng vào lòng mình mà đáp xuống đất tránh cô nàng khỏi bị thương.

Khi Băng Băng nhận thức được mọi chuyện đang diễn ra thì một mùi máu tanh xộc vào mũi cô nàng. Băng Băng rời khỏi vòng tay của Wing, vực anh chàng dậy. cô nàng hoảng hốt nhìn Wing. Wing bị thương hầu như toàn bộ cơ thể mà ngược lại cô thì chẳng sao.

-Anh làm gì vậy? Sao lại lấy thân mình ra đỡ chứ?

Băng Băng hét lên nước mắt vô thức chảy dài trên khuôn mặt lộ rõ vẻ đau lòng của cô nàng.

-Cả hai sẽ chết.

Wing lạnh lùng phán một câu, bàn tay anh đưa lên lau nước mắt cho Băng Băng.

Băng Băng kinh hãi khi nghe Wing nói vậy. Sự việc lại nghiêm trọng thế sao?

Nhưng đâu có phải vậy. Nếu Wing không bảo vệ Băng Băng cả hai chỉ cùng bị thương thôi làm sao có thể chết chắc do anh chàng không muốn Băng Băng buồn nên mới nói như vậy.

Từ xa những chiếc xe “gan lì” đỗ lại từng đoàn người đi xuống dốc đồi với nguyên nhân chỉ có thể một. Tìm kiếm Wing và Băng Băng.

Ánh mắt Wing hiện lên tia sát khí

-Đánh?

Wing quay sang hỏi Băng Băng. Anh chàng không biết câu hỏi này làm Băng

Băng giận như thế nào. Bị thương như vậy rồi mà vẫn hiếu chiến.

-Không.

Băng Băng trả lời như quát rồi cô nàng kéo Wing ẩn sâu vào những bụi cỏ cao cách đó không xa.

- Vẫn tìm ra.

-Nhưng cũng có thời gian gọi cứu viện.

Băng Băng làm mặt giận quay đi nhưng cô nàng lại không thể cố phớt lờ Wing quá hai giây.

-Anh không sao chứ?

-Ồn

-Người của W không tới sao?

-Phải đánh địa bàn I.

Băng Băng im lặng. Cô nàng biết Zi có hai địa bàn chính là I và Z. Nếu nhớ không nhầm cô đã nghe Wing nói đến khi nắm được chứng cứ chắc chắn để đưa tổ chức Zi lên tòa hai địa bàn này mới bị đánh nhưng giờ chứng cứ còn chưa có... Liệu cô có thể nghĩ Wing vì mình mà đánh phá chúng không?

Cuối cùng Băng Băng không chịu được kiểu nói chuyện chẳng ra đầu vào đầu này nữa cô nàng chán chĩnh.

-Anh Wing. Anh giận em sao?

Wing lắc đầu.

-Vậy đừng nói chuyện với em bằng thái độ đó. Anh Wing nói chuyện thật kì cục.

Wing gật đầu (diễn hình của người tiết kiệm lời nói) ra dấu hiệu im lặng.

Đang muốn trốn lũ người truy lùng kia mà Băng Băng cứ huyền thuyên chả mấy chốc chúng cũng tìm ra

-Băng Băng. Bạn ở đâu.

Ngồi im lặng một lúc cả hai người nghe được tiếng gọi ấy.

Cái giọng nói này.. Hạ Băng. Cô nàng ngốc này làm gì vậy?

Băng Băng đã nghe thấy tiếng bước chân của lũ kia chạy ra xa chỗ mình hơn bèn đứng dậy không ần nấp nữa. Vừa mới lộ mặt ra khỏi ngọn cỏ cô nàng đã thấy một hàng dài các thiếu nữ trong đó có Hạ Băng và Lệ Băng đứng cách đó không xa. Lũ Zi kia cùng chạy lại gần đó chắc lũ này định bắt bạn bè của Băng Băng mà uy hiếp ép cô nàng phải ra mặt. Nhưng xin lỗi.. không có vé đâu... Bất được các thiếu nữ ấy là chuyện khó hơn lên trời...

Một lũ nhao nhao tiến tới hầm hè định bắt các thiếu nữ kia chúng điều tra khá kĩ về Băng Băng nên có thể biết họ là bạn của Băng Băng nhưng tại sao lại không biết họ là những học trò cực kì xuất sắc của võ đường karate chứ... Và như tính toán một cuộc chiến đã xảy ra. Băng Băng chạy lại nhập cuộc vui

mà không nhớ tới Wing đang khó khăn bước lại gần.

Trận này Wing không tham gia. Nếu chỉ có mình Băng Băng anh chàng nhất định sẽ liều mình lao vào đánh để bảo vệ cô nàng nhưng có nhiều bạn của Băng Băng như thế này anh nên giữ sức có lẽ là tốt hơn. An nhân cũng là một thú vui. (Nói vậy để cho Wing kiêu một chút thôi chứ thực ra trước khi đi Băng Băng đã tuyên bố anh mà nhảy vào chắc chắn em sẽ làm cho anh ân hận cả đời...) Lực lưỡng bên Zi rất đông mấy cô gái tài giỏi nhưng vẫn phải khó khăn chống đỡ. Thấy như vậy Wing chẳng thể làm ngo, anh chàng rút khẩu súng kèm theo ông giảm thanh ra...

Từng người, từng người ngã xuống mà không ra nguyên nhân mãi lúc Băng Băng nhìn về phía Wing thì mới hiểu chuyện gì xảy ra. Họ bị bắn. Vì đã từng nhìn thấy Wing mang súng lên làm này Băng Băng không mấy kinh ngạc lắm chỉ thoáng qua rồi tiếp tục công việc của mình.

Wing không hề i mình có súng mà ám sát người khác. Từ khi Wing thành lập W, tổ chức của anh chưa giết hại một người nào cả, anh đứng đầu đương nhiên chuyện anh giết người lại càng không. Anh chàng chỉ nhắm vào châm mà bắn khiến chúng không thể đi lại được, chúng nằm vật xuống đất.

Băng Băng tập trung đánh nhau rồi dần dần bị đẩy đến chỗ nạn nhân của Wing đang tị nạn. Hấn nhân lúc Băng Băng không chú ý cầm con dao cứa lên chân cô nàng một vết rạch dài. Wing đã phát hiện chuyện này từ lâu những anh đã mất quá nhiều máu không thể hét lên cảnh báo cho Băng Băng đã vậy Băng Băng còn đứng can tâm ngắm của anh nên anh cũng không thể dùng súng ngăn lại được chỉ biết nhìn Băng Băng bị thương mà bất lực.

Bị đánh lên Băng Băng tức giận cho hấn ta một trường làm hấn bất tỉnh ngay tại chỗ.

Cuộc chiến nhanh chóng kết thúc. Băng Băng vội vã chạy tới chỗ Wing nhưng chân cô nàng một bên đã bị thương, đi lại rất khó khăn gần tới chỗ Wing lại va phải hòn đá Băng Băng ngồi thụp xuống đất, khuôn mặt tái mét vì đau.

Nguyên nhân vì cô đi... giày cao gót nên nhẹ chút là.. tẹo chân rồi. Băng Băng ngồi đó khóc mà chẳng khóc được trước đó Băng Băng đã nghe lời Wing không đi giày cao gót nữa nhưng như đã nói sau khi quyết định quên anh cô nàng lại trở về với thói quen của mình, không ngờ hại chính cái chân thân yêu.

Ánh mắt Wing ánh lên tia sát khí nguy hiểm, anh chàng đứng dậy đi về phía

Băng Băng ném thẳng đôi giày cao gót qua một bên rồi bế thốc cô nàng lên.

Đi được vài bước các thiếu nữ chạy tới.

-Băng Băng, Bạn có sao không?

Hạ Băng lo lắng hỏi

-Minh không thể đi lại.

Băng Băng cố gắng giải thích vì cái hành động Wing đang làm với mình bởi hành động này rất bình thường (bình thường với Băng Băng thôi) sẽ đầu độc vào những bộ não kia vài ý nghĩ không trong sáng.

-Anh Wing, Tốt nhất để em đỡ Băng Băng.

Lệ Băng nhanh chóng nhận ra nhưng vết thương trên người Wing nên vội lên tiếng. Rất dễ để nhận ra Wing đang bị thương rất nặng mọi người không biết chỉ vì Hạ băng nhí nhảnh không để ý tới xung quanh còn mắt nàng kia chỉ có thể là do đang choáng ngợp trước vẻ đẹp của anh nên mình Lệ băng lạnh lùng, tinh ý nhận ra. Còn Băng Băng có nhận ra cô nàng cũng chẳng chống cự lại được...

Nhưng Lệ Băng quá coi thường quyền lực của Băng Băng rồi đấy!!!

-Anh Wing, Thả em xuống.

Wing vẫn bàng quan không để ý tới lời nói của Băng Băng mà bước tiếp, thái độ dừng dung

Anh mắt Băng Băng đờm buồn nhìn xoáy vào đôi mắt Wing (trình độ giả vờ của cô nàng ngày càng lên level rồi). Dự cảm được điều chẳng lành Wing đề phòng.

-Anh Wing, Em và anh không còn...

-Nói lung tung.

Wing đưa ánh mắt cảnh cáo nhìn Băng Băng không cho cô nàng nói tiếp

- Nếu không muốn vậy thì thả em xuống. Em không đồng tình về cách làm của anh.

Băng Băng nói rồi hướng mắt nhìn về phía Hạ Băng và Lệ Băng.

-Đỡ mình, còn đứng đấy hả đứa bạn ngốc kia.

Hạ Băng và Lệ Băng tiến lại thì không ngờ Wing thả Băng Băng xuống thật.

Băng Băng sau chuyện này có vẻ lợi hại hơn mà Wing thì cũng làm cho người ta bất ngờ hơn, biết nhường nhìn Băng Băng rồi đấy.

Vừa được đỡ xuống cô nàng giờ giọng châm chọc.

-Cám ơn mấy bạn nhé! Học đường karate do ngày càng nhiều nhân tài.

Hết chương 31.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Again. Anh Là Khánh Phong

Băng Băng tỉnh dậy trong không gian toàn một màu đen choáng hơn nữa là bên cạnh đang xuất hiện khuôn mặt của Wing.

-Anh làm gì ở đây.

Băng Băng vẫn rất bình tĩnh khi nhận ra ai kia đang “chung” giường với mình.

-Băng! Tỉnh rồi.

Wing cũng rất “điềm” tỉnh hồi lại mà cố giấu đi nụ cười của mình.

Băng Băng thoáng giật mình rõ ràng trước khi Băng Băng ngất đi cô nàng có nhớ anh chỉ bị thương trên người thôi mà.

-Đầu anh va vào đâu hả?

-Im lặng.

Bắt lực với câu hỏi của Băng Băng, Wing không còn gì để nói.

Ok. Đã vậy Băng Băng cũng phớt lờ luôn.

-Anh rời khỏi giường em.

-Đây là nhà anh.

Wing thông báo mà giọng nói chẳng có chút cảm xúc.

Chẳng phải anh nói như vậy mang hàm ý đây là nhà của anh sao giường lại là của em được?. Rõ ràng đang có ý định chế giễu Băng Băng.

Băng Băng nhìn quanh rõ ràng đây là trụ sở chính của W không phải nhà của Wing như anh đã nói.

Băng Băng chẳng nói chẳng giảng vùng vằng ngồi dậy bước xuống giường nhưng...

-A!!!!

Băng Băng khề khề khi chân vừa chạm xuống đất.

-1 tuần sau có thể đi lại bình thường.

Băng Băng quay lại nhìn Wing. Khuôn mặt đẹp trai kia đang nở nụ cười rất

gian trá và cực không trong sáng (đen tối). Anh biết Băng Băng không đi lại được nên mới giờ cái trò này...

Cô nàng đắm chiều nhìn quanh căn phòng, toàn một màu đen cách bố trí đồ vật cũng khá độc đáo nhưng Băng Băng lại chẳng quan tâm cô nàng đang tìm

điện thoại.

Wing đủ khả năng để hiểu Băng Băng đang muốn là gì nhưng anh không lên tiếng để xem...

-Anh Wing. Em mượn điện thoại.

-Chị Thảo Nghi có việc rồi. Chị ấy gửi em cho anh.

Băng Băng gạt đầu nhưng lại phải thốt lên.

-Sao anh biết em định gọi cho chị Thảo Nghi.

Wing khẽ cười mà không nói gì, Băng Băng cũng đơ luôn không lên tiếng. Một lúc sau chẳng hiểu nghĩ gì mà Wing lại hỏi.

-Em biết những ai là người của Zi.

-Hiếu Minh, Thiên Long, Thiên Di,... War.

Tiếng War Băng Băng nói nhỏ hẩn đi. Cô nàng không muốn chấp nhận điều này

cô còn đang chẳng biết nói với Hạ Băng như thế nào nữa.

-Đó là lí do anh không cho War lại gần em.

Băng Băng một lần nữa lại cảm thấy có lỗi với Wing. Sao cái gì anh cũng làm lặng thầm mà không cho Băng Băng biết để Băng Băng toàn trách nhầm anh.

Nhìn lướt qua Wing cũng có thể hiểu Băng Băng đang nghĩ gì nhưng anh chàng

không thể cho Băng Băng biết trước nhờ cô nàng không cẩn thận nói lỡ điều gì thì sao như vậy vừa nguy hiểm cho cô vừa nguy hiểm cho tổ chức.

-Khi bị bắt họ đã nói gì với em?

-Em là nữ thủ lĩnh.

Băng Băng lập tức đáp lại rồi nhìn Wing ánh mắt thăm dò.

-Ngay từ đầu đã vậy.

Wing chẳng những không phản ứng gì mà còn thản nhiên thừa nhận rồi Wing lấy

thẻ tổ chức của mình ra.

Băng Băng thấy Wing tự nhiên hành động kì lạ, nhìn chăm chú vào cái thẻ Wing đang cầm trên tay nhưng nó có gì là đâu cũng chỉ là một tấm bảng đen có chữ W sáng loáng chẳng còn cái gì khác.

Wing lắc đầu vì trình độ quan sát của Băng Băng quá kém. Ánh đưa tay chỉ vào một chữ W nhỏ ở góc bên trái.

-Em cũng có chữ B.

Băng Băng gật đầu, cô nàng vẫn chẳng hiểu gì cả.

-Chỉ em và anh có tấm thẻ như thế.

Bây giờ Băng Băng mới hiểu. Tưởng gì lại còn phải đánh dấu người có chức quyền như thế nữa. Bất giác Băng Băng nhớ tới vụ án mà Thiên Long kể trong lòng có chút tò mò.

-Gia đình Thiên Long bị ám sát thật sao?

Wing nhìn Băng Băng với ánh mắt khó hiểu những vẫn không nói gì.

-Thiên Long nói với em gia đình anh ta bị ám sát hồ sơ vụ án nằm hết ở chỗ anh có số 111.

-Không.

Nghe xong Wing khẳng định một câu.

-Vậy sao hẩn lại lừa em?

-Hồ sơ 111 là mấu chốt để có thể lật đổ W của chúng ta.

Băng Băng gật đầu ra vẻ rất hiểu rồi ngay sau đó cô nàng lại quay qua Wing ánh mắt có gì đó lững lự chưa muốn nói.

-Hỏi đi.

-Anh Wing. Anh có súng mà đúng không? Anh được cấp phép dùng súng à?

-Trái phép.

-Anh Wing. Anh đang phạm pháp đấy! Anh mà bị bắt em sẽ bỏ mặc anh, em chẳng có quyền lực gì để cứu anh đâu.

Chẳng biết nói gì trước cái trí tưởng tượng hài hước của Băng Băng Wing

tiếp tục gật đầu cho qua. Băng Băng biết mình đã quá phiền bèn im lặng nhưng một lúc sau không chịu được cô nàng lại lên tiếng.

-Anh Wing. Tại sao anh lại...

-Im lặng. Anh mệt.

Băng Băng lại ngoan ngoãn im lặng nhưng Băng Băng chẳng thể ra ngoài mà nằm xuống Băng Băng lại càng không thích (con người đang ngủ kia rất đen tối,

cần phải phòng bị) nên cứ phải ngồi im trên giường, uất quá cô nàng hết

tung chăn rồi lại nghịch đèn phá rối giấc ngủ của ai kia.

- Băng Băng.

-Dạ

-Không nghịch nữa. Em phá quá đấy.

-Em muốn ra ngoài anh mà không cho em ra em còn tiếp tục phá đấy.

Băng Băng cảnh cáo rồi kéo Wing dậy bằng được những cố hết sức mà Wing còn chẳng nhúc nhích trái lại Wing nhẹ tay đã kéo được Băng xuống giường. Wing ôm lấy Băng Băng không cho cô nàng ngo ngoáy, hai mắt anh vẫn nhắm nghiền.

Suốt thời gian Băng Băng hôn mê anh thức mà trông chừng Băng Băng nên khi cô nàng tỉnh lại anh mệt.

-Nằm im. Anh đau.

-Vậy anh mau buông em ra.

Băng Băng hét lên nhưng cũng không dám ngo ngoáy nữa sợ vết thương của anh tái phát.

Thấy ai đó đã ngoan ngoãn, Wing khẽ nở nụ cười. Băng Băng quên luôn việc

mình đang làm tròn mắt nhìn nụ cười ấy, anh Wing ít khi cười nên nụ cười của anh là Băng Băng ngỡ ngàng và nó rất cuốn hút Băng Băng.

-Đừng nhìn nữa.

Wing nhắc nhở kèm với nụ hôn nhanh làm Băng Băng choáng váng.

Lúc tỉnh ra Băng Băng nhìn Wing, anh vẫn nhắm mắt như chưa từng làm chuyện

gì có lỗi mà chỉ tập trung vào chuyện ngủ. Băng Băng đỏ mặt kéo chăn che kín mặt mình, khe khẽ nói.

-Em sẽ mách với mẹ... a bác Liên Liên là anh bắt nạt em, bác ấy rất chiều em

anh thế nào cũng bị mắng.

-Mẹ sẽ bênh vực anh.

-Không. Anh nhầm rồi mẹ nói nếu Wing bắt nạt con, con cứ nói với mẹ mẹ sẽ

bênh vực con. Băng Băng hồn nhiên nhắm lại lời bác Liên Liên đã từng nói

nhìn Wing với ánh mắt đắc thắng.

-Muốn làm vợ anh rồi?

Băng Băng ngẩn ngơ “bị gài rồi Băng Băng à”. Trong đầu hiện ra ý nghĩ là

Băng Băng nổi giận đánh anh mấy phát.

-Đau. Em định ám sát chồng mình à? Ngoan đi nếu không... vợ đang ở trong nhà anh đấy.

Wing nở nụ cười ranh mãnh nhìn Băng Băng. Đen tối...đen tối...cực kì

đen tối...

Băng Băng giật mình im lặng luôn. Ở trong nhà của ai đó lại ở trong tầm

kiểm soát của ai đó nếu Băng Băng không chịu im chắc sẽ gánh một hậu quả

khôn lường.

Wing lại cười, anh đang ngày càng cứng cổ âm mưa tán tỉnh Băng Băng thì

phải...Ôm Băng Băng vào lòng mà chẳng thèm để ý đến sắc mặt rất tức giận của cô nàng, anh nói.

-Chăm em, mệt.

Anh đang kể khổ hay sao? Có gì mà chăm vợ chứ Băng Băng chỉ hôn mê thôi mà thích thì cứ ngủ đi ai bảo thức ngắm Băng Băng làm gì. Chắc lâu không nhìn

thấy Băng Băng nên ngắm cho đỡ nhớ giờ lại còn kêu mệt!!!

Băng Băng cũng chẳng để tâm trân trân nhìn Wing không chớp mắt. Vốn biết

anh đẹp trai từ nhỏ những nhìn ở cự ly gần thế này vẫn không khỏi bàng

hoàng. Sao anh lại có thể đẹp trai thế? Cứ như vậy cho đến khi cô nàng ngủ

thiếp đi.

Wing tỉnh lại chỉnh lại tư thế ngủ cho Băng Băng, nhẹ nhàng như sợ làm vỡ

một món đồ thủy tinh đồng đánh, ánh mắt cứ nhìn chăm chú và cô nàng.

Wing nghĩ Băng Băng đã giận mình nhưng thật bất ngờ khi Băng Băng chẳng nói câu gì và cứ thế làm hòa với anh. Wing biết lí do tại sao Băng Băng muốn có

thời gian suy nghĩ, mặc dù Băng Băng có vẻ cứng rắn nhưng cô vẫn chỉ là một

cô gái, tâm lí của con gái luôn vậy có ai mà không cảm giác thiếu an toàn khi Wing quá lạnh lùng với cô. Cô thấy Wing thay đổi, cô sợ tình yêu của

mình không vững bền, cô sợ cái cảm giác chia tay khi đã yêu quá sâu đậm...

nhưng cuối cùng cô cũng vẫn nhận ra mình đã yêu Wing.

Wing thực chất cũng không phải là người lạnh lùng. Một Wing thật sự chính

là cậu nhóc Khánh Phong thương yêu quan tâm tới cô bé nhưng Wing nghĩ nếu

mình như vậy sẽ không thể bảo vệ cô bé nhất là sau lần anh chàng khiến cô bé rơi và ám ảnh Evil. Từ đó Wing ép mình phải lạnh lùng phải tạo một vỏ bọc để bảo vệ Băng Băng để bảo vệ những người xung quanh mình. Nhưng Wing

nhận ra giờ cái vỏ bọc ấy không quan trọng nữa, Wing cần Băng Băng Wing đã nhận ra điều này ngay sau khi cô nàng ra đi. Sự lạnh lùng chỉ làm Băng Băng

thêm xa anh, Wing quyết định trở về là chính mình dù như vậy có thể khả năng bảo vệ Băng Băng của Wing sẽ không cao nhưng Wing tin anh có thể bảo vệ người con gái mình yêu cho đến hơi thở cuối cùng.

Hết chương 32.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Bệnh

Băng Băng tỉnh dậy thấy Wing vẫn còn đang ngủ. Chuông điện thoại đột nhiên

réo vang, cô nàng vội quay đi sợ Wing nhìn thấy mình nhưng Wing chẳng mở

mắt cầm điện thoại lên và đưa luôn cho Băng Băng.

- Băng Băng. Bạn ở phòng nào ở đây rộng quá mình không tìm ra.

Văng vẳng trong điện thoại là tiếng của Hạ Băng.

Wing vẫn không hề mở mắt nói.

-26.

-Mình ở phòng 26.

Băng Băng trả lời lại.

-Ok. Mình và Lệ Băng tới đó ngay.

Băng Băng háo hức nhìn ra cửa chờ hai cô bạn. Wing không nói chuyện cô nàng rất chán bây giờ có hai cô bạn tới giải khuây. Một lúc sau có tiếng tạch mở cửa nhưng Băng Băng vẫn không có dấu hiệu của hai cô bạn Băng Băng quay ra.

Cả Hạ Băng và Lệ Băng đều đứng như trời trồng ở trước cửa, Băng còn chưa

hỏi nguyên nhân cả hai cô bạn đã bước vào đơn giản là vì người nào đó bên

cạnh Băng Băng đưa ánh mắt cảnh cáo nhìn về phía này. Hạ Băng kìm nén lắm mới giấu đi được câu hỏi- “Bạn và thủ lĩnh làm hòa rồi à.” Nhưng nếu Hạ Băng mà hỏi chắc chẳng còn toàn xác mà thoát khỏi nơi đây. Ánh mắt Wing nhìn đe dọa thật đáng sợ, hai cô bạn cùng lúc bị ánh mắt đó chiếu vào phải rùng mình.

-Khỏe chưa. Bạn làm hai đứa mình tưởng bạn chết thật rồi chứ.

Hạ Băng vô tình trêu đùa vậy mà nghiêm nhiên nhận được ánh mắt cảnh cáo từ thủ lĩnh một lần nữa.

Băng Băng không để ý nên không biết bạn mình đang bị đe dọa, cô nàng hồn nhiên nói.

-Hai bạn không tới kịp chắc mình chết...ế...

Băng Băng chưa nói hết câu đã bị Hạ Băng bịt miệng lại.

-Đừng nói những điều xui.

Thấy thái độ của Hạ Băng có lạ hơn với ngày thường những Băng Băng chẳng

quan tâm tiếp tục huyền thuyên.

-Làm sao mà tìm được tới chỗ mình hay vậy?

-Bạn vẫn mang đôi bông tai trên người nên mình dò tín hiệu.

Lệ Băng nói thái độ lạnh băng tránh gây sai lầm trước mặt thủ lĩnh.

Băng Băng gạt đầu rồi sức nhớ đến War, cô nàng nhìn Hạ Băng ánh mắt có

gì đó thương cảm.

-Hạ Băng này. Bạn với War vẫn ổn chứ?

Hiểu Băng Băng đang lo ngại điều gì, Hạ Băng cười tươi không chút phiền muộn.

-Chia tay rồi. Mình vừa biết anh ta là người của Zi.

Không gian rơi vào khoảng trầm lặng không ai nói được với ai câu nào. Wing

bắt đầu cảm thấy khó chịu.

-Băng mặt?

Wing chỉ nói một câu đơn giản nhưng hàm ý câu nói lại chẳng hề đơn giản đây chẳng khác nào đuổi ngầm người ta và hai cô bạn dù có không muốn cũng phải cất bước ra về.

Love

Băng Băng vẫn chưa thể đi học. War cùng với Thiên Di đã nghỉ trở về tổ chức Zi tránh sự truy lùng của W. Kiên Long và Quân đã tham gia tiêu diệt địa

bàn I của tổ chức Zi. Còn Rik là phó thủ lĩnh trong khi thủ lĩnh đang ở trụ sở “trông giữ” Băng Băng thì đương nhiên phó thủ lĩnh phải quản lý mọi chuyện...Tất cả không thể có mặt ở trường vì vậy mà hai cô bạn còn lại của Liên Băng không thể xử lý chuyện đang xảy ra...

Tâm Như. Hot girl nổi tiếng của trường bước vào 11T1. Về mặt Tâm Như không kiêu ngạo giống mọi khi mà trái lại là một nét buồn đầy tâm trạng. Cô ta bước từng bước nặng nề đến chỗ Lê Băng.

Khi dừng bước lập tức Tâm Như nắm lấy tay Lê Băng, đôi mắt buồn dưng dưng, từng giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống...

Lê Băng vẫn lạnh lùng không hề lung túng trước biểu hiện đó của Tâm Như trong khi mọi người đã xôn xao cố tìm lí do vì sao hot girl này lại khóc.

Lê Băng không quan tâm im lặng và chờ đợi điều Tâm Như định nói.

-Lê Băng coi như tôi cầu xin bạn...

Lê Băng nhìn Tâm Như theo phép lịch sự tối thiểu. Ánh mắt lạnh lùng không

hề biến chuyển, nó chỉ hơi nhú lại khi giọt nước mắt của Tâm Như rơi vào

tay Lê Băng. Giọt nước mắt giả tạo ấy là Lê Băng khó chịu.

-Từ nhỏ ba mẹ tôi đã sống ở nước ngoài và gửi gắm tôi cho anh Rik... Có thể nói tôi chẳng coi ba mẹ là người nhà mà chỉ coi anh Rik là người thân duy nhất... Nếu mất anh ấy tôi... tôi hoàn toàn mất tất cả...tất cả đây. Cuộc đời tôi chẳng còn gì nữa...

Tâm Như khóc nức lên một hồi rồi lại nói tiếp.

- Anh Rik đã từng hứa sẽ chăm sóc tôi cả đời... Tôi đã tin tưởng vào lời hứa đó và nghĩ rằng mình đã có tất cả... nhưng giấc mộng đó đã vỡ vụn khi tôi thấy bạn. Bạn xuất hiện trong cuộc đời tôi và trở thành người con gái trong

lòng anh ấy... Lê Băng. Tôi xin bạn. Bạn buông anh Rik ra được không?... Tôi

sẽ làm tất cả những gì bạn nói chỉ cần bạn buông anh Rik. Được chứ?... Tôi

không thể sống thiếu anh ấy.

Tâm Như khóc rất nhiều mắt cũng đã bắt đầu sưng lên. Một sự kiện hot girl

cùng những giọt nước mắt pha lê đứng trước bạn gái vị hôn phu của mình cầu xin sự nhường nhịn với dáng vẻ tuyệt vọng tất nhiên phải gây chú ý, rất

chú ý là đằng khác. Mọi người đã bắt đầu chen kín xung quanh.

Hạ Băng nhìn Tâm Như khóc mà cũng cảm thấy áy náy nhưng nhìn cô bạn Lê Băng vẫn hết sức mặc nhiên thì không dám nói gì. Chuyện của người trong cuộc tốt nhất lên để người trong cuộc quyết định. Đó là lẽ phải...

Trong mắt của mọi người Tâm Như là một cô gái kiêu kì và xinh đẹp. Khi thấy cô ta khóc trong lòng ai đó cũng phải đau xót và những người nhiều chuyện không khỏi lăm lăm lời khi thấy Lê Băng vẫn im lặng.

Tâm Như thấy làn sóng dữ dội đang ủng hộ mình thầm cười trong lòng nhưng bên ngoài những giọt nước mắt vẫn không ngừng chảy, khuôn mặt cúi gằm xuống không dám nhìn thẳng vào Lê Băng, đôi bàn tay run lên vì xúc động chờ đợi

câu trả lời.

Lê Băng vẫn im lặng. Về lạnh lùng của cô như một bức tường băng không thể

phá vỡ mặc cho giọt nước mắt của người đẹp, mặc cho những lời bàn tán ồn ào...cô không hề rung động. Không muốn chuyện phiền phức kéo dài thêm Lê băng buộc phải ra mặt để kết thúc nó lại.

-Anh Rik là người theo đuổi tôi. Muốn nói từ “buông” hãy nói với anh ấy...

Bàn tay Tâm Như đang nắm tay Lê Băng càng run hơn. Cô ta nức lên nghẹn ngào không thành tiếng.

-Ý..ý..của bạn là...??

-Không.

Tiếng “không” Lê Băng nói ra trầm tĩnh nhẹ nhàng nhưng lại giống như đang

giáng vào Tâm Như một đòn đau đớn. Cô ta cứ nghĩ Lê Băng bị mọi người xung quanh dồn ép gây áp lực rồi cũng sẽ đồng ý chia tay vậy mà khi đã số

mọi người ở đây đều về phía cô ta, không ngờ Lê Băng vẫn thản nhiên không đồng ý.

Tâm Như thả tay xuống hoàn toàn thất vọng. Cô ta cố gắng lau thật sạch nước mắt trên mặt mình, cô gắng mỉm cười buồn bã.

-Tôi hiểu. Xin lỗi đã làm bạn khó xử.

Mọi người tản ra để Tâm Như bước ra ngoài từng bước nặng nề cô độc hơn cả lúc bước vào. Khi Tâm Như đi khuất những tiếng xì xào lại nổi lên hầu

hết là khen ngợi lòng cao cả của Tâm Như.

Giữa cuộc nói chuyện gồm hai nhân vật không thể bình luận một người mà bỏ qua người thứ hai. Luôn vậy.

Sau một hồi ca ngợi Tâm Như họ quay sang nhân vật chính vẫn còn có mặt ở

hiện trường là Lê Băng. Trong trường hợp vừa rồi tất nhiên chẳng bao giờ Lê

Băng lại được khen.

Có rất nhiều lời bình về Lê Băng như cô lạnh lùng, tàn nhẫn không nghĩ cho

người khác... nhưng lời bình đáng quan tâm nhất là có người nói.

-Ý thế mình trong Liên Băng chẳng coi ai ra gì.

Không may cô bạn này nói khá lớn lại đúng lúc Hạ Băng đang gọi điện cho

Băng Băng kể lại sự tình, nghe thấy lời nói này đội trưởng Băng Băng không

thể không can thiệp.

-Nhóm Liên Băng đúng là có nổi danh nhưng với danh nghĩa đội trưởng mình

dám khẳng định không một ai được ý thế vào Liên Băng mà lộng hành. Nên bạn này đừng phát biểu gây mất lòng tin của mọi người đối với nhóm Liên

Băng

của mình.

Hạ Băng mở loa ngoài điện thoại cho tất cả nghe thấy lời của Băng Băng.

Giọng nói của cô nàng rất nhẹ nhàng nhưng mang đậm hàm ý cảnh cáo.

-Nói đến chuyện vừa xảy ra với Lê Băng mình phải nói điều này, không phải

Lê Băng là người trong nhóm mà mình bảo vệ nhưng các bạn cũng biết tình yêu là phải bắt đầu từ hai phía, cô gượng ép cũng vô ích mà thôi. Theo như

mình biết anh Rik đúng là đã từng hứa sẽ chăm sóc Tâm Như cả đời, với danh nghĩa là một người anh trai. Điều Lê Băng nói Rik là người chủ động theo

đuổi bạn ấy mình cũng có thể đảm bảo. Trong chuyện này vấn đề không phải ở Lê Băng có chịu buông tay hay không mà Rik có chịu từ bỏ tình yêu thật

của mình để chăm sóc một cô em gái hay không. Mọi người hiểu rõ vấn đề này mà.

Lắng nghe Băng Băng nói tất cả mọi người im lặng vì dù gì Băng Băng cũng là hội trưởng và lời lẽ của cô nàng không phải là không có lí.

Đúng. Tình yêu phải bắt đầu từ hai phía, cố gượng ép chỉ làm cho nhau thêm khổ đau mà thôi

-Đối với chuyện tình yêu hãy có để những người trong cuộc giải quyết. Tạm

Biệt!

Băng Băng nói rồi tắt máy luôn. Thật là phiền phức. Nếu sống mà để ý đến dư luận xung quanh mình có lẽ phiền chết mất.

Hết chương 33.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Sorry! My Love.

Chương 34: Sorry! My love.

Băng Băng ném thẳng cái điện thoại sang một bên và bắt gặp ánh mắt đang

chăm chú chiếu vào mình của Wing. Anh có mặt ở đây vậy mà vừa rồi Băng Băng thân nhiên nói “triết lý” tình yêu trước mặt anh... Băng Băng chỉ muốn mình tan biến, biến mất khỏi ánh mắt của anh ngay lập tức.

(Bạn đang đọc Angel Wings (Đôi cánh thiên thần) Tác giả Lily tại santruyen.com)

Trông lúc đang vui đầu vào gối vì ngại Băng Băng nhận ra có điều mình chưa nói với anh.

-Anh Wing. Em xin lỗi.

Ánh mắt Wing thờ ơ nhìn sang Băng Băng. Đã biết Băng Băng nói về chuyện gì nhưng vờ như không hiểu.

Băng Băng lúng túng nhìn Wing muốn giận mà chẳng thể giận anh. Lời xin lỗi

đã khó nói lời thú tội càng khó nói hơn nhưng lúc này Băng Băng không nói

còn phải đợi đến bao giờ mới có dũng khí xin lỗi anh lần nữa. Vậy là Băng

Băng nhắm mắt làm liều.

-Xin lỗi vì em đã muốn chia tay với anh. Không quan tâm đến cảm giác của anh, ý kiến của anh mà tự mình quyết định trước.

Băng Băng nói nhanh như muốn hét lên, mắt vẫn nhắm chặt. Cô nàng sợ nhìn thấy ánh mắt của anh chiếu vào mình.

- Bây giờ em hối hận rồi. Thực sự rất rất hối hận. Anh tha lỗi cho em nhé!

Đến câu cuối Băng Băng không còn nhắm mắt nữa mà dùng ánh mắt nịnh nọt nhìn

Wing. Theo trí nhớ không tồi của Băng Băng cô nàng vẫn nhớ anh rất dị ứng với kiểu nhìn này của mình nên dù có là gì anh cũng gạt đầu để Băng Băng thôi ngay cái trò quý đố.

Băng Băng đã đúng. Wing nhanh chóng gạt đầu và nhắm mắt lại.

-Ukm...

Lời xin lỗi Wing đã nhận. Được thể Băng Băng lên giọng.

-Anh Wing này có phải anh cũng cần xin lỗi em không nhỉ?

Wing im lặng nhìn Băng Băng. ...

-Em đã định xin lỗi anh sớm hơn nhưng hôm đó anh lại không cho em gặp anh.

Anh có biết là sau đó em buồn lên đã ốm liền hai ngày đấy!

Băng Băng lên tiếng chỉ trích.

Đúng là sau ngày hôm đó Băng Băng có bị ốm nhưng nguyên nhân thật lại không giống như cô nàng nói.

-Không phải do dầm mưa sao???

Wing thân nhiên hỏi để vạch trần cái điều anh đã biết từ lâu. ...Hôm đó ai là người ra lệnh đưa Băng Băng về chứ...

Băng Băng bị đưa vào thế bị động. Sao anh cái gì cũng biết rõ thế???

-Em không biết. Vì anh làm em buồn suy ra em mới dầm mưa nên anh vẫn có lỗi.

Băng Băng giận. Nhưng nổi giận đó nhanh chóng bị Wing tóm gọn và xua đi

bằng một cái kiss. Đạo gần đây anh rất thích là hành động không trong sáng

này thì phải.

Khi Wing buông Băng Băng ra. Với sự tức giận Băng Băng gắng sức đánh anh nhưng có vẻ nó chẳng ảnh hưởng gì đến anh. Băng Băng tức giận. Khuôn mặt rung rung sắp khóc vì bị bắt nạt trông càng đáng yêu (Đây là một trong những nguyên nhân con trai thích bắt nạt con gái...)

-Xinh!!!

Wing khen thật lòng cùng với đó anh lại hôn Băng Băng.

Thật sự.. lúc này Băng Băng muốn khóc to lên, ầm ức không chịu nổi. Nhìn cái người đang thân nhiên nằm ngủ (nhắm mắt lại thôi) Băng Băng càng tức giận cô nàng lay mạnh anh.

-Anh Wing. Anh vẫn chưa xin lỗi em. Anh lại còn chơi xấu, gian lận, người xấu. ...

Băng Băng hét lên và bộc lộ bản chất bạo lực của mình. Mỗi một tiếng nói Băng Băng lại đánh anh. Mọi chuyện cứ thế cho đến khi Wing cảm nhận được Băng Băng đã thực sự tức giận và sắp khóc thật wing khẽ cười.

-Băng. Hình phạt!

(“-Nhưng đến khi em yêu anh lần nữa rồi... anh sẽ trừng phạt em

-Trừng phạt? Như thế nào vậy?)-Cô bé nhìn cậu nhóc bằng ánh mắt tò mò.

Cậu nhóc ranh ma nở nụ cười đẹp mê hồn làm lạc trí cô bé. Nhân lúc đó cậu nhóc tặng cô bé một cái...kiss rồi đút tay vào túi quần bỏ đi”)

Băng Băng chưa kịp hiểu hết câu nói Wing đã thức tỉnh cái vẻ mặt ngốc ngốc của Băng Băng bằng hình phạt thứ ba trong chưa đầy năm phút vừa qua...

Đến khi Băng Băng ngủ Wing chăm chú nhìn cô bé đã ngoan ngoãn nằm yên, ánh mắt hơi cười.

-Anh có lỗi.

Băng Băng lập tức bật dậy và phải khuôn mặt anh... Nhưng lúc này đang vui nên Băng Băng chẳng quan tâm lắm, thân nhiên đưa hai tay chạm vào má anh, mắt

nhìn thẳng vào anh nhoẻn miệng cười

-Anh Wing vừa xin lỗi em ha. Em rất vui đấy.

Wing cũng nhìn thẳng vào Băng Băng ánh mắt lộ rõ nét cười. Anh nói chậm

-Băng. Em vừa...

Ngay lúc đó Băng Băng thức tỉnh vội bịt miệng anh lại. Vừa rồi do vui quá Băng Băng bật dậy mà không để ý nên mới “vô tình” ôm anh, và cùng không

để ý nên mới “vô tình” chạm môi anh thôi... Tất cả Băng Băng đều không có ý nên với sự trong sáng 100% của mình Băng Băng không thể để anh nói tiếp.

-Em ngủ đây. Anh không được nói gì nữa.

Băng Băng nằm xuống giường nhắm mắt lại và ngủ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Wing nghe theo lời cô nàng nằm xuống và ghé sát tai Băng Băng “vô tình” nói.

-Em cố ý!!! @_@

Như sét đánh ngang tai Băng Băng lập tức phản bác.

-Không phải. Do thấy anh xin lỗi, vui quá nên em mới bật dậy thôi.

Băng Băng tròn mắt nhìn anh giải thích (Bầy rồi...)

-Anh nhận lỗi.

Wing nhún mạnh từng chữ. Phải. Wing nói anh có lỗi chứ có nói anh xin lỗi

đâu mà Băng Băng cứ một mực khẳng định Wing xin lỗi Băng Băng vậy.

-Nói mê...em nói mê thôi.

Băng Băng lập tức chữa cháy nhắm chặt mắt vào đi ngủ.

Wing bật cười nhẹ, nghiêm túc nhận xét.

-Rất hay nói mê.

-Không phải. Gần đây em mới nói mê thôi lúc trước chẳng bao giờ em như thế.

Wing khẽ cười ra vẻ không quan tâm.

-Lại nói mê???

Không thể chịu được nữa Băng Băng trừng mắt cảnh cáo. Bình thường Băng Băng

có thể sợ Wing nhưng đến khi Băng Băng bức cô nàng không biết mình đang đối diện với ai.

-Bây giờ một là anh im lặng cho em ngủ hai là em sẽ đánh anh.

Thái độ này của Băng Băng hơi mới, Wing cơ hồ muốn thử xem cô nàng sẽ là gì tiếp theo.

-Hai.

Băng Băng lập tức xì mặt xuống. Đúng là chẳng bao giờ Băng Băng thắng được

anh lúc nhỏ đã vậy khi lớn lại càng như vậy. Băng Băng bắt đầu chuyển kế,

phải nói kế sách cô nàng dùng với anh còn nhiều hơn 36 kế mà thiên hạ vận nói.

Anh Wing. Em rất muốn ngủ. Anh im lặng cho em ngủ đi đừng trêu em nữa.

Băng Băng nài nỉ.

Wing gật đầu... Băng Băng mừng ron, giờ mắt thấy anh Wing đáng yêu á. Nhưng

đúng như mọi người nói không sợ Wing thì thôi làm gì có chuyện thấy anh

đáng yêu...

-Hôn anh.

....

....???

Và rồi trong căn phòng nào đó của tòa nhà W có tiếng hét thất thanh của một

cô gái

-Em hứa với anh là em sẽ không bao giờ ngủ nữa.

Hết chương 34.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Nụ Hoa Xuyên Tuyết.

Nhìn Băng Băng ngồi dựa vào tường hai tay khoanh vào nhau mắt lim dim và cái đầu cứ gục lên gục xuống rất muốn ngủ nhưng không dám. . . Wing khẽ cười.

-Băng.

-Dạ!

Băng Băng hoàn toàn vô thức đáp lại, con buồn ngủ đã lấn át tâm trí cô nàng.

Wing đưa tay kéo cái cửa tủ bên cạnh giường lấy ra một sợi dây chuyền đeo vào cổ cô nàng. Băng Băng ngơ ngác nhìn sợi dây chuyền rồi lại nhìn anh. Sợi dây chuyền anh đeo cho Băng Băng không có gì cầu kì lắm, rất đơn giản chỉ khác là mặt dây chuyền là một bông hoa xuyên tuyết nhỏ, ba cánh hoa bé bé bên trong có màu xanh ngọc viền trắng sữa, ba cánh lớn bên ngoài trong suốt có lẽ làm từ kim cương. Những cánh hoa trông giống những giọt sữa nhỏ rất đẹp, cuốn hút Băng Băng. Mặc dù đang rất buồn ngủ nhưng Băng Băng vẫn vui vẻ hỏi.

-Cầu hôn em hả?

Wing không bất ngờ khi Băng Băng nhanh chóng nhận ra ý nghĩa hành động của mình vì đơn giản anh đã làm điều này không dưới một lần. . . Anh chàng gật đầu không phủ định.

-Em rất buồn ngủ?

Mặc dù khung cảnh không được coi là lãng mạn (cả gian phòng màu đen không à) nhưng việc đang diễn ra được coi là chuyện quan trọng đối với Băng Băng nhưng cô nàng khẽ nói và ngủ gục luôn lên vai anh mà chẳng hề chứng kiến khuôn mặt icy nhẵn lại không hài lòng.

Băng Băng khẽ tựa mình và bắt đầu tỉnh theo thói quen đưa tay lên dụi mắt có vẻ vướng một vật gì đó nhưng Băng Băng chẳng quan tâm (vì vẫn buồn ngủ) vòng tay qua. . . Và khi mắt Băng Băng đã sáng sau vài lần dụi dụi cô nàng phát hiện một điều "lí thú".

-Cái cửa sổ được gắn lên trần nhà từ bao giờ ha.

Rồi Băng Băng bật cười với ý nghĩ cực ngốc của mình nhưng rõ ràng đó là thật mà, trước mắt Băng Băng đang là khung cửa sổ lớn. Nó không tự di chuyển lên trần nhà thì làm sao có thể hiện ra trước mắt Băng Băng được???

Khi đó bên tai Băng Băng vang lên một tiếng nói trầm.

-Bé Băng. Em đang ôm anh.

Trước mắt Băng Băng là lưng của anh và khuôn mặt Băng Băng đang lộ ra trên vai anh, tay vòng qua cổ anh và đang rất thân thiện ôm anh. . . tất cả đều được phản chiếu sắc nét qua tấm gương lớn bên cạnh.

Băng Băng khẽ nhắm mắt đưa tay đập nhẹ vào trán mình, giả vờ cười cười rồi từ từ buông Wing ra. Đang định nằm xuống giường chầm chậm để giấu đi khuôn mặt đỏ ửng lên của mình Băng Băng bị Wing kéo lại.

-Aaaaa....

Băng Băng kêu lên khi bị Wing kéo, cô nàng cảm thấy cái lưng của mình đang nhức nhối.

Thấy mình vừa chạm vào Băng Băng cô bé đã hét lên Wing đưa ánh mắt lo lắng nhìn. Wing không phải là người vô tâm... (nhưng sự quan tâm của anh chỉ đến với số lượng "quý hiếm")

-Em... đau lưng.

Cô nàng cười là cho đỡ ngượng, có thể là do cô nàng cùng bị dị ứng với anh mắt lo lắng của anh...

Wing nán thẳng tư thế của Băng Băng, chắc do Băng Băng ngủ ngời nên mới đau lưng. Anh chàng kê soa sau lưng Băng Băng. Còn chuyện vì sao Wing không đỡ Băng Băng nằm xuống là do trước khi đi ngủ Băng Băng chưa trả lời câu hỏi của anh (anh có hỏi gì đâu mà bắt Băng Băng trả lời) Khi đấy anh chưa hề muốn cho Băng Băng ngủ chỉ có điều Băng Băng đã vào giấc ngủ thì khó có người có thể đánh thức ngay cả Wing. Cũng may cô nàng ngủ ít chỉ vào khoảng 4 tiếng đồng hồ thôi...

Băng Băng không nói gì về hành động của Wing mà cứ nhìn anh thắc mắc. Nếu Băng Băng bị đau lưng nên cho cô nàng nằm xuống để đỡ mỏi chứ, tại sao cứ bắt Băng Băng ngồi??? Nhiều khi Băng Băng cũng thấy bạn trai của mình "dị"...

-Trả lời...!

Wing nhìn sợi dây chuyền xuyên tuyết đang ở trên cổ của Băng Băng nói. (đeo vào rồi mà còn bắt Băng Băng trả lời là sao???)

Băng Băng cùng nhìn xuống sợi dây còn cầm bông hoa xuyên tuyết lên và bắt cười. Băng Băng cứ nghĩ mình làm sai gì đó mới khiến anh như vậy hóa ra là do cô nàng chưa trả lời.

-Anh Wing, Anh kể sự tích loài hoa xuyên tuyết này cho em nghe đi.

Đây là một đôi hỏi không mới. Khi cô bé không biết về loài hoa xuyên tuyết này cô đã bắt cậu nhóc phải kể...

-Em nghe bao lần rồi?

-Một. Anh mới kể một lần à.

Băng Băng khẳng định. Hồi nhỏ tại nhà thờ Sweet of life khi cậu nhóc nói cậu sẽ thay đổi... sau đó tập làm người lớn cầu hôn với cô bé bằng nhẫn xuyên tuyết. Lúc đó cô bé chưa biết về loài hoa này nên cậu nhóc đã phải kể hẳn sự tích cho cô bé nghe, nghe xong cô bé mới chịu gật đầu.

Ngốc nghếch!

Mặc dù cảm thấy kể chuyện là một công việc rất phiền phức nhưng lúc này mà không kể không biết Băng Băng sẽ là gì nữa... nên không muốn nhưng Wing vẫn phải miễn cưỡng bản thân mình. Đây gọi là "lùi một bước để tiến xa hơn".

-Hoa xuyên tuyết một loài hoa nở vào giữa hoặc cuối đông. Loài hoa tượng trưng cho mùa xuân sắp tới. Giữa mùa đông băng giá những mầm hoa vươn lên khỏi mặt băng mỏng và nở ra nhưng bông hoa nhỏ màu trắng sữa. Loài hoa này tượng trưng cho niềm hy vọng và đã có truyền thuyết từ xa xưa.

-No1. Truyền thuyết kể rằng: Khi Adam và Eva bị đuổi khỏi vườn Địa Đàng, rét lạnh và băng giá bao trùm trái đất, những bông tuyết trắng không ngừng rơi...

Họ đau buồn và luyến tiếc khu vườn hoa và mùa xuân vĩnh cửu của nơi Thiên Đàng. Không thể cầm lòng Eva bật khóc trong nỗi tuyệt vọng, mùa đông ở trái đất đối với cô dường như là vĩnh cửu.

Chứng kiến cảnh đau lòng đó Chúa Trời đã rù lòng thương và biến những bông tuyết trắng đang rơi thành những chuông hoa mỏng manh xinh đẹp màu trắng. Điều này mang đến hy vọng cho muôn người nơi Trái đất về ngài luôn luôn ở bên họ...

No2. Hoa xuyên tuyết cũng được coi là sự hóa thân của một "thiên thần" vẫn trú ngụ trong bông tuyết. Hoa luôn nở những ngày ẩm đậm cuối đông, báo hiệu vạn vật sẽ hồi sinh sau mùa đông giá buốt. Vì vậy cũng có nhiều người gọi loài hoa này là Angel

Kể tới đây Wing dừng lại, công việc này kiểm chế lắm anh mới làm được. Nhưng Băng Băng không chịu buông tha tiếp tục đòi hỏi

-Chưa hết. Anh Wing kể tiếp câu chuyện thứ ba đi.

-Em vẫn nhớ. Sao còn muốn nghe.

-Em thích nghe anh kể lại.

Băng Băng bướng bỉnh. Có ai cấm không được nghe lại nhưng kiến thức mình đã biết đâu

Cuối cùng vẫn là Wing nhường cô nàng. Anh lại tiếp tục sự nghiệp mới đó là làm nhà văn của mình... mà ai cũng có thể chắc chắn sự nghiệp chính của

anh là khinh doanh.

-No3. Ở Nga có một câu chuyện dài về hoa xuyên tuyết. Rằng ngày xưa Mùa Đông, Thần Gió và Thần Rét muốn cho cái lạnh giá mãi ngự trị trên mặt đất. Chính vì thế họ quyết định ngăn không cho Thần Mùa Xuân đến, bằng cách đe dọa mọi loài hoa trên trái đất không được nở. Tất cả mọi loài hoa đều e sợ lời của họ, duy nhất có loài hoa xuyên tuyết dũng cảm chống lại. . .

Hết chương 35.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Em Là Bông Hoa Xuyên Tuyết

Chương 36: Em là bông hoa xuyên tuyết.

Tôi đây Băng Băng bật cười rất tự hào nói với Wing.

-Anh Wing, Em rất giống câu chuyện thứ ba mà anh kể.

Wing im lặng. Anh không thể cảm đoán trí tưởng tượng của Băng Băng. Không rõ lần này Băng Băng lại liên tưởng như thế nào chỉ biết lần đầu Băng Băng nghe câu chuyện nói mình giống câu chuyện thứ hai, là một thiên thần ngự trị trong bông tuyết nên mới tên là Băng Băng và cô nàng còn rất thích hoa xuyên tuyết khi nó có hiệu là Angel (vậy mà khi gọi Băng Băng là Angel cô nàng chẳng biết là ai lại còn ghen. . .) . . . lần này Băng Băng lại nói mình giống câu chuyện thứ ba. . . để xem. . .

-Bông hoa xuyên tuyết kiên cường dũng cảm chống lại Thần Gió và Thần Rét để này mầm cho Thần Mùa Xuân mang mùa xuân đến trái đất. Cũng như em đã cãi lại lời của mọi người, dũng cảm để yêu anh.

-Mọi người?

-Đó là những người khuyên em không nên thích anh. Đầu tiên là mẹ Liên, bác mới biết em quen thân với anh đã nhắc “Cháu không nên gần gũi với Khánh Phong nhà bác, cháu có thể sẽ gặp nguy hiểm” nhưng lúc đấy em nhỏ quá (vậy mà yêu, nhỏ quá ha.) chẳng hiểu nên vẫn chơi với anh. Giờ em mới biết nguy hiểm mà bác nói là gì.

Băng Băng tỏ ra là một cô bé ngoan ngoãn nhưng mắc lỗi không chịu nghe người lớn.

Wing đưa anh mắt cảnh cáo nhìn Băng Băng.

-Đấy đấy. Anh Wing. Anh đang thể hiện cái nguy hiểm mà em nói.

Băng Băng kêu lên đến khi thái độ của Wing trở về bình thường Băng Băng lại hồn nhiên kể tiếp mà không hề biết rằng sau câu chuyện của cô nàng một số người sẽ phải gánh hậu quả. . .

-Chị Wee cùng nói “Em phải cẩn thận với em trai chị. Nó không đơn giản như em nghĩ đâu nên càng tránh được bao nhiêu em cứ tránh nhé” Chị Thảo Nghi cũng thẳng thừng ngăn cấm bởi vì em còn nhỏ. . .

Theo lối văn đầy đủ và súc tích của Băng Băng từng người được cô nàng liệt kê Hạ Băng, Lệ Băng, Rik, . . . đến cả bác Trình Khánh ba của Wing cũng được Băng Băng nhắc đến. . .

Kết thúc câu chuyện của Băng Băng là một câu nói khẳng định

-Anh thấy không. Em là một bông hoa xuyên tuyết dũng cảm.

Đề Băng Băng tự mãn Wing ra ngoài gặp Rik ban bố một số mệnh lệnh. . rồi lại đi vào

-Trả lời.

Băng Băng thậm nhủ không biết anh Wing không hiểu hay đang cô tình không hiểu nữa. Băng Băng nghĩ về thứ hai đúng hơn vì trí thông minh không tệ của anh thì làm gì có chuyện gì khiến anh không hiểu.

-Hồi nhỏ anh tặng em nhân xuyên tuyết em đã đồng ý rồi. Nhưng giờ em lớn cái nhỡ ấy nhỏ quá không đeo vừa nữa nên em cất đi rồi.

Băng Băng nói nhanh rồi quay đi. Anh phải hiểu nhất định phải hiểu. Không được hỏi lại nữa... Băng Băng cầu trời.

-Hiện Tại. Câu trả lời của em?

Băng Băng nhắm mắt tự hỏi sao anh quá đáng thế??? “Chắc chắn mình đã yêu nhầm người” Băng Băng tự nhủ. Nghĩ trong lòng vậy thôi còn đối diện với Wing cô nàng mỉm cười kéo anh lại và nói nhỏ và tai anh ba chữ... đủ để làm anh tiếc nuối?..

Love

Kể từ hôn đó Wing luôn bên cạnh Băng Băng thảnh thơi hứng lại kiss trộm cô nàng... Điều này khiến Wing vui nhưng Băng Băng lại không hài lòng... cô nàng bắt đầu giờ trò...

-Anh Wing! Vết thương của anh đỡ chưa? Anh có thể đi lại không?

Wing gật đầu vì không muốn Băng Băng lo lắng nhưng anh chẳng biết rằng Băng Băng không hề lo lắng, cô nàng đủ hiểu vết thương như vậy đối với anh không là gì

-Em vẫn còn giữ nhẫn xuyên tuyết đấy. Anh về nhà em lấy nó đến đây hộ em nhé! Nó ở trong ngăn tủ nhỏ cạnh bàn học của em ấy.

Băng Băng chỉ đường nhưng thực chất Băng Băng nói vậy để đuổi anh đi thôi. Nhẫn xuyên tuyết cô nàng luôn giữ bên người.

Wing không đồng ý. Băng Băng đang định giận thì anh lên tiếng.

-Nhà em cháy rồi. Do Zi.

Băng Băng không tin vào tai mình. Ngôi biệt thự xanh ngọc bích Băng Băng yêu thích đã cháy. Là do Zi làm. Băng Băng chưa sống quá lâu ở đó nên chưa có nhiều kỉ niệm nhưng những gì Băng Băng trang trí cho ngôi biệt thự là thứ Băng Băng tâm đắc nhất. Vậy mà nó đã bị Zi đốt cháy...

(Bạn đang đọc Angel Wings (Đôi cánh thiên thần) Tác giả Lily Tại santruyen.com)

-Chị Thảo Nghi và cô Tâm đâu? Họ có an toàn không?

Băng Băng lo lắng hỏi.

-Phòng bên cạnh. An toàn.

-Hả!! Sao ở ngay phòng bên cạnh mà hai người không sang thăm em? Họ không biết em bị như vậy sao?

-Biết. Vì anh ở đây...

Băng Băng không hiểu. Anh ở đây???? Mãi một lúc sau Băng Băng mới nghiệm ra vì anh ở đây với Băng Băng nên anh cấm không cho họ tới thăm. Hôm trước Hạ Băng và Lệ Băng có thể vào thăm chắc là do anh độ lượng thôi..

Băng Băng ngồi dậy định bước xuống giường. Nếu anh không cho họ sang thăm Băng Băng thì Băng Băng tự mình sang thăm họ đâu có sao. Vết rạch khá dài cũng đã liền miệng cổ chân cũng chỉ còn hơi đau thôi cô nàng vẫn đi được.

- Băng Băng.

Wing bình thản lên tiếng nhưng nghe kĩ giọng nói của anh thì đó không được coi là bình thản mà phải là một cơn thịnh nộ ngầm. Dạo này những khi chỉ có anh và Băng Băng anh toàn gọi Băng Băng bằng cái tên cũ ‘Băng’ vì có vẻ anh đang tạm thời trở về là Khánh Phong lúc trước nhưng lúc này... anh nhẹ nhàng gọi Băng Băng như một lời cảnh cáo.

Băng Băng kêu thảm “có chuyện rồi...” nhưng không hiểu sao Băng Băng lại muốn thử không dừng bước...

-Biến mất. Mãi mãi.

Wing lạnh lùng nói làm Băng Băng quay phắt lại. Anh đã từng nói câu này không dưới một lần. Hồi nhỏ Băng Băng có rất nhiều cậu nhóc vây quanh cô bé cũng không suy nghĩ nhiều chỉ biết nhiều bạn càng vui nên cứ tự nhiên chơi với họ không ngờ Khánh Phong lại suy nghĩ sai lệch và ra lệnh cấm “Bé Băng mãi mãi không nhìn thấy cậu ta” kể từ đó Băng Băng không tìm được bất cứ tin tức nào từ những người đó thật...

Băng Băng biết lỗi, vội vã quay lại ôm cổ anh nhìn anh mà năn nỉ.

-Anh Wing. Anh không được làm vậy. Họ là những người thân duy nhất của em. Em biết em đã không nghe lời của anh. Em xin lỗi. Anh đừng có bắt họ xa em

Chờ đến lúc anh gật đầu Băng Băng lập tức đẩy anh ra ngồi sang bên cạnh vẻ mặt nghiêm trọng.

-Anh biết những ai ở tổ chức Zi? Thành viên lẫn thủ lĩnh. Nhất là những người đã đốt cháy biệt thự xanh ngọc bích của em.

Wing không giấu cô nàng, nói luôn.

-Thành viên của tổ chức Zi đều có một kí hiệu ở vành tai. Thủ lĩnh của Zi là Vũ Tuấn Thành chủ tịch công ty Crazy bên cạnh công ty của chúng ta.

Băng Băng thoáng trầm ngâm. Hai tổ chức đối đầu nhau lại nằm ngay cạnh nhau. Nếu có chiến chỉ cần đặt một quả bom ở chính giữa là tất cả tan tành.

-Vũ Tuấn Thành. Không lẽ là anh ta?

Băng Băng hốt hoảng hét lên khi nhận ra kí ức ở cái tên đó.

Wing khẳng định.

-Là hắn ta.

(“Cạnh nhà bé Băng và Khánh Phong có một người anh hơn hai người hai tuổi tên Thành khá trầm tính. Khánh Phong thỉnh thoảng thấy anh ta đứng từ xa nhìn Băng Băng nên đã cảnh cáo

-Anh cần tránh xa cô bé của tôi.

Thành không nói gì nhưng không lâu sau anh ta lại hẹn bé Băng của cậu nhóc ra ngoài

-Bé Băng. Em có thể làm bạn gái anh?

Bé Băng ngơ ngác nhìn Thành hồn nhiên trả lời

-Em thích anh Khánh phong cơ. Sao có thể làm bạn gái anh? Em không thích thế đâu.

Tuấn Thành không nói gì quay mặt đi...

Từ đó anh ta đã có một quyết định đưa mình trở thành một con người khác...

Bé Băng kể lại câu chuyện này cho Khánh Phong thì cậu nhóc giận. Khi đó bé Băng chưa sợ cậu nhóc nên chẳng giải hòa. Giận cậu nhóc cô bé đi chơi một mình và bị bắt cóc... và ám ảnh Evil xuất hiện từ khi đó....”)

Hết chương 36.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Nữ Thủ Lĩnh

Chương 37: Nữ thủ lĩnh.

Sau một thời gian Băng Băng nỗ lực gỡ rối cô nàng đã được Wing “cấp phép” cho tới trường. Khoảng thời gian dài hội trưởng nghỉ phép giờ quay lại trường không khỏi làm toàn trường ồn ào...

-Tam Như. Bạn làm gì ở trên đó vậy?

Một bạn nữ hét lên và đưa ánh mắt lo lắng nhìn về tầng thượng nơi Tam Như đang đứng.

Cả nhóm Liên Băng nhìn lên. Ánh mắt không chút thiện cảm lạnh lùng liếc qua nơi Tam Như đứng. Nghe nói hôm qua cô ta tới gặp Rik không rõ hai người nói chuyện gì chỉ biết lúc đi ra cô ta cũng đã khóc.

Băng Băng lạnh lùng bước đi trước là hội trưởng Băng Băng phải giải quyết những chuyện này, vừa đi cô nàng vừa rút điện thoại ra... Hạ Băng và Lệ Băng cùng đi sau, cả ba cô nàng không có gì là vội vã từ từ đi lên sân thượng, trước khi vào trong Băng Băng có nói trước.

-Để mình giải quyết.

Ngôi trường có hai tòa nhà chính và đều có năm tầng, sân thượng của hai tòa nhà được nối liền với nhau qua một hành lang. Xung quanh sân đều được xây dựng khá an toàn để tránh trường hợp học sinh lên đây và sảy ra sự cố nhưng hành lang nối liền mới được xây dựng không lâu nên kiến trúc còn khá

lông lẻo, nguy hiểm. Và đó là nơi Tâm Như đang đứng.

Tâm Như đứng ngoài phía lan chắn khá hốt hoảng đưa mắt nhìn về phía Băng Băng.

-Cô đang có ý định tự tử?

Băng Băng hỏi mà không quan tâm đến câu trả lời cô nàng chỉ đang quan tâm đến vấn đề thời gian.

-Rik đã từ bỏ tôi, tôi không còn lí do để sống trên đời này nữa.

-Vậy không phải là cô cố tình tạo ra trò này để Lệ Băng chịu từ bỏ sao?

Băng Băng lạnh lùng nhìn Tâm Như cái vẻ lạnh lùng ngày càng tăng khiến Hạ Băng và Lệ Băng cùng không nhận ra bạn của mình. Cả hai đều phải thán phục sau một khoảng thời gian ngắn tiếp xúc với Wing mà Băng Băng của họ đã trở nên "dữ" hơn rất rất nhiều làm hai người còn phải rung mình nhưng Tâm Như không mấy may gì với thái độ đó của Băng Băng. Điều đó làm cô nàng chú ý.. ở vánh tai cô ta... Hèn gì cô ta có thể dùng cảm đối diện với ánh mắt của Băng Băng, hóa ra là đã được huấn luyện...

-Tôi cũng đã từng nghĩ như vậy nhưng cô xem trước sự uy hiếp này của tôi chỉ có những người ở dưới kia lo lắng còn ba người trái lại còn có vẻ rất hài lòng. Nghĩ đến chuyện làm Lệ Băng hoảng sợ và phải từ bỏ Rik không phải quá hoang đường sao?

-Cô muốn chết.?

Tâm Như quay đi không trả lời. Cô ta cũng chỉ định dọa dẫm mọi người thôi nhất là làm Lệ Băng lo lắng để cô ta liên lạc với Rik kế hoạch của Tâm Như sẽ càng thành công hơn nhưng nhanh chóng đã bị Băng Băng phát hiện đành phải chữa cháy bây giờ mà trả lời là không phải thì quá bẽ bàng.

Băng Băng nhìn cô ta, không nói gì nữa bỏ điện thoại vào túi rồi quay đi. Khuôn mặt tinh nghịch hiện lên nụ cười của nữ quỷ.

-Lên đường bình an.

Lại còn vậy nữa. Tâm Như tìm đến con đường chết chứ có phải đi chơi xa đâu mà chúc lên đường bình an. Tuy vậy lời chúc đó đã có hiệu quả mạnh đối với Tâm Như, cô ta hoảng hồn nhìn theo bóng ba người đi khuất...

Hạ Băng vẫn luôn là người ám áp nhất, đi tới hành lang không kìm được cô hỏi

-Băng Băng không lẽ để cô ta chết vậy sao?

Băng Băng chỉ mỉm cười.

-Cái chết là quá dễ dàng đối với cô ta.

Rồi Băng Băng bước đi dường như Lệ Băng cùng hiểu ý của cô nàng nên cùng không nói gì. Nếu lúc này Băng Băng nói Tâm Như là người của tổ chức Zi có lẽ Hạ Băng sẽ hiểu nhưng Băng Băng không muốn nói ra. Giờ mà Băng Băng nhắc đến Zi chỉ làm Hạ Băng thêm đau lòng dù đã giấu rất kĩ nhưng nét buồn trong ánh mắt Hạ Băng vẫn bị Băng Băng nhìn ra, Hạ Băng thực sự đã yêu War nhưng tình yêu đó lại bị lợi dụng lại là giả dối... làm sao Băng Băng có thể khơi nỗi đau trong lòng cô bạn.

Từ khi Băng Băng thoát được cuộc bắt cóc lần trước War hoàn toàn biến mất dù không thể hiện ra ngoài nhưng Băng Băng biết Hạ Băng đã rất shock. Nhất là khi những người Hạ Băng yêu thương cùng mất tích trong cùng một hoàn cảnh. Vài năm trước khi Hạ Băng học lớp 9 cả gia đình Hạ Băng cũng mất tích theo kiểu ấy, biến mất không chút dấu vết..

Hạ Băng đã sống tự lập từ đấy. Cô tạo cho mình cái vẻ ngoài vui vẻ thân thiện cho tới khi gặp War người đã từ từ đưa Hạ Băng sống thật với bản thân mình nhưng một lần nữa War cũng theo cái cách gia đình đã bỏ Hạ Băng, mất liên lạc mãi rồi khỏi cuộc đời Hạ Băng.. mà không có một lời giải thích tại sao lại lừa dối người con gái mà anh đã từng nói yêu...

-Cô ta sẽ chết?

Hạ Băng vẫn không an tâm gắng hỏi.

-Tùy cô ta thôi mình vừa ra lệnh cho tổ chức rồi.

Băng Băng không che dấu chuyện mình đã làm nữ thủ lĩnh. Hai người giống Băng Băng bị mọi người giấu chuyện nữ thủ lĩnh của tổ chức là ai. Băng Băng vẫn còn may khi được biết chuyện đó sớm hơn hai người này...

Còn chuyện Băng Băng nói mình vừa ra lệnh cho tổ chức là khi vừa biết mình là nữ thủ lĩnh cô nàng này đã lộng hành nhắn ngay tới trụ sở tổ chức W một tin nhắn bá đạo.

- Hai phút. Giải cứu Tâm Như.

Nữ Thủ Lĩnh.

Vậy là Băng Băng lên sân thượng nói chuyện đủ hai phút và đi xuống không cần biết thành viên của W xoay sở như thế nào, đã chuẩn bị xong hay chưa cô nàng chỉ biết bằng mọi cách họ sẽ hoàn thành công việc đúng thời gian quy định, đó là nguyên tắc của tổ chức. Và tin nhắn báo cáo họ đã hoàn thành mệnh lệnh vừa được gửi tới. Đáng lẽ Băng Băng cũng không muốn làm một nữ thủ lĩnh hách dịch bắt thành viên của mình làm việc trong hai phút ngắn ngủi nhưng Băng Băng không đủ kiên nhẫn để nói chuyện với Tâm Như lâu hơn nên đành xin lỗi, để người của W chịu khổ.

-Áaaaaa!!!!

Tiếng hét của Tâm Như hòa lẫn với bao học sinh khác vang lên khắp trường.

Băng Băng cười lạnh.

-Không hổ danh là người của Zi.

Băng Băng cất ngời khen ngợi bởi vì Tâm Như dám dũng cảm tìm đến cái chết một cách ngoạn mục như vậy, Nhưng lời khen ngợi đó hoàn toàn sai.

Chỉ còn lại một mình ở sân thượng Tâm Như sợ hãi đến độ không dám nhìn xuống bên dưới. Cô ta đang định bước qua lan chắn mà không may chiếc giày cao gót bị vướng...vậy là...

Thế mới biết đi giày cao gót vướng víu và tai hại như thế nào. Đó là lí do Wing nhất định không cho Băng Băng mang chúng mặc cho khi mang chúng Băng Băng rất đẹp.

Tâm Như cứ thế rơi xuống nệm rồi bất tỉnh. Mọi người xung quanh hoảng hốt lập tức đưa cô ta đến bệnh viện còn những câu học sinh đang có nhiệm vụ giữ tấm nệm lạnh lùng cất tấm thẻ W sáng loáng đi, lùi dần vào đám đông.

Tan học Wing không tới đón Băng Băng như đã hứa vậy là cô nàng phóng xe tới công ty W. Chiếc xe này là do tổ chức W cung cấp chính xác hơn là Wing đảm bảo cho Băng Băng lái vì một là Băng Băng chưa đủ tuổi lái xe, hai là cách đây không lâu chị Thảo Nghi đã tịch thu xe của Băng Băng và thẳng thừng tuyên bố ‘em sẽ không được lái xe cho tới khi chị cho phép’. Giờ đã được Wing bảo đảm cho lái Băng Băng chẳng phải lo những chuyện ấy nữa

Lâu lâu không được lái xe. Băng Băng thử trải nghiệm tốc độ của gió, một lúc sau cô nàng đã xuất hiện ở công ty W.

Vì nhắm thẳng mục tiêu nói tổng giám đốc đang ‘ngự trị’ ở tầng 6, Băng Băng đi vào trong không quan tâm đếm xung quanh cho đến khi..

-Nữ thủ lĩnh.

Băng Băng ngơ ngác nhìn quanh, toàn bộ nhân viên đang chào hỏi cô nàng. Sau một hồi suy nghĩ Băng Băng nhận ra đây là màn chào hỏi khi Băng Băng mới nhận chức khỏi cần nghĩ Băng Băng cũng biết nó là do ai làm ra. Ra đáng là một nữ thủ lĩnh quyền lực Băng Băng gật đầu nhẹ nhàng nói.

-Cứ bình thường đi.

Yên ôn đi qua tầng một nhưng đến tầng 6 Băng Băng gặp một đối thủ không khó đối phó nhưng khá phiền phức. Thư kí Duy.

-Nữ thủ lĩnh. Em đến đây tìm ai vậy? Thủ lĩnh không tìm em mà em phải đến tìm anh ta à?

Ngay câu nói chào hỏi làm Băng Băng không vui rồi. Cô nàng vẫn chưa quên chuyện lần trước anh ta ngăn không cho cô nàng vào gặp Wing đâu.. Đã vậy Băng Băng nghịch ngợm chút.

-Anh Wing!

Băng Băng hồ hởi gọi lớn.

Nghe vậy Duy lập tức tái mặt, chuồn nhanh. Nếu thủ lĩnh nhìn thấy Duy đang đứng tán gẫu với Băng Băng anh sẽ không ngần ngại nhìn Duy với ánh mắt có độ sát thương cực lớn...Nhưng khổ nỗi thư kí Duy này, bạn đâu có biết thủ lĩnh của chúng ta vẫn đang chăm chỉ ngồi trong phòng làm việc...

Băng Băng khoái chí bước vào phòng. Thấy Wing làm việc với một đồng gấu tởm cô nàng lập tức quên ngay chuyện anh không tới đón mình, chạy tới. Chắc do hơn một tuần liền anh ở bên cạnh Băng Băng nên công việc mới chồng chất như thế này.

-Có cần em giúp không?

Đối với đề nghị rất chân thành của Băng Băng vì nghĩ Wing vất vả thì anh chàng lắc đầu mắt vẫn không rời các con số.

-Sắp xong rồi. Lát đi với anh.

Wing đang cố gắng hoàn thành công việc một cách nhanh nhất để đưa Băng Băng đi..

-Em sẽ giúp anh.

-Có người giúp anh rồi. Tài liệu này em không làm được.

Những tài liệu Wing đang xử lí Băng Băng có giúp cùng chi làm nó phức tạp thêm thôi. Mặc dù Băng Băng rất thông minh có thể làm được một số giấy tờ nhưng số giấy tờ Băng Băng có thể xử lí anh đã đưa hết cho Duy còn lại chỗ này chỉ những người chuyên ngành mới có thể làm.

-Em có thể biết người đang giúp anh không?

Băng Băng hiểu kì về nhân vật bí ẩn đó. Người có thể giúp anh chắc cũng giỏi cỡ như anh ấy nhỉ... Băng Băng hâm mộ thiên tài mà...

-Ba Trình Khánh.

Băng Băng tròn mắt không phải bác Trình Khánh đang ở nước ngoài sao? Mà có lần Băng Băng nghe nói bác Trình Khánh và bác Liên Liên đã hoàn toàn giao lại chuyện công ty cho anh không còn can thiệp nữa mà sao tự dưng bác lại đòi ý giúp anh Wing xử lí chuyện công ty??? Băng Băng đâu có biết bác Trình Khánh đang bị con trai mình đe dọa và nguyên nhân chính từ chuyện Băng Băng nói hồi trước...

Băng Băng không làm phiền anh nữa lời điện thoại ra xem phim hài, ngồi chờ anh. Một lúc sau toàn văn phòng đã tràn ngập tiếng cười của Băng Băng. Wing thì không sao vì anh chàng có khả năng tập trung rất tốt nhưng những người khác thì... lại khác.

Duy bước vào trên tay có cầm số tài liệu đã được “ba Trình Khánh” của anh xử lí và sau khi hoàn tất công việc Duy nhìn về phía Băng Băng.

-Em trật tự đi. Công việc của tổng giám đốc cần sự yên tĩnh.

Băng Băng đưa ánh mắt không hiểu nhìn Duy rồi quay qua nhìn Wing. Lúc này anh vẫn chăm chú vào làm việc.

- Băng Băng. Tiếp tục.

Một ánh mắt liếc qua Duy không quá hai giây... văn phòng lại chỉ có mình Băng Băng và Tổng giám đốc.

Người thứ hai bước vào Băng Băng hơi ngẩn ngại nên im lặng (rút kinh nghiệm chút) Nhưng khi biết người đó là Rik Băng Băng lại tiếp tục công việc của mình.

Phó thủ lĩnh Rik vừa đi đánh chiếm địa bàn I về trên tay cầm một tờ danh sách chắc là những thành viên của tổ chức Zi. Và Rik đã nói một điều Băng Băng vô tình nghe thấy.

-War đã giúp chúng ta. Đôi chút.

Wing gật đầu đã hiểu và để Rik ra ngoài. Cùng giống Duy phó thủ lĩnh quay ra nhìn Băng Băng.

-Nữ thủ lĩnh.

Băng Băng lập tức im lặng. Rik và Lê Băng rất giống nhau ở chỗ câu nói rất lạnh lùng nhưng mang đầy hàm ý. Lần này chắc là đang nhắc nhở Băng Băng là nữ thủ lĩnh cần phải giữ phong thái một chút ấy mà.

-Anh Wing cho phép em

Chỉ cần Băng Băng nói vậy thôi, Rik đi ra ngoài Duy không thể hiểu hết ý của Wing nên anh ta mãi chỉ lò thư kí còn Rik đã lên được vị trí phó thủ lĩnh như thế này mọi người có thể biết Rik hiểu ý của thủ lĩnh như thế nào. Sau một thời gian nghỉ dài Wing có quá nhiều công việc mà Băng Băng ở quanh là lại phá đám khiến anh không thể tập trung làm việc được nên khi Băng Băng vui vẻ chú tâm vào chuyện khác anh tận dụng để thả cô nàng, tương tự cũng ngăn không cho ai cấm cô nàng làm những việc đó.

Hết chương 37.

L

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Chuyển Nhà

Chương 38: Chuyển nhà.

Và lần thứ ba cánh cửa văn phòng lại được mở ra. Băng Băng đang chú tâm vào đoạn kịch tính của bộ phim nên chẳng quan tâm người đó là ai. Bộ phim hài Băng Băng đang xem rất kì dị, đang xem đến đoạn buồn cười nhất thì cũng là lúc cái khuôn mặt ma đẫm máu đầy hận thù thình lình xuất hiện làm cô nàng giật mình.

-Aaa!!!!

Băng Băng ném thẳng cái điện thoại đi đưa tay bịt mắt lại, nghe đâu đó tiếng kính vỡ choang.

-Con! Băng Băng! Có chuyện gì vậy?

Một giọng nói đầy lo lắng vọng bên tai Băng Băng. Cô nàng he hé mắt ra và...

-A..

Băng Băng lại hét lên lần này không phải do sợ ma mà là do trước mắt Băng Băng là bác Liên Liên, gặp bác trong một thảm cảnh Băng Băng không biết tìm đường nào để lui.

Trái hẳn với thái độ của Băng Băng bác Liên Liên đang rất lo lắng quay qua nhìn con trai mong tìm được lời giải đáp và tất nhiên là con trai của bác vẫn rất chuyên tâm vào công việc...Mãi một lúc sau khi hoàn hồn Băng Băng mới lắc đầu và cười thật tươi.

-Không có gì đâu ạ. Cháu chỉ đang xem phim thấy khuôn mặt ma đáng sợ quá.

Bác Liên Liên vuốt nhẹ tóc Băng Băng ân cần và yêu chiều. Bác vẫn nhớ vì sao Băng Băng nhạy cảm với khuôn mặt ma và có ám ảnh về câu chuyện Evil...đó là một kí ức tệ...

-Mẹ và ba vừa về. Lần này ở lại đây luôn cho đến khi hai đứa kết hôn.

Bác Liên Liên thân nhiên công bố một tin làm Băng Băng choáng váng. Cưới sao? Băng Băng còn chưa qua tuổi 18 mà...

-Con bé Wee và Thảo Nghi có cuộc với nhau nếu con thắng sẽ đến biệt thự xanh của con sống nhưng giờ nó cháy mất rồi chị em con tới sống cùng ba mẹ nhé!.

Bác Liên Liên nhìn con trai ánh mắt có hơi dè chừng...

Tất cả mọi chuyện ai cũng biết chỉ trừ Băng Băng thôi sao? Băng Băng âm ức.

-Mọi người giấu con rất nhiều chuyện.

-Băng Băng. Vì con không tinh ý mà nhận ra thôi.

Bác Liên Liên đúng là người sinh ra anh Wing hai người giống hệt nhau ở chỗ cứ nói điều gì là Băng Băng không thể nói lại dù nó đúng hay sai. Và Băng Băng lại nghĩ đến vấn đề bác vừa nói, sống cùng bác nghĩa là ở cùng ngôi biệt thự W mà anh Wing lại ở đó...

-Cháu có thắng gì đâu. Mà hiện tại cháu sống ở trụ sở W cũng ổn mà bác.

-Con! Wing nó đã phải thừa nhận với con trước.

Đến cả chuyện này bác cũng biết sao? Băng Băng cứ nghĩ chỉ mình anh và cô biết thôi chứ không lẽ anh Wing là người nhiều lời nói những chuyện này cho mọi người. Không. Anh Wing đến nói còn ít lắm gì có chuyện kể với mọi người những chuyện riêng tư này. Vậy làm sao mọi người lại biết???

-Cũng được. Đợi đến khi Thảo Nghi mua nhà mới ba mẹ tới sống với con nhé. Ba mẹ sống một mình cũng thấy buồn.

Băng Băng nhìn bác Liên Liên phát hiện ra một điều lí thú anh Wing không sống cùng bác Liên Liên. Băng Băng nhìn về phía Wing dè chừng rồi nói nhỏ với bác

-Bác. Nếu không có anh Wing cháu sẽ sống cùng bác.

-Wing sống riêng. Vậy nên con cứ tới sống với ba mẹ. Con cũng biết mà, mẹ không phải là bà mẹ chồng khó chịu nên con cứ thoải mái sống với mẹ.

Băng Băng hơi cười, bác Liên Liên vẫn luôn vui vẻ như thế.

-Ở cùng anh.

Nụ cười trên môi Băng Băng tắt ngấm, anh vẫn đang làm việc chẳng có gì là vừa nói ra một điều làm Băng Băng kinh ngạc cả. Cô nàng nhìn anh thắc mắc???

Wing thấy không có tiếng trả lời, ngược lên nhìn Băng Băng

-Không đồng ý.

Băng Băng nhìn mặt bác Liên Liên rồi lại làm mặt cười với anh. Cô nàng lắc đầu.

-Em Nghe. Theo. Anh.

Phải rất khó nhọc Băng Băng mới nói được vậy. Không phải vì Băng Băng ghét anh mà không thích sống với anh, điều đó hoàn toàn không bao giờ đúng nhưng trước khi hai người có một mối quan hệ chính thức Băng Băng thấy sống chung một nhà không ổn lắm.

Love

Vậy là đã rõ ngay từ đầu nơi Wing muốn đưa Băng Băng đến là nhà anh. Xong việc Wing lấy xe chở cô nàng tới “nhà mới”. Nhà của anh nằm trong khu biệt thự rộng và yên tĩnh, không khí thoáng mát với hai hàng cây bên đường xòe tán rộng, trải dài đến cuối con đường.

Chiếc xe dừng lại, Wing mở cửa xe và đứng nhìn cô nàng.

Băng Băng bước xuống xe về mặt chỉ một từ điển tả “thảm”. Phải thôi khi Băng Băng còn chưa hỏi ý kiến chị Thảo Nghi cũng chưa nói gì với dì Tâm mà bị đưa đến nhà bạn trai... tâm lý này cực kì khó lý giải...

Nhưng khó lý giải thì cũng không hẳn bởi ngay lập tức Băng Băng không còn cảm giác nữa từ trong biệt thự chị Thảo Nghi và chị Wee đem cái khuôn mặt “đau khổ” bước ra cũng với cái vali khệ nệ, đi sau là dì Tam đang cầm một sổ đồ đạc khác. Lập tức Băng Băng nháy ào tới trước mặt hai chị.

- Em còn tưởng tự nhiên bị đưa đến đây hóa ra hai chị đã ở đây rồi. Mà sao hai chị lại xách cái vali đi đâu thế?

Trước thái độ dò hỏi rất quan tâm của Băng Băng hai chị tuy không thông đồng với nhau nhưng lại cùng lúc nhìn Băng Băng oán trách. “Em gai à! Sao em lại nói cho Wing cái ‘chuyện ấy’... Chị chỉ muốn tốt cho em thôi mà em lại hại chị”. Nhưng oán trách cũng chỉ giám nói trong lòng thôi còn ngoài mặt hai chị vẫn phải làm mặt lạnh, lấy túi ra tẩy thẻ tổ chức của mình.

-Nữ thủ lĩnh.

Băng Băng giật mình màn chào hỏi “ấn tượng” này Băng Băng cũng dần quen chỉ có điều cô nàng không ngờ hai chị cũng là người của tổ chức. Phải thôi Băng Băng vào được tất nhiên hai chị cũng có thể. Còn chuyện nữa Băng Băng không biết đó là hai chị làm việc trong nhóm Bảo vệ Angel.

Trong khi Băng Băng vẫn còn trong tình trạng bất bình thường hai chị đã hơi cúi đầu và lùi bước. Đến khi vali của hai người đã được đem lên xe của Kiên Long-nhân vật cũng chung nhiệm vụ Băng Băng mới hồi tỉnh.

-Hai chị. Đi đâu vậy?

-Làm nhiệm vụ.

Wing xoay người Băng Băng lại đưa vào nhà mặc cho cô nàng đang nhìn hai chị đầy thắc mắc. Nếu hai chị đi làm nhiệm vụ thì sao không thể nói với Băng Băng, có khó khăn khi nói đi làm nhiệm vụ sao??

Thực chất đi làm nhiệm vụ mà Wing nói nghe có vẻ khá đơn giản nhưng nhiệm vụ ở đây lại là một điều rất đặc biệt – đó là một hình phạt. Mặc cho thân phận của những người bị phạt là chị ruột, chị vợ hay chồng tương lai của chị vợ... Wing vẫn tàn nhẫn đẩy họ đi làm nhân viên cắt hoa ở một vườn ươm lớn... Cũng chính vì hình phạt này của Wing mà Băng Băng vô tình bị đưa vào hoàn cảnh tiền chị đi cực khó khăn.....

Băng Băng đi vòng vòng quanh nhà ‘mới’ cũng chẳng có gì đặc biệt ngoài việc nó đẹp hơn tất cả những ngôi nhà Băng Băng đã từng thấy nhưng cô nàng vẫn giữ một thái độ bình thường chỉ đến khi bước tới một khu nhà có kiến trúc lạ Băng Băng mới có chút cảm xúc. Đó là một khu nhà tròn, thêm cô bên dưới xanh mướt bên trên là kính cách nhiệt giữa khu là một hồ nước lớn xoay quanh là năm cái hành lang dài. Băng Băng khá hứng thú nên chạy nhảy lên cầu thang để thử xem nếu đứng ở độ cao trông chỗ này sẽ như thế nào nhưng mới chạy được mấy bước Băng Băng lập tức ngừng lại than vãn.

-Anh Wing. Sao cầu thang dài thế? Sáu bảy mét cũng không ít.

-8 mét.

Wing vừa nói xong Băng Băng cảm nhận được dưới chân mình có chút gì đó chuyển động. Vào khi nhận ra đó là một cầu thang máy Băng Băng nhăn mặt.

-Sao anh không nói sớm. Làm chút nữa em chạy nhọc cả người.

Wing không nói gì mặc dù rõ ràng Băng Băng chưa gì đã chạy lên trước. Anh cũng biết rõ với cái tính của Băng Băng sẽ chẳng bao giờ có chuyện Băng Băng đi hết dãy cầu thang này.

Wing vừa chỉ phòng là Băng Băng chạy về phòng mình ngay nhưng lạ là đằng sau cô nàng là Wing đang bước đi hết sức thản nhiên.

-Anh Wing. Ngừng lại.

Băng Băng đưa tay chặn trước cửa trước khi Wing kịp bước vào phòng.

-Anh đừng nói là anh định vào phòng em chơi đấy nhé!

Wing nhẹ nhàng đẩy cửa, kéo theo luôn cả một cô nàng đang hét lên bất mãn.

-Đây là phòng anh.

Wing đặt Băng Băng xuống giường, ngồi sang bên cạnh. Băng Băng ngó trước sau nhìn những đồ vật đen đen trong phòng cô nàng tin anh không nói dối. Nhưng có điều gì đó không đúng ở đây....???? Rõ ràng anh vừa nói đây là phòng Băng Băng, không lẽ Băng Băng nghe nhầm?

-Thế phòng...

-Bên cạnh.

Wing không đợi Băng Băng nói hết đã chỉ ngay tới chỗ cửa kính ở sâu bên trong.

Băng Băng ném cái nhìn bức bối về anh. Chắc chắn anh cố tình xây dựng lên cái kế hoạch để phòng Băng Băng ở buộc phải đi qua phòng anh. Rồi Băng Băng lại chẳng bức được lâu khi mới mở cửa ra. Mọi đồ vật đều có màu xanh ngọc bích, đan xen là màu trắng sữa làm Băng Băng choáng ngợp không còn gì để chê trách. Băng Băng nhìn căn phòng với con mắt ái mộ

-Nó đẹp quá.

-Làm nó cho em mà.

Băng Băng quay lại nhìn anh có cái gì đó xúc động trong lòng. Anh làm nó cho Băng Băng. Không đúng, anh không thể tự xây lên căn phòng này được thế mà Băng Băng vừa còn cảm thấy cảm động cơ đấy. Cô nàng nhăn mặt.

-Anh có tự tay làm cho em đâu.

Love

Nhắc đến chuyện hình phạt của Wing, Băng Băng là người trong cuộc chính thức gây ra mọi chuyện nhưng lại là người hoàn toàn không biết gì mãi đến khi bác Liên Liên và bác Trần Khánh chuyển về sống với con trai, Băng Băng mới hơi nhận ra và chính xác là khi Tháo Nghi, Wee, Kiên Long và hai cô bạn Băng trở về sau một thời gian vắng bóng Băng Băng mới được biết sự thật. Vậy mà cô nàng cũng chỉ biết cười trừ.

-Xin lỗi. Em đâu có biết anh Wing sẽ phạt mọi người. Mà em cũng chỉ nói sự thật thôi mà.

Hết chương 38.

Lời tác giả.

Lily_ Thời gian qua đặc biệt xin lỗi các bạn đọc giả vì đã chậm đăng chương. -_- . Nếu mình còn chậm đăng chương các bạn tìm đến nick Facebook hay trang fage Tiểu Thuyết Lily nhấn tin thúc giục nha. Mình ôn thi nên nhiều khi quên đăng chứ mình viết xong truyện này rồi. ^_^

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đau

Chương 39: Đau.

Hạ Băng bước đi trên con đường dài trở về căn nhà đã sớm cô độc của mình. Căn nhà lạnh lẽo trống trải vốn chỉ còn mình Hạ Băng kể từ mấy năm nay, điều ấy làm Hạ Băng chạnh lòng. Những một sự thực là không gian trống trải cũng không làm buồn lòng người khi mà ta đã cảm thấy cô đơn. Cái cô đơn mà Hạ Băng cứ ngỡ đã đem đến cho mình hạnh phúc, đã đem đến cho mình may mắn khi cho Hạ Băng gặp War... Để mà cái cô đơn ấy cũng một lần nữa mang bất hạnh đến khi Hạ Băng biết War tiếp cận mình là có mục đích.

Giữa suy nghĩ miên man bất chợt Hạ Băng bị một bàn tay nào đó... rất quen thuộc nắm chặt và kéo đi. Khuôn mặt đã nhiều lần xuất hiện trong giấc mơ hiện lên ngay trước mặt Hạ Băng đang khẽ ra hiệu im lặng. Hai người chạy nhanh vượt qua con gió, xuyên qua màn đêm dày đặc.

Chạy rất nhanh nhưng đối với Hạ Băng đó là một quãng thời gian quá dài, một khoảng thời gian đủ để trái tim Hạ Băng muốn tung lên..

War đẩy Hạ Băng vào một hẻm nhỏ, bàn tay giữ chặt miệng Hạ Băng. Khuôn mặt này, đôi mắt này, mùi hương quen thuộc.. tất cả về War đều đang hiện lên rõ nét trước mắt Hạ Băng nhưng War đang làm gì vậy? Kéo cô đi và bịt miệng cô? Hạ Băng ra sức vùng vẫy, cố gắng hét lên nhờ sự giải cứu, cố đẩy đôi bàn tay đã từng nắm chặt và làm Hạ Băng ngỡ hạnh phúc

-Hạ Băng. Lần cuối cùng thôi. Hãy tin anh.

Anh mất War như xoáy vào tâm trí cô tha thiết và chân thật. Tuy vậy Hạ Băng không đủ vững lòng để tin vào đôi mắt ấy một lần nữa, nhất là khi Hạ Băng là người của W và War lại là người của Zi đối thủ.

Hạ Băng lắc đầu cũng chẳng biết vì cái gì, hai hàng nước mắt tưởng chừng có thể rơi bất cứ lúc nào nhưng đã được hạ Băng ngăn lại. Cô không cho phép mình yếu lòng. Mọi chuyện cứ thế cho đến khi một nhóm người đi ngang qua nơi Hạ Băng đang ẩn mình.

-Họ là người của Zi

Tiếng nói của War khẽ vang bên tai Hạ Băng. Họ là người của Zi thì đã sao. Chẳng phải War cũng là người của Zi. Nhưng không rõ điều gì mà Hạ Băng cảm nhận được, cô im lặng

Không lâu sau một tiếng nổ lớn vang lên vào lũ người của Zi chạy lên xe rồi phóng đi mất. War cũng buông Hạ Băng ra, lẩn tránh ánh mắt của Hạ Băng.

-Cẩn thận.

War bước đi không nói một lời, không giải thích lỗi lầm mà anh gây ra với Hạ Băng. Một lời xin lỗi cũng không có. Hạ Băng ngồi sụp xuống, bao nhiêu sức lực cô đã lấy hết để đối mặt với War nhưng giờ thì cô không thể trụ vững nữa.. những giọt nước mắt của yêu của hận lẫn dài.

Một lúc sau khi định trở về nhà Hạ Băng mới nhận ra nhà của mình đã cháy rụi. Nếu lúc đó War không giữ Hạ Băng lại có lẽ ở trong đồng tro tàn ấy đã có cô. War đã cứu cô.

Love

-Nhà của bạn bị cháy? Ai làm chuyện này?

Băng Băng đưa Hạ Băng vào phòng của mình hỏi.

Hạ Băng gạt đầu trạng thái của khuôn mặt đã trở về như ngày thường nhưng trong ánh mắt vẫn có cái gì đó đượm buồn khó nói. Hạ Băng đang cố kìm nén cảm xúc của mình.

-Người của Zi. War cứu mình.

Băng Băng thoáng kinh ngạc khi nghe War cứu Hạ Băng. Dù đã giấu rất kỹ những Băng Băng vẫn thoáng nhận ra tên War Hạ Băng nói có nét trầm xuống. Cái tên gọi gần gũi ấy là Hạ Băng đau. ... Khi một thứ đã quá đối quen thuộc mất đi nó để lại trong ta một khoảng trống, một nỗi đau không gì có thể xóa mờ. ...

Băng Băng im lặng. War cứu Hạ Băng thì anh ta đã phản bội tổ chức. Liệu đó có phải vì Hạ Băng. Dù thế nào những Băng Băng vẫn mong điều mình nghĩ có thể đúng.

Love

Về đến nhà, như mọi ngày Wing chờ ai đó ra đón nhưng hôm nay hình như không có ở nhà. ... Anh mất Wing dò hỏi mẹ Liên nhưng vô ích, cái nhiệm vụ Wing giao cho mẹ là ở nhà nom Băng Băng nhưng chẳng hiểu sao cả buổi sáng nay bà cũng không thấy Băng Băng đâu.

Wing gõ nhẹ của vài tiếng rồi mở cửa bước vào phòng. Băng Băng đang ngồi khoanh tròn trên giường, thần thờ quay qua nhìn người đang đứng trước của phòng mình. Có vẻ người bị Băng Băng nhìn cũng bất ngờ bằng chứng là dừng lại một lúc anh mới bước tiếp về chỗ Băng Băng. Chẳng biết Băng Băng nghĩ gì mà rất chuyên sâu khi Wing hơi chạm vào người cô nàng định hét lên nhưng đã bị nụ hôn của anh chặn lại.

Đã quá quen với chuyện này Băng Băng chẳng có vẻ gì là giận cả nhưng khi Wing buông Băng Băng ra cô nàng lại cúi mặt xuống. Wing ít khi thấy Băng Băng có tình trạng kiêu này, anh chàng khá chú tâm vào Băng Băng

-Mệt?

Băng Băng lắc đầu

-Buồn ngủ?

Lắc đầu

.....

Không biết Wing tìm ra bao nhiêu câu hỏi về tâm trạng của Băng Băng nhưng nhận được vẫn chỉ là cái lắc đầu. Cuối cùng Wing nói.

-Nhớ anh?

Giọng anh rõ ràng là đang đùa.

Bất ngờ là Băng Băng gật đầu cái rụp nhìn Wing ánh mắt cứng nừng nịnh nọt. Wing nhìn Băng Băng khá thờ ơ nhìn qua cũng biết có sự không chân thực ở đây. Cô nàng Băng Băng bướng bỉnh mà lại chịu nhận là nhớ anh thì có chuyện.

-Nói đi.

Đang trong tình trạng nịnh nọt quá mức Wing phán một câu ngắn cụt hùn như đổ gáo nước lạnh vào Băng Băng. Cô nàng tụt hẳn nhiệt tình đi luôn vào vấn đề chính.

-Nhà của Hạ Băng cháy rồi. Anh để bạn ấy ở lại đây nhé!

-Em có thể tự quyết định những chuyện này.

Băng Băng vui mừng chút nữa muốn nhảy lên.

-Anh tốt thật.

-Phải có điều kiện.

Wing nhìn Băng Băng nói thần nhiên đậm tất niềm vui trong cô. Còn tưởng anh tốt bụng, Băng Băng xị mặt.

-Anh muốn gì?

-Hôn anh..

???????

Love

Sau khi xin phép bác Khánh và bác Liên Băng Băng kéo Hạ Băng đi thăm quan ngôi nhà. Còn đang khoe khoang cái kiến trúc độc đáo của ngôi nhà thì Băng Băng bị Hạ Băng hỏi.

-Bạn đồng ý làm con dâu hai bác rồi sao?

Băng Băng nhìn Hạ Băng tự nhiên đứng người vô thức nắm lấy sợi dây xuyên tuyết trên cổ mình.

-Hai bác chẳng xưng hô ba mẹ rồi còn gì?

Băng Băng thờ nhẹ, lựa lời tìm cách giải thích.

-Từ nhỏ mình và anh Wing đã thân thiết, hai bác thấy vậy nhận mình làm con luôn. Hai bác cứ gọi thế mình cũng quen rồi.

Hạ Băng không nói gì nữa nhưng cứ nhìn Băng Băng khẽ nhâm trong đầu “Băng Băng bạn đã về nhà chồng từ khi mới biết đọc chữ ‘ba mẹ chồng’ rồi sao?”

Hai người vẫn đang đi lòng vòng quanh nhà chợt có điện thoại của Lê Băng. Nghe điện thoại xong cả hai lại cùng tới bệnh viện bởi trong điện thoại Lê Băng có nói Tâm Như từ khi rơi trên tầng thượng xuống giờ mới tỉnh và đang làm nhiều với Rik.

-Hai bạn này là ai vậy?

Tâm Như hỏi Rik khi thấy Băng Băng và Hạ Băng đi vào. Nhìn sơ qua tình trạng có thể thấy Tâm Như đang ở trong tình trạng thường gặp trong phim—mất trí nhớ.

Với sự quan tâm của một người anh trai không hơn Rik giữ Tâm Như lại, ngăn không cho Tâm Như bước xuống giường.

-Tâm Như em nhớ lại đi. Em tên là Tâm Như.

Rik thuyết phục cô ta.

Hai hàng lông mi Tâm Như giãn ra, tự nhiên ôm trầm lấy Rik, khóc lóc. Rik có thể không nhìn thấy được nhưng lúc đó Băng Băng thoáng thấy cô ta nhìn Lê Băng ánh mắt đặc trắng.

-Bệnh nhân bị mất trí nhớ, chỉ còn nhớ được một vài người quan trọng đối với mình. Chúng tôi sẽ theo dõi một thời gian chắc sẽ có khả năng bình phục

sớm

Nghe bác sĩ nói xong tất cả rơi vào khoảng lặng riêng chỉ có Băng Băng nở một nụ cười khó hiểu.

-Lệ Băng mình xin lỗi nhé!

Vừa nói xong Băng Băng bước vào đối diện với Tâm Như.

-Cô gái ngây thơ yếu ớt cần sự bảo vệ màn kịch tất rồi không phải diễn nữa. Cô không thấy giả vờ bệnh để níu kéo tình cảm là một sự xỉ nhục sao?

Tâm Như vẫn làm bộ ngờ ngác

-Chị. Chị nói gì vậy em không hiểu. Anh Rik chị ấy nói gì vậy?

Rik nhìn Tâm Như quay sang Băng Băng định can ngăn.

-Băng Băng em.

-Có vẻ là cô nghĩ sẽ có Rik tin cô. Vậy để xem

Băng Băng quay sang Rik.

-Phó thủ lĩnh anh ra ngoài đi. Để em xử lí người của Zi.

-Băng Băng Tâm Như mới lành bệnh, lại còn đang mất trí nhớ.

Anh mắt Băng Băng lạnh lại.

-Anh Rik, ra ngoài.

Cánh cửa vừa đóng lại người bệnh yếu ớt trong lòng chợt trở nên kiêu ngạo.

-Không ngờ cô có thể điều khiển cả anh Rik. Sao? Giờ cô muốn giết tôi à?

Hạ Băng và Lệ Băng không lường trước được sự thay đổi kinh ngạc đến thế, nhìn Băng Băng đầy thán phục. Trong khi đó Băng Băng nở nụ cười kiêu ngạo mà gần đây cô đã sử dụng khá nhiều.

-Biến mất. Mãi mãi.

Băng Băng nói liền rồi đi ra ngoài. Lời nói không hề sai chỉ một thời gian ngắn sau Tâm Như đã cảm nhận được một cái xác không hồn của Rik, điều đó làm cô ta đau gấp vạn lần khi Rik ở bên Lệ Băng.

Ra đến cửa, Băng Băng chẳng nhìn Rik mà cứ bước đi cho anh đủ hiểu mọi chuyện đã xong và anh có thể vào trong. Rik có nhìn Lệ Băng đôi chút nhưng lại quay bước tiến vào phòng bệnh.

Băng Băng dừng lại nhìn Rik nói.

-Lệ Băng. Mình xin lỗi vì đã tự ý trao Rik cho Tâm Như.

-Không cần đâu. Đây là anh ấy tự nguyện ở bên cô ta.

Lệ Băng lạnh lùng nhìn theo bóng dáng ai kia vừa còn gần gũi giờ đã trở nên hết sức xa lạ.

-Hết rồi.

Băng Băng nhìn Lệ Băng đầy ân hận. Cô đã đưa bạn vào cuộc tình này. Xin lỗi!

-Không liên quan tới bạn. Tự mình làm tự mình chịu. Ai bảo mình nhẹ dạ chưa gì đã tin người.

Lệ Băng lại nhìn sang Hạ Băng.

- Giờ chỉ còn mình bạn thôi, hạnh phúc thay cho bọn mình nhé Băng Băng.

Love

Trở về nhà Băng Băng tự nhiên muốn nấu nướng chắc lấy đồ ăn làm cái trút giận. Di Tâm đứng ở bên ngoài nhìn vào nhà bếp với ánh mắt đau thương thỉnh thoảng không kìm được nói vọng vào “Cô chủ. Để dọn đồ vào một chút. Đóng nắm thức nếm lại...”. Bác Liên Liên thì lại tỏ vẻ thích thú khi nghe Băng Băng đòi nấu ăn vì nghe đâu từ nhỏ Băng Băng đã không chịu nấu ăn lại còn đòi lấy chồng phải có nhà hàng hôm nay được biết là không phải như

vậy thì lấy làm mừng.

-Hạ Băng. Bạn nghĩ Lê Băng phải làm sao?

Băng Băng vừa nấu ăn vừa lo lắng.

-Chắc anh Rik cũng có chút tình cảm với Tâm Như. Dù gì họ cũng sống cùng nhau từ nhỏ. Nhưng mình không biết Rik có thực sự yêu Lê Băng không.

Băng Băng nhìn Hạ Băng thắc mắc.

-Đàn ông giống nhau cả thôi.

Hạ Băng nhận xét tiêu cực bởi căn bản Hạ Băng cũng đã bị lừa dối. Còn Băng Băng tình cảm của cô nàng đang rất thuận lợi nên có bất đồng quan điểm với ý kiến này. Chưa kịp phản bác Hạ Băng đã nhanh miệng nói trước.

-Thủ lĩnh thuộc một trường hợp khác.

Trường hợp khác? Chẳng lẽ anh Wing không phải là con trai???... Băng Băng tự cười với cái ý nghĩ vớ vẩn của mình.

-Thủ lĩnh luôn làm việc khác người.

Có người nhận xét về bạn trai mình như thế nhưng Băng Băng không có gì tỏ ra là không đồng tình trái lại còn nhiệt liệt gật đầu. Băng Băng luôn có một quan điểm khi mọi người nói về anh chẳng cần biết là tốt hay xấu nhưng miễn là đúng Băng Băng sẽ không phản bác.

Hết chương 39.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Khai Màn

Chương 40: Khai màn.

Angel Wings

Sau nụ hôn chào Băng Băng bức mình đẩy Wing đến bàn ăn (vì ngượng) không nói câu nào cứ cúi gằm mặt xuống. Bác Liên Liên thấy vậy lại vui thuận tiện hỏi.

-Hai con định khi nào đính hôn.

Băng Băng giật cái thót chút nữa là phun nước ra ngoài vội đặt ly nước lại bàn.

-Bác Liên Liên con và anh Wing chưa...

-Tháng sau.

Băng Băng chưa kịp nói hết Wing lên tiếng chen ngang với một thái độ thần nhiên.

Một cảm giác sấm nổ ngay trên đầu mình, Băng Băng quay lại nhìn Wing. Băng Băng còn chưa đồng ý vậy mà...

Bác Trần Khánh bỏ qua thái độ của Băng Băng gật đầu

-Tháng sau còn dư thời gian. Ba sẽ gọi người tới giúp.

“Dư thời gian” sao? Tự nhiên nhắc đến chuyện đính hôn mà chỉ còn một tháng nữa là tổ chức mà bác nói dư thời gian... Băng Băng bắt đầu cảm thấy choáng váng.

-Không được. Cháu không đồng ý hôn nhân này.

Chẳng ai bảo ai mọi người cùng lúc quay về phía tiếng nói. Chị Thảo Nghi đang đứng trước cửa vẻ mặt khá trầm trọng.

Mặc dù Băng Băng không đồng ý chuyện đính hôn bởi vì nó đến quá sớm nhưng bị ngăn cản thế này Băng Băng cũng cảm thấy không vui. Cô nàng nhìn chị.

-Chị nói vậy là sao?

Chị Thảo Nghi buông luôn cái vali đến ngồi bên cạnh Băng Băng.

- Băng Băng em vẫn nhớ chứ. Em sẽ không lấy chồng trước khi qua tuổi hai mươi.

Băng Băng không quên lời hứa này. Lúc đó chị biết Băng Băng đã gặp lại Wing nên đã bắt cô nàng phải hứa nhưng đây đâu có phải là kết hôn.

-Chị. Em chỉ đính hôn thôi mà đã có gì đâu.

-Không được. Em phải qua tuổi hai mươi đã.

-Chị????

Băng Băng nhìn chị thắc mắc từ trước tới giờ chị luôn chiều Băng Băng và chưa bao giờ vô lí như vậy cả.

Chị có chuyện gì đó khó nói, cứ ngập ngừng mãi sắp nói rồi lại thôi cuối cùng Kiên Long mới kéo chị đứng lên.

-Tháng sau anh và chị em kết hôn.

.....

Từ lúc chị thông báo kết hôn Băng Băng luôn trong tình thần bất ổn. Buổi tối hôm đó Băng Băng đã ngã ghế ngay sau khi nghe chị nói rõ mọi chuyện nhất là khi biết chị đã có em bé trước hôn lễ. Băng Băng phiền muộn và nhức óc về vấn đề này để mà trong lúc tức tối cô nàng đã trút giận lên ai kia.

-Tại anh cả đấy.

Wing chẳng biết Băng Băng nói về cái gì im lặng nhìn cô nàng.

-Sao anh lại để chị Thảo Nghi ở cùng anh Kiên Long đã vậy lại còn phạt gì chứ. Giờ để chị ấy có em bé kia.

Wing không có phản ứng gì lắm trong chuyện này như thể tất cả là do anh cố tình sắp đặt. Anh kéo cô nàng lại không cho cô tiếp tục đánh anh nữa.

-Em không vui?

-Không. Chị em có em bé trước khi kết hôn, em vui gì chứ. Em không thích chị “hư hỏng” như thế.

-Anh hủy lễ cưới ấy?

Băng Băng vốn đang bức xúc là thế nhưng nghe anh nói vậy lại can ngăn.

-Không được. Giờ chị ấy không kết hôn thì ế cả đời sao? Anh lại còn đòi hủy lễ cưới.

Băng Băng tiếp tục đánh anh. Chẳng hiểu sao dạo này Băng Băng lại có cảm giác thích “đánh anh”??

-Ngao đi.

Wing bế Băng Băng lên mặc cho cô nàng la hét anh đưa cô vào phòng tắm cùng với bộ váy xanh ngọc.

-Nhanh lên. Anh đợi.

Băng Băng nhanh chóng thay quần áo rồi đi ra ngoài. Anh mà không nhắc không biết Băng Băng có nhớ là mình phải đến lễ cưới của chị không nữa.

Với bộ váy xanh ngọc ngang gối, giày cao gót trắng sữa Băng Băng kẹp thêm lên tóc một cái nơ nhỏ cũng màu sữa bước vào lễ cưới. Cách ăn vận của cô nàng vô cùng đơn giản nhưng chỉ như vậy Băng Băng cũng đã biến thành thiên thần trong mắt mọi người. Mọi người chỉ ngừng nhìn Băng Băng khi đã nhìn sang ánh mắt của người đang đi bên cạnh cô nàng, nó ẩn chứa một uy lực làm người ta cảm thấy rung mình mặc dù Wing không hề lên tiếng.

Băng Băng và Wing vừa bước vào không khí lắng đọng hẳn. Mọi người đa phần đều áp lực với cái sát khí tỏa ra từ Wing. Chị Thảo Nghi cũng không ngoại lệ. Vừa nhìn thấy cậu em rể tương lai chị lao đao chút nữa ngã máy mà Kiên Long đỡ được. Băng Băng vội chạy tới.

-Chị có sao không?

Chẳng đợi chị trả lời Băng Băng nhìn Kiên Long đe dọa.

-Chăm sóc chị em cho tốt. Em còn chưa tính sổ với anh chuyện đưa cháu đâu.

Băng Băng nói khẽ về phần nỗ lực như nếu Kiên Long làm cô nàng không hài lòng cô có thể ám hại anh mất.

Khi chị Thảo Nghi chính thức thuộc về người khác Băng Băng im lặng. Phần sườn sườn để về nhà khi không có ai còn khi ở đây Băng Băng lẳng lặng nhìn chị đi vào con đường hôn nhân mà Băng Băng đã gọi nó là “cánh cửa tử thần” cướp mất chị gái của cô nàng.

Trước khi tàn tiệc khi Băng Băng định về sớm. Khi chị còn cách cánh cửa không xa đột nhiên có một nhóm người toàn bộ là màu đen xông vào. Băng Băng nhìn mà tự nói “hoành tráng”. Đến khi Wing kéo Băng Băng lại cô nàng mới biết họ là người của Zi

-Bao vây. Mục tiêu là thủ lĩnh và nữ thủ lĩnh W.

Băng Băng trân trân nhìn người của Zi đang len vào đoàn khách mà bất lực “Minh lại bị nằm trong diện mục tiêu mà váy áo thế này làm sao mà đối phó được” nghĩ vậy Băng Băng túm chặt tay Wing.

Thấy vậy Wing cũng “tiện tay” kéo sát Băng Băng về mình, cúi sát bên tai cô nàng.

-Phải tin vào lực lượng của chúng ta.

Băng Băng vừa ngược lên nhìn anh, hoàn cảnh xung quanh đã hoàn toàn thay đổi. Người của W mặc áo trắng đã bao vây toàn bộ còn hơn cả người của Zi. Trong lúc đó Băng Băng khẽ liếc thấy nụ cười nham hiểm của một khuôn mặt quen thuộc nhưng đáng sợ đang hướng về phía mình. Hắn là Tuấn Thành. Mọi chuyện là do hắn cố tình phá hỏng lễ cưới của chị Thảo Nghi?

-Nữ thủ lĩnh. Hạ lệnh dừng tay lại đi nếu không bạn của cô.

Vẫn là nụ cười khó nhìn đó, Thiên Long cầm khẩu súng đứng bên cạnh Hạ Băng.

Băng Băng bắt giác hoảng hồn, lo lắng.

-Anh Wing. Hạ Băng!!!

Wing nhìn Băng Băng nhẹ nhàng vuốt tóc cô nàng rồi lại nhìn về phía Thiên Long đang đứng.

-Yên tâm

Người của W vẫn tiếp tục tiến lại mặc dù Zi dùng thủ đoạn nhưng lại hết sức hiệu quả. Băng Băng lo lắng túm chặt Wing mà nhìn về phía Hạ Băng. Không hiểu sao nếu mà không có Wing Băng Băng sẽ rất dũng cảm đối mặt với những chuyện này nhưng lúc này có Wing ở bên cạnh cô nàng thấy mình thật yếu đuối.

-Nếu vẫn không dừng lại tôi sẽ làm thật đấy.

Thiên Long gương cao khẩu súng trong tay và bắt đầu đếm. Anh mắt có một dấu hiệu gì đó đang nhìn thẳng vào đối thủ.

-Một!

Thiên Long mở chốt an toàn

Thấy vẫn không có dấu hiệu ngừng lại Thiên Long lại nở một nụ cười kiêu ngạo.

-Hai!

Những ngón tay khẽ di chuyển về phía cò súng.

Thiên Long nhìn Hạ Băng giễu cợt.

-Thật là ngạc nhiên khi những người bạn của cô chẳng ai làm gì khi cô gặp nguy. Vậy mà tôi còn tưởng Liên Băng là nhóm thân thiết đoàn kết nhất đấy.

Thấy anh mắt Hạ Băng không hề biến chuyển, Thiên Long tức tối.

-Đã như vậy. Tạm Biệt.

Câu nói vừa dứt một tiếng súng vang lên, màu máu đỏ hòa lẫn vào chiếc váy trắng của Hạ Băng. Hạ Băng thét lên một tiếng rồi ngồi sụp xuống.

-Anh War.

Băng Băng kinh ngạc khi người chịu viên đạn ấy là War.

Ánh mắt Wing hiện ra một nét thỏa mãn và anh bắt đầu cho người dứt khoát tóm hết người của Zi. Khi cục diện vẫn đang rất hỗn loạn Băng Băng và Wing nhận được một tấm thiệp có ghi “Mời chị là cảnh cáo thôi”. Băng Băng còn thoáng thấy cái bóng đáng sợ của con người ấy bước đi.

Love

12 giờ đêm.

Vội dư trần của chuyện ban chiều cùng với việc Băng Băng không ngủ được vậy là cô nàng đang ngồi trước cái màn hình tivi lớn.

Wing bước vào phòng với thái độ không bằng lòng nhìn Băng Băng.

- Băng Băng. Ngủ đi.

Băng Băng nhìn anh rồi cúi mắt xuống tay bấu vào nhau. Trong buổi tối ngày hôm nay trên năm lần rồi anh đã nhắc Băng Băng đi ngủ. Suy nghĩ một lúc Băng Băng quyết định phải nói ra điều này...

- Anh Wing. Em không ngủ được. Em có một thói quen cực lạ là một ngày chỉ ngủ được bốn tiếng.

Wing ngồi xuống bên cạnh Băng Băng chờ cô nàng giải thích.

- Em cũng chẳng biết vì sao nhưng từ vụ tai nạn ở công trường em bắt đầu thế.

Thấy Wing không có phản ứng gì Băng Băng bắt đầu hài lòng.

- Anh còn nhớ không? Cái vụ tai nạn mà anh cũng chứng kiến ấy.

- Băng Băng nhìn anh.

Băng Băng im lặng. Không thể phủ định lời anh nói mà công nhận cũng không phải. Chẳng qua khi đó lâu không gặp anh Băng Băng mới nhìn một chút..

Băng Băng đã chọn cách im lặng để cho qua sự việc nhưng Wing vẫn không thôi nhìn Băng Băng với ánh mắt kiểu “anh chắc chắn là em nhìn anh” làm cô nàng bức bối.

- Anh về phòng đi. Bác Liên Liên chẳng bảo con trai không được vào phòng con gái lúc nửa đêm à.

Wing làm bộ mặt không biết chuyện này làm Băng Băng có cảm giác thắng lợi nhưng ngay sau đó anh chàng lại dập tắt niềm vui của Băng Băng.

- Để mai anh hỏi.

Băng Băng nhìn anh, nhìn anh, và lại nhìn anh...

- Không được anh không được ở đây.

- Vì?

Trước anh mắt Băng Băng coi là “đen tối” của anh cô nàng nhìn xiên nhìn dọc.

- Vì.. vì... em thấy bác nói con trai mà vào phòng con gái lúc nửa đêm khi đó sẽ xuất hiện một “quỷ nhỏ” giống như trường hợp của chị Thảo Nghi ấy. Mà anh cũng biết em sợ ma rồi đấy nên anh mau ra ngoài đi.

Wing nghĩ gì đó rồi nhìn cô nàng cười mà mẫn.

- Băng Băng. Em sắp làm di của “quỷ nhỏ”.

Hết chương 40.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Yên Bình Trước Sóng Gió

Chương 41: Yên bình trước sóng gió.

Angel Wings

Buổi sớm, Băng Băng vẫn còn đang ngủ. Hạ Băng và Lê Băng chạy vào. Là bình thường hai người rất ít vào phòng Băng Băng vì phải đi qua phòng của “thủ lĩnh”.

- Băng Băng, Nhanh lên bạn phải đi cứu anh War.

Hạ Băng sốt sắng. Sáng nay cô nhận được đoạn video War đang bị bắt trói trong đó có một tấm thiệp ghi “8h. Hãy gọi nữ thủ lĩnh của các người đến đây không hần sẽ chết.”

Băng Băng cùng hai người ra ngoài không nói gì với Wing về vấn đề đang xảy ra. Nguyên nhân chỉ vì Băng Băng giận anh tới quá...

Wing nhìn theo Băng Băng hơi cười tay cầm sẵn điện thoại...

30 phút sau.

-Anh Wing, Em được quyền ra lệnh cho tổ chức hành động đúng không?

Wing vừa bắt máy Băng Băng đã nói luôn.

-Giận?

Băng Băng nhìn điện thoại mà nhăn mặt.

-Không, Em không giận gì cả. Anh mau trả lời câu hỏi của em.

-“Quý nhỏ”?

-Mặc quý nhỏ chứ. Em không quan tâm nữa đâu.

Ánh mắt Wing hiện lên một tia vui mừng. Đó là điều anh chàng cần Băng Băng nói.

-Làm việc của em đi.

Chỉ cần có vậy. Băng Băng tắt máy. Cô nàng đã biết quyền mà mình có thể làm.

Liên Băng bước vào một quán bar lớn theo địa chỉ để lại. Trong bar không hề ồn ào mà chỉ có những người của Zi, cảm đầu là Thiên Long.

-Nữ thủ lĩnh W. Cuộc trốn chạy khá thú vị đấy?

Thiên Long nở nụ cười nửa miệng cay đắng. Đã bắt được Băng Băng tận tay rồi mà còn để cô trốn mất.

Băng Băng không còn quan tâm đến cái nụ cười khó nhìn đó, nhìn quanh. Lực lượng ở đây cũng không lớn lắm.

-War đã phản bội tổ chức của tôi.

-Sao?

Băng Băng lạnh lùng hỏi.

Từ trong phòng War được đưa ra ngoài nhưng trong một tình trạng tệ hại. Vết đạn ở tay vẫn chưa lành trong khi đó có nhiều vết cứa trên người. Hạ Băng chút nữa ngã xuống khi nhìn thấy War may mà có Lê Băng đỡ được.

-Muốn cứu hần điều kiện trao đổi là bộ hồ sơ 111.

Băng Băng cười lạnh át cả nụ cười của Thiên Long.

-Anh ta tự nguyện. Sao lại phải cứu?

Nhìn khuôn mặt Thiên Long méo lại, nụ cười cao ngạo cũng không còn Băng Băng quay đi. Hần nghĩ dùng War uy hiếp sẽ hạ được Băng Băng nhưng không ngờ Băng Băng lại lạnh như thế.

-Giết hần đi.

Tiếng nói của Thiên Long làm người Hạ Băng giật thót, run lên ánh mắt lo sợ nhìn sang Băng Băng. Cô nàng nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Hạ Băng, ánh mắt khinh lệ

-Yên Tâm.

Trông quán Bar chỉ còn lại không khí tĩnh lặng. Thiên Long không nói chẳng ai dám lên tiếng.

-Ra tay đi.

Khẩu súng ngắn hướng thẳng về phía War. Trong tổ chức là vậy khi không còn giá trị thì chỉ còn duy nhất một con đường chết. Không khí trầm lặng hẳn, tiếng súng giảm thanh vang lên mọi người ai nấy đều tròn mắt kinh ngạc. Khẩu súng hướng về phía War rơi xuống đất, người của Zi tất cả đều bị bắt. Tình thế chỉ trong vòng vài giây ngắn ngủi đã bị đảo ngược. Nguyên nhân là do vài phút trước Băng Băng ra lệnh cho tổ chức tiêu diệt địa bàn phụ của Zi chính là quán Bar này.

Ba cô nàng Băng bước vào. Băng Băng nhìn những người Zi bị bắt.

-Thiên Long trốn thoát sao?

-Hắn đã trốn đi cửa sau. Nữ thủ lĩnh.

Một người đang đứng gần đó trả lời.

Băng Băng không nói gì. Cô nàng không trách mọi người, Thiên Long là người có chức quyền ở Zi bắt được hắn cũng không phải dễ chỉ là Băng Băng thắc mắc nhiều lần đã bao vây được, mà tại sao hắn vẫn có thể thoát. Điển hình là lễ cưới của chị Thảo Nghi, lực lượng của tổ chức rất đông cơ mà...

...

War được đưa ra xe trong tình trạng kiệt sức, nhìn thấy Hạ Băng anh đưa tay mình ra trong đó chính là cái nhẫn khẳng định mối quan hệ của hai người.

-Xin lỗi. Hạ Băng.

Hạ Băng lấy chiếc nhẫn tự đeo cho mình, trong nước mắt cô khẽ mỉm cười. Tình yêu là vậy đôi khi nó khiến ta đau nhưng ở cuối con đường nó đã làm ta hạnh phúc.

Love

Về đến nhà Băng Băng gặp một người có thể gọi là quen nhưng không mấy thiện cảm. Kim Anh, cô em gái cùng ba khác mẹ của cô.

-Chị Băng Băng.

Kim Anh bước tới.

-Ba mất rồi.

Băng Băng im lặng. Người ba bao năm cô không gặp giờ lại nhận được cái tin bất ngờ ấy.

-Lặng xẹt.

Băng Băng ra về lạnh lùng, bước vào nhà.

-Hai bạn cẩn thận với con bé này nhá nó tìm được đến chỗ này là mình nghỉ lắm đấy.

Cô nàng nhắc nhở hai cô bạn.

Băng Băng vừa nói xong thì bị Wing kéo xuống ghế ngồi cạnh anh.

-Em tin?

Băng Băng chẳng quan tâm đến hành động của Wing vừa diễn ra ngay trước mặt hai người bạn, cô nàng nhăn mũi làm xấu

-Anh nghĩ em làm trẻ lên ba chắc. Con nhỏ đó lừa được em.

Băng Băng biết ba mình đã sớm ly hôn và ra nước ngoài từ lâu. Nói xong Băng Băng hơi ngáp ra điều buồn ngủ.

Wing đủ biết Băng Băng chẳng buồn ngủ gì nhưng chắc cô nàng có tâm sự, mọi lần anh đều hiểu nhưng lần này anh lại không thể biết? Wing nhìn cô nàng.

-Về phòng em?

-Vâng.

Băng Băng ôm cổ anh mặc để anh bế mình về phòng. Quên luôn cả Lệ Băng. Trong khi Lệ Băng nhìn mà thấy khó thở. Hai người đã hạnh phúc thay

phần của cô..

Băng Băng nhắm nghiền mắt chẳng muốn nhìn anh. Sự xuất hiện của Kim Anh, làm cô nàng nhớ đến ba mình. Băng Băng biết Wing vẫn chưa gặp ông... Điều đó làm Băng Băng khó chịu.

Love

Có vẻ mọi chuyện đã lắng xuống sau khi Băng Băng diệt địa bàn phụ, giờ chỉ còn chuyện lá thư không mấy quan trọng vậy nên Băng Băng đòi đi học.

Việc học đối với mọi người chỉ đơn giản như chơi nhưng việc yêu thực sự là nan giải.

Tan trường, Băng Băng và Hạ Băng đứng đợi Wing và Lệ Băng lấy xe. Hạ Băng thì thần nhiên nhưng Băng Băng lại mang nét suy nghĩ.

-Hạ Băng. Nhìn kia.

Băng Băng chỉ tay về một tán cây nơi Rik đang đứng theo dõi Lệ Băng.

-Anh Rik có ý định gì?

-Anh War có nói...

Hạ Băng đang nói một cậu con trai quần áo đen thui một màu chạy qua để lại mảnh giấy "Sân sau". Băng Băng ném mảnh giấy từ từ đi đến nơi đã hẹn.

-Chào. Băng Băng.

Từ một thân cây lớn cậu nhóc đi ra tay cầm một khẩu súng ngắn.

-Sao?

Băng Băng chẳng hề rung động khi nhìn thấy khẩu súng lạnh lùng nhìn thẳng mắt cậu ta

-Tôi mới là người đặt câu hỏi.

Cậu ta khá bất ngờ trước thái độ của Băng Băng nhưng nhanh chóng lấy lại được phong độ.

-Cô và Wing có quan hệ gì ngoài quan hệ tình cảm?

Băng Băng nghe câu hỏi này là biết cậu ta không phải người của Zi, vậy mà làm Băng Băng tưởng...

-Chỉ cần biết vậy.

-Vậy cô có thể chết vì người tên Wing đó?

-Cứ thử.

Băng Băng điềm nhiên trả lời khi ngón tay cậu ta đang dịch dần tới cò súng. Chẳng những vậy cô nàng còn hơi cười.. Tò tính kiểu này cũ rồi.

-Phụt!!!

Một bó hoa cùng tấm thiệp khá đẹp được gắn với khẩu súng, cậu ta cầm chúng tiến lại gần Băng Băng.

-Chính cái sự lạnh lùng này làm tôi chú ý tới bạn. Tôi có thể theo đuổi bạn không? Cạnh tranh công bằng với bạn trai hiện tại của bạn.

-Chồng chưa cưới.

Băng Băng chấn chỉnh lại thông tin và quay qua phía Hạ Băng cầu cứu, không sử dụng nhanh nhóc này Wing mà thấy thì phiền. Vậy mà...

-Cạnh Tranh?

Cậu nhóc chưa kịp định thần sau thông báo của Băng Băng Wing đã tiếp tục làm cậu ta trấn động, khó khăn lắm mới nói được chữ "phải".

-Bảo vệ được Băng Băng chứ?

Sau một thời gian nhất định tinh thần đã ổn cậu ta thẳng thừng.

-Anh có thể sao tôi lại không.

Dường như Wing thỏa mãn với câu trả lời ấy, từ trong người anh chàng rút ra khẩu súng ngắn – thật 100%. Băng Băng thấy vậy nhưng vẫn im lặng, anh

sẽ không làm gì quá đáng.

Pháp luật nước ta cấm dùng súng nên cậu nhóc vẫn an tâm nó chỉ là đồ dỏm giống của mình, thế đứng hiên ngang không hề thay đổi.

-Tránh được. Có thể cạnh tranh.

Đứng trước lòng súng mà cậu ta không chút run sợ... Băng Băng nhìn mà phải nhìn cười. Cái này không phải vì cậu ta dũng cảm không sợ mà phải nói là “Điếc không sợ súng” Chứng minh cho suy nghĩ của Băng Băng đó là khi một âm thanh nhẹ vang lên, viên đạn suýt nhẹ qua vành tai rớt máu cậu ta mới rùng mình đứng không vững nhìn xoáy vào khẩu súng trên tay Wing miệng lắp bắp gì đó theo Băng Băng nghĩ thì là Xã.. Hội.. Đen.

Wing nhanh chóng cất súng, kéo Băng Băng đi không quên để lại cái nhìn lạnh thách thức

Trong khi Băng Băng và Wing giải quyết chuyện tình có hai người đã thỏa hiệp với nhau...

Ngồi trên xe, Băng Băng khá vui vẻ nổi hứng trêu đùa anh.

-Anh làm cậu ta sợ chết khiếp đấy.

-Thích nó?

Băng Băng bị cái nghiêm túc của anh dập tắt cả niềm vui.

-Em thấy cậu ta đen đui bị anh dọa thôi.

-Anh không đùa.

Băng Băng hoảng mình.

-Chẳng lẽ anh định bắn cậu ta thật?.

Wing gạt đầu anh mất hiện lên tia thích thú.

-Nếu vẫn muốn vợ chưa cưới của anh.

Hết chương 41.

Cám ơn mọi người đã nhiệt tình ủng hộ mình. Trong tháng 5 đến tháng 6 mình sẽ cố gắng đăng full. Nếu yêu thích các bạn tìm đọc truyện Bên Anh ủng hộ mình nhé!

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Anh Đi...

Chương 42: Anh đi...

Băng Băng im lặng.. Lúc đấy biết cậu ta định tỏ tình Băng Băng nói đùa không ngờ anh lại nghe thấy. Nhưng trong chuyện này Băng Băng vẫn có phần chiến thắng bởi anh Wing cũng biết ghen, nhìn ánh mắt anh lúc đó Băng Băng nóng cả mặt...

- Băng Băng.

Hiểu cái ý nghĩ của Băng Băng Wing nhắc. Nhưng nhận được một lúc Băng Băng lại cười. Lần này thì Wing không nhắc nữa, đến ngã tư anh chàng vượt đèn đỏ... Băng Băng vội nhào về phía cửa kính nhìn ra bên ngoài.

-Anh Wing. Anh vừa vượt đèn đỏ.

Băng Băng vừa nói xong, Wing dừng xe lại vì cơ bản là cảnh sát giao thông đã chặn xe lại. Anh quay sang nhìn Băng Băng.

-Không cười nữa?

-Anh còn đùa được à. Cảnh sát chặn xe kia. Anh có đủ giấy tờ không? Phải làm sao bây giờ, chị Thảo Nghi đang đợi.

Băng Băng cuống.

Trái với Băng Băng Wing vẫn rất thản nhiên. Anh chàng lấy ra một tấm thẻ nào đó Băng Băng không nhìn rõ đưa cho cảnh sát và thẻ là được cho qua.

-Anh Wing. Tại sao?

Băng Băng nghiêng người muốn nhìn rõ tấm thẻ nhưng anh đã cất nó đi.

-Em không nên biết.

Dù Wing nói vậy nhưng trí tò mò của Băng Băng đã được kích hoạt rồi cô nàng không ngừng lại được. Băng Băng làm căng.

-Em muốn biết. Anh với em còn chuyện gì mà phải giấu, anh mau nói sự thật đi.

Nghe vậy Wing nhìn Băng Băng với ánh mắt đầy hàm ý nhưng cô nàng không để tâm lắm chỉ nghĩ đến nguyên nhân anh được thoát.

-Tổ chức chúng ta có kết hợp với cảnh sát.

Wing hạ giọng.

Băng Băng nhìn anh, lắc đầu.

-Em không hiểu.

Băng Băng nhìn thấy anh khẽ thở dài, bước bình cãi.

-Tại công ty anh làm về bất động sản mà...

Wing vuốt tóc cô nàng tỏ ý đã hiểu. Anh ra về lười biếng nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích với cô nàng.

-Trước đây là vậy. Nhưng có một lần, Crazy giấu hàng cấm ở công ty anh. Công an đã điều tra ra nhưng không có chứng cứ tố cáo Crazy. Từ đây tổ chức chúng ta bắt đầu phối hợp với cảnh sát, tìm bằng chứng để lật đổ Zi.

Băng Băng gật đầu cuối cùng cũng hiểu.

-Chuyện này nhớ giữ bí mật. Đây là luật ngầm.

Cô nàng nhìn Wing ánh mắt đầy ngưỡng mộ. Vui vẻ ca ngợi.

-Anh là gián điệp công khai nhất em từng thấy.

Băng Băng đùa là chính nên không nghĩ ngợi nhiều, không ngờ Wing lại ra vẻ trầm tư.

-Em không thể nói anh là cộng tác viên tốt nhất à.

Băng Băng lắc đầu, mỉm cười.

Đây chính là hậu quả của việc anh quá chiều Băng Băng.

Love

Băng Băng trở về nhà cùng chị Thảo Nghi ăn bữa cơm chia tay vui vẻ. Cô nàng cười suốt cả buổi tối nhưng khi chị Thảo Nghi vừa về, Băng Băng liền chui vào phòng ủ rũ.

Wing vốn chẳng biết dỗ dành con gái, thờ ơ nhìn Băng Băng.

-Có chuyện gì?

-E tui thân. Chị Thảo Nghi đi lấy chồng rồi.

Băng Băng trả lời giọng buồn buồn. Thấy vẻ mặt “chuyện đó chẳng quan trọng” của anh. Băng Băng trừng mắt bắt đầu đấu tranh.

-Chị Wee đi lấy chồng anh không có cảm giác gì chắc.

Nét mặt Wing thoáng vẻ suy nghĩ.

-Không. Anh còn không tham dự lễ cưới.

Băng Băng tròn mắt nhìn anh.

-Chị Wee lấy chồng rồi?

Wing bỏ sung.

-Chị sống như người độc thân vì công việc của tổ chức. Vợ chồng họ khá hay liên lạc.

Băng Băng ngoan ngoãn ngồi nghe anh nói về lúc chị Wee cưới, duy chỉ việc chồng chị là ai nhất định không chịu hé lộ. Anh còn trịnh trọng đùa.

-Bí mật quốc gia.

Ngồi nghe anh nói v bất giác nghĩ tới một vấn đề.

-Anh Wing. Sau này lấy em rồi có khi nào vì công việc của tổ chức mà anh nhốt em ở nhà suốt không?

Băng Băng nhìn Wing với ánh mắt mờ mịt. Cứ nghĩ đến cảnh Wing sợ Băng Băng gặp nguy hiểm, nhốt cô ở nhà bao bọc như đồ quý giá để vỡ Băng Băng cảm thấy rợn người.

-Em muốn biết?

Băng Băng gật đầu, khẳng định.

-Em rất muốn biết.

Như chờ đợi câu nói này Wing lập tức nói.

-Tuần sau chúng ta kết hôn.

Băng Băng đờ người không nói được câu nào. Băng Băng đang hỏi anh dựa trên lý thuyết mà anh lại áp dụng trả lời thực hành. Đúng là kết hôn Băng Băng có biết được anh có nhất mình ở nhà hay không thật đấy. Nhưng nếu vậy việc gì Băng Băng phải hỏi nữa.

-Em chưa đủ tuổi kết hôn.

Wing gật đầu thân nhiên trả lời.

-Tổ chức sẽ lo chuyện ấy.

Được rồi. Băng Băng lại thua anh. Vốn biết tổ chức W quyền lực những Băng Băng không ngờ có thể quyền lực tới mức làm chuyện “phạm pháp”.

-Em không đồng ý. Nhất định không.

Vừa rồi trước khi chị Thảo Nghi về nhà chồng có nhắc Băng Băng nên cẩn thận với anh. Vụ đính hôn hụt lần trước nhất định anh sẽ để bụng mà Băng Băng không tin. Giờ thì hay rồi anh không muốn đính hôn nữa, chỉ đòi kết hôn thôi,

Cô nàng nhìn khuôn mặt không cảm xúc của anh, lạnh mặt. Băng Băng hiểu lúc này không làm căng lên thì cái viễn cảnh cô gái chưa tròn 18 phải về nhà chồng sẽ không còn xa.

Wing trầm lặng một lúc rồi đột ngột lên tiếng.

-Anh vừa quyết định phạt chị Thảo Nghi.

Băng Băng nhìn anh. Anh có cái thói vô lý phạt không lý do từ bao giờ thế?

-Nói xấu anh. Tội này rất lớn.

Nghe cái giọng điệu trầm trọng của anh. Băng Băng đang tức giận mà cũng phải bật cười. Nếu ai nói xấu anh mà anh cũng phạt kiểu này Băng Băng e là người bị phạt sẽ nhiều vô số kể trong đó có cả Băng Băng. Đôi khi ngồi nói chuyện với mấy fan cuồng của anh, Băng Băng tự biến mình thành anti fan nói xấu anh rất nhiều.

-Ngày mai anh đi công tác.

Băng Băng quên luôn mình vừa giận anh, vội vàng hỏi.

-Anh đi đâu? Mất bao lâu?

Wing thấy vẻ sốt sắng của Băng Băng, hài lòng.

-Mì. Một ngày. Em đi cùng anh.

Băng Băng hơi suy nghĩ. Để Hạ Băng và War ở nhà một mình không ổn lắm. Chuyện của Lê Băng cũng chưa giải quyết xong. . .

-Em không đi đâu. Anh đi sớm rồi về với em nhé!

Băng Băng mỉm cười, vòng tay ôm anh. Đây là lần đầu Băng Băng chủ động thân mật với anh ngoài những tình huống bất đắc dĩ kia. . . Trông cái vẻ mặt bất ngờ của anh, Băng Băng thỏa mãn cười thật tươi. Anh đi 1 ngày, cũng hơi nhớ nên Băng Băng cho phép mình dừng cảm một lần.

Hết chương 42.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Băng Băng Ở Nhà

Chương 43: Băng Băng ở nhà.

Angel Wings

-Hạ Băng. Em thực sự không hận anh sao?

Đây là câu hỏi thứ n mà War hỏi trong suốt những ngày qua. Hạ Băng bức mình một lần nữa lờn anh. Chính Hạ Băng cũng không biết tại sao mình có thể dễ dàng tha thứ cho anh. Nhưng trước sự dằn vặt hận anh hay tha thứ cho anh. Hạ Băng lựa chọn quyết định thứ hai. Tại sao cô phải hận anh để tự làm khổ chính mình?

-Em cho anh quá nhiều.

War quay mặt đi không dám nhìn Hạ Băng. Anh lợi dụng cô để khai thác tin tức từ W, lừa gạt tình cảm, sự tin tưởng của cô. Tuy anh rất mong Hạ Băng tha thứ cho mình nhưng cô dễ dàng tha thứ đến vậy anh lại cảm thấy có lỗi.

-Anh đừng suy nghĩ nhiều thế. Anh lấy tin tức từ em và em tự nguyện làm thế.

Hạ Băng cười an ủi anh.

-Nếu anh làm hại đến bạn bè của em, em chắc chắn mình sẽ hận anh. Không bao giờ tha thứ. May cho anh là họ không sao, trái lại anh lại còn bị lợi dụng.

War im lặng. Gần đây khi được nữ thủ lĩnh W cứu về anh mới biết từ lâu mình đã bị thủ lĩnh phát hiện là người của Zi nhưng thủ lĩnh không lật tẩy anh mà lấy anh làm người đưa những thông tin ảo được tổ chức W dàn dựng đến tổ chức Zi. Thật là anh đã hiểu “gậy ông đập lưng ông”

Hạ Băng nhìn War, biết anh vẫn mặc cảm cô nàng cau mày.

-Anh mà cứ thế này em sẽ bỏ đi đấy. Muốn giữ am lại thì quên những chuyện trước kia đi. Anh không phải là người của Zi. Giờ anh là thành viên của W.

Hạ Băng cương quyết nói.

Và lần này Hạ Băng quay đi để tránh ánh nhìn của anh. Sợ anh nhận ra cô cũng đang lo sợ nếu anh không giữ cô lại.

Không gian bao trùm một mảng tĩnh lặng. Hạ Băng bắt đầu bước. . .

-Anh yêu em. Hạ Băng. Đừng đi.

Giọng nói của anh vang lên. Hạ Băng khẽ mỉm cười.

Vì tình yêu và mặc cảm tội lỗi không thể cùng tồn tại, do vậy, ta chỉ có thể chọn một trong hai. Lúc này đây War đã lựa chọn tình yêu của mình.

Trong cái khoảnh khắc ngọt ngào ấy, hai vị khách không mời lại ngẫu nhiên bước vào. Băng Băng thấy cảnh tượng không hay ho, lập tức giả vờ tội lỗi.

-A! Xin Lỗi!

-Cửa không khóa.

Phong cách lạnh lùng này luôn thuộc về Lệ Băng.

Hạ Băng ngược lưng đứng dậy ra rót nước còn War vẫn rất thản nhiên. Tâm trạng đang vô cùng tốt War đùa.

- Băng Băng, Em đến với danh nghĩa nữ thủ lĩnh hay là bạn của bạn gái anh?

-Ồ! Đã nhận làm bạn gái rồi đấy. Anh đã qua thử thách của em và Lệ Băng chưa mà đòi làm bạn trai của Hạ Băng.

Băng Băng cũng vui vẻ đùa lại.

-Em đến với danh nghĩa nữ thủ lĩnh.

Hạ Băng quay qua nhìn Băng Băng. Oh. Bảo vệ nhau ghê chưa. Băng nhìn về hướng khác tỏ vẻ không quan tâm.

-Nữ thủ lĩnh.

War đang bệnh mà vẫn phải ngồi dậy chào.

Băng Băng mỉm cười trước ánh mắt cáu giận của Hạ Băng. Vừa rồi War ngồi dậy ôm Hạ Băng sao không cáu nhỉ?

-Được rồi. Giờ em đến với danh nghĩa bạn của Hạ Băng. Thăm hỏi xem anh như thế nào rồi.

Băng Băng hớn hờ mặc kệ việc mình ngày càng chọc tức Hạ Băng.

- Băng Băng mình nhớ thủ lĩnh cũng chưa qua kì kiểm tra của hai đứa mình mà đã lên chức làm bạn trai của bạn.

Hạ Băng trả đùa. Băng Băng không chấp nhận War làm bạn trai cô, anh Wing cũng không đủ tiêu chuẩn làm bạn trai Băng Băng.

Băng Băng không lo lắng, vui vẻ trả lời.

-Đội anh ấy về hai bạn thoải mái thử thách. Mình không ngăn cản đâu.

Băng Băng cười.

-Rồi bị phạt đừng trách mình nhé.

Nhìn vẻ mặt đắc ý của Băng Băng, Hạ Băng bặm môi. Ai bảo lưng chần của ai kia quá lớn. Thủ lĩnh cơ đấy. Thành viên như Hạ Băng chỉ biết ngậm đắng nuốt cay mà cho qua. Hừ!

-Bọn mình bị phạt rồi còn đâu.

Lệ Băng trả lời.

Băng Băng ngơ ngác nhìn hai cô bạn.

-Phúc của bạn. Tội mình đã “được” lên rừng chặt củi một ngày.

Hạ Băng và Lệ Băng cùng nhăn mặt khi nhớ lại hoàn cảnh kinh hoàng ấy.

-Chưa thấy ai phạt hình phạt trẻ con mà kinh dị như thế ngoài thủ lĩnh.

-Thủ lĩnh? Anh Wing sao?

Hai cô nàng đồng thanh gật đầu.

-Tại sao anh Wing lại phạt hai bạn?

Băng Băng hỏi. Cô nàng đang không hiểu gì cả.

-Tại sao? Tại hai đứa bạn thân của bạn có lòng tốt khuyên bạn đừng đến với anh Wing. Quá nguy hiểm! Rồi người nào đó cũng có “lòng tốt” khai báo với anh ấy. Thế là bị phạt.

Hạ Băng trừng mắt nhìn Băng Băng. Không phải thân phận của cô nàng quá lớn, Hạ Băng nhất định sẽ gọi người đến tra tấn hội đồng Băng Băng.

Băng Băng chợt nhớ tới hồi nào đó mình nhờ nói với anh... Chỉ biết nhìn hai cô bạn cười trừ. Lúc ấy anh câu hôn. Băng Băng hơi kích động lỡ miêng nói

mất.

-Cô chủ. Có cô Kim Anh tìm cô.

Kim Anh?

Băng Băng mở cửa nhìn Di Tâm.

-Con bé đó tìm con có chuyện gì hả Di?

-Cô ấy nói bố cô có để lại di chúc. Muốn cô đến xác nhận lại.

Băng Băng cau mày, trả lời.

-Con biết rồi.

Rồi cô nàng đóng sập cửa nhìn mọi người.

-Kim Anh là người của Zi.

Băng Băng gắn bông tai vào tai mình, kích hoạt.

-Liên lạc Băng hoa tai nhé. Để mình xem cô bé đó muốn gì.

Băng Băng mang về mặt lạnh băng đi qua khu nhà, đến phòng khách. Cô nàng bình thản ngồi xuống ghế thờ ơ nhìn cô em cùng cha khác mẹ.

-Có chuyện gì?

Lúc này. Kim Anh ngẩng đầu ánh mắt đỏ hoe dưng dưng nước đưa cho Băng Băng một lá thư.

“Con. Ta không còn tài sản gì hết. Chỉ còn hai chị em con và Kim Anh. Ta nhờ con chăm sóc con bé”

Băng Băng đọc lá thư, thoáng cười gằn. Có người ba nào để con mình tự nuôi thân hơn chục năm giờ mất đi lại dám nhờ họ nuôi con riêng của mình?

Băng Băng đặt lá thư xuống bên cạnh, hoàn toàn không để tâm.

-Muốn gì?

Kim Anh ngược nhìn Băng Băng, ánh mắt kinh ngạc. Rụt rè nói:

-Công ty Sae của ba đang bên bờ khủng hoảng. Em chỉ muốn nhờ chị giúp đỡ công ty một chút.

Băng Băng là một cô gái bình thường sao có thể giúp? Rõ ràng Kim Anh đã biết thân phận thật sự của cô nàng.

Tiếp cận có mục đích.

-Để tôi xác minh lại.

Băng Băng đứng dậy đi về khu phòng ngủ. Tất cả những điều Kim Anh nói đều là giả nhưng Băng Băng muốn nhân cơ hội xem cô ta muốn gì.

-Tĩnh toang!!!

Di Tâm từ trong bếp đi ra nhìn màn hình hiển thị. Một người đàn ông đội mũ súp có biểu tượng công ty nào đó đang đứng trước camera bảo vệ.

-Chúng tôi là nhân viên chuyển nhà.

Di Tâm còn đang hoài nghi, Kim Anh bước đến. Cô ta thoáng nhìn chăm chú vào cái bảng điện tử chỉ xác nhận dấu vân tay của người nhà. Người ngoài không thể xâm phạm.

-Di. Chị Băng Băng cho con ở lại đây đây ạ. Ba mới mất, mẹ con lại ra nước ngoài nên chị giúp đỡ con. Chị Băng Băng tốt thật đi nhỉ?

Kim anh đưa ánh mắt nhìn người con trai đang đứng trước màn hình điện tử.

-Đó là nhân viên chuyển nhà. Họ chuyển đồ của con đến. Chị Băng Băng vừa mới gọi cho họ.

Di Tâm lắng nghe nhưng vẫn không có ý định mở cửa. Nếu Băng Băng quyết định nhất định sẽ thông báo với Di để sắp xếp phòng. Di Tâm quay người, vào trong hỏi lại Băng Băng. Nhưng, vừa bước được vài bước trước mắt là một mảng tối sẫm.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Đôi Mắt

Chương 44: Đôi mắt.

Angel Wings.

- Băng Băng, Bạn lên đây làm gì?

Hạ Băng không hiểu hỏi. Chỉ có War và Lệ Băng như đã hiểu, im lặng nhìn cô nàng mở máy tính.

Băng Băng nhấp vào hệ thống camera giám sát. Gian phòng khách trống không không có một bóng người.

-Minh muốn xem con bé có mục đích gì.

Băng Băng mở camera xung quanh tìm kiếm.

-Chuyện gì vậy?

Hạ Băng lo lắng hỏi. War và Lệ Băng cau mày nhìn camera giám sát tối đen.

-Mở âm thanh ở bông tai lên.

Băng Băng ra lệnh. Hồi nãy trước khi đi Băng Băng đã tháo một bên bông tai nhét vào khe ghế sofa để phòng trường hợp Kim Anh gọi điện đi nơi khác, mọi người có thể nghe được.

Âm thanh dè dè của bông tai vang lên tiếng một người bị đánh. Sau đó là tiếng “bíp” – khóa bảo vệ đã được mở.

Có lẽ Kim Anh đã dùng ngón tay dì Tâm để mở cửa.

Tiếp đó là những tiếng bước chân dồn dập. Loáng thoáng mấy tiếng kêu nho nhỏ của người làm và tiếng xịt của bình sơn.

Băng Băng phản ứng nhanh, lập tức rút điện thoại.

-Đến nhà thủ lĩnh. Zi muốn bắt tôi.

-Giờ chúng ta làm gì?

Hạ Băng lo lắng hỏi. Trước giờ Hạ Băng vẫn luôn là người kém bình tĩnh nhất.

-Đôi mắt.

Băng Băng lạnh lùng trả lời. Đây là lần đầu tiên Băng Băng lộ diện với thân phận Nữ Thủ Lĩnh W. Khoác lên mình bộ đồ trắng đen, chiếc mũ phớt thay cho kính mắt. Băng Băng dứt khoát ném cho War khẩu súng ngắn Wing cất cho cô nàng. Đi tới mở cửa nhưng chưa vội ra mà hơi nghiêng người sang một bên.

Không trung lóe lên ánh sáng của chiếc gậy sắt dài vụt xuống.

Băng Băng đập thẳng vào bụng hấn, bước ra...

Trước cửa 5 phòng đều có người của Zi. Bên dưới thảm cỏ màu đen đã hoàn toàn che lấp mất màu xanh của cỏ.

Hạ Băng, Lệ Băng, War cũng chuẩn bị xong. Bốn người lạnh lùng đứng trước cửa phòng hạ từng người khi họ xông đến.

-Không hổ danh là Nữ thủ lĩnh W.

Thiên Di từ cầu thang bước lên, nụ cười kiêu ngạo.

War lập tức xoay hướng súng, chĩa thẳng vào Thiên Di bóp cò.

Giữa lúc ấy Băng Băng đẩy tay War khiến viên đạn chệch đi hướng khác.

-War nhìn Nữ thủ lĩnh, không hiểu.

-Tổ chức W không giết người.

Thiên Di nhếch miệng nhìn Kim Anh không may trúng đạn, không do dự cầm con dao nhỏ tước đoạt sinh mạng của cô ta.

Băng Băng nở nụ cười kinh bi. Cùng sống trong một tổ chức mà lại tàn sát lẫn nhau.

-1 – 1?

Băng Băng dùng ánh mắt bề trên nhìn Thiên Di. Với chức vụ của Băng Băng ngay cả gặp mặt Thiên Di cũng không xứng. Nhưng trước lời đề nghị của Thiên Di, Băng Băng không từ chối.

Băng Băng tách khỏi ba người, đi xuống chỗ Thiên Di.

Thiên Di cũng hiểu ý, hạ lệnh cho tất cả tránh xa nơi đây. Dãy cầu thang số 5.

Băng Băng điềm tĩnh bước xuống, đến gần Thiên Di. Băng Băng xoay người giáng một đòn lên vai cô ta.

-Bất cóc tôi? Tôi vẫn chưa bỏ qua đâu.

Giọng nói nhẹ tênh của Băng Băng hòa vào âm thanh hỗn hợp ở xung quanh.

...

-Hạ Băng.

War hét lên.

Trong lúc đánh nhau, Hạ Băng bị kéo ra khỏi chỗ War và Lệ Băng. Hai người tập trung đối phó với những tên khác nên không thể làm gì hơn là chờ Hạ Băng tự nhập lại đội hình nhưng cô nàng lại ngày càng bị đẩy ra xa. Tới chỗ hành lang Hạ Băng bất ngờ bị đánh rơi ra ngoài. Hạ Băng nhanh chóng bám vào lan chắn, thân người lơ lửng trên không trung...

Những người định nhận cơ hội hạ Hạ Băng đề bị War đánh gục. Hạ Băng chờ đến khi có một chỗ trống, xoay tay lộn người lên trên. Mọi việc diễn ra rất hoàn hảo, chỉ không ngờ Hạ Băng vô tình kích hoạt thang máy và hệ thống tưới cỏ của khu nhà.

- Băng Băng. Thang máy.

Thấy thang máy đang dịch chuyển cả ba cũng hét lên.

Băng Băng cũng đã cảm nhận được sự dịch chuyển của mặt đất dưới chân mình. Trong hoàn cảnh này ai còn háu chiến mà đánh nhau. Băng Băng vịn vào hành lang, đưa mình ra bên ngoài thang máy toan nhảy xuống đất.

Thiên Di ngoan cố đứng trên cầu thang di chuyển, túm áo Băng Băng.

-Anh War. Bắn.

Tiếng súng giảm thanh khê vang. Thiên Di lần thao thang máy rơi xuống thảm cỏ.

Băng Băng bị trượt đà rơi tự do xuống đất...

Thảm cỏ xanh mướt. Máu và nước hòa lẫn...

Khi hệ thống tưới nước ngưng hoạt động, người của Zi cũng đã rút. Tiếng nổ liên tiếp vang lên, khói trắng bay khắp nơi.

-Heroin và khí độc.

Đây là một loại bom đặc biệt của Zi. Nó được chế tạo từ độc tố ảnh hưởng tới thần kinh và heroin.

War thông báo rồi đưa tay bịt mũi đi tới một lần nữa kích hoạt hệ thống tưới nước.

Giữa làn nước, mọi người ra sức tìm kiếm cô gái – nữ thủ lĩnh của tổ chức..

Bên ngoài.

Người của tổ chức đã đến từ lâu nhưng bị đoàn người của Zi đứng trước cổng ngăn cản. Hai bên kìm kẹp nhau cho đến khi chiếc Cadillac đen tuyền lao đi. Người của Zi nhanh chóng rút lui.

Cùng lúc ấy, toàn bộ người của tổ chức tái mặt khi không có nữ thủ lĩnh ở đây.

Love

-Thủ lĩnh đang ở đâu vậy? Cậu không ở trong nước sao?

Wing cầm trong tay bản hợp đồng hồ hững trả lời.

-Bên Mĩ.

Ra vậy. Vì thế cậu không biết chuyện của Băng Băng.

Đầu dây vang lên giọng nói lo lắng.

- Băng Băng bị bắt tới đây rồi. Vũ Tuấn Thành đã nhốt em ấy vào phòng tối của tổ chức.

Ám ảnh Evil...

Wing ném bản hợp đồng lên bàn ánh mắt hiện lên tia máu.

-Chuẩn bị. Tiêu diệt.

Hết chương 44.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Evil

Chương 45: Evil.

Angel Wings.

((“Trong căn phòng tối.

Cô bé mặc chiếc váy xanh ngọc bích ngồi bó gối tại góc tường.

Bóng tối. Lạnh lẽo...

Nhắm mắt lại, cô bé mím chặt môi để ngăn tiếng thét lên.

Anh Khánh Phong của cô bé đã dạy cô phải kiên cường.

-Băng!!!

Kèm theo âm thanh nhỏ, rợn người ấy là tiếng gió heo hút và tiếng kim loại...

Bé Băng tuy sợ hãi nhưng vẫn cương quyết ngẩng đầu lên nhìn.

Đó là một bóng trắng tóc xõa dài. Đôi mắt màu đỏ đầy giận dữ... Điều kinh hoàng nhất mà bé Băng thấy đó là khuôn mặt chẳng chừa những vết rạch, vết máu đọng chảy dài... Mà mãi về sau khuôn mặt ấy vẫn luôn ám ảnh tâm trí bé Băng.

Bé Băng không là hết. Cô bé dùng chút sức lực còn lại của mình gương mặt nhìn bóng ma ấy.

Bà ta nở nụ cười quái dị. Ngày càng đến gần cô bé.

-Dừng lại. Bà là ai?

Nụ cười trên gương mặt bà ta chợt tắt. Và không gian vang lên tiếng cười man rợ.

-Evillll...

Giọng nói thoảng qua như gió.

Evil ngồi xuống, đưa bàn tay tanh mùi máu chạm vào mặt bé Băng.

-Vì mày. Tất cả là vì mày. Con gái tao...

Ánh mắt Evil lộ ra tia hung ác.

Bé Băng lắc đầu thật mạnh, cố tránh bàn tay ấy. Điều đó làm Evil tức giận, bà ta càng giữ chặt cầm cô bé.

Ngoan đi. Không thằng nhóc Khánh Phong sẽ phải chết.

Bé Băng thoáng giật mình. Anh Khánh Phong!?

Lần đầu tiên cô bé dùng ánh mắt không hoảng sợ, chỉ có sự kiên quyết, thoáng qua tia giận dữ nhìn Evil.

-Tuần Thành sẽ không để thằng nhóc yên đâu. Cô bé.

Bé Băng tái mặt.

-Uỳnh.

Cánh cửa bật mở, ánh sáng bất ngờ làm bé Băng chói mắt. Ở đó, trong ánh sáng là Khánh Phong của cô bé.

-Anh Khánh Phong.

Bé Băng hét lên. Lo lắng. Sợ hãi...

Evil vẫn còn ở đây. Bà ta sẽ hại Khánh Phong của cô bé...

Đến khi Khánh Phong bế cô bé Băng lên, cô bé mới ngất trong vòng tay anh.

Có lẽ khuôn mặt quý ấy không đáng sợ. Cái mà bé Băng sợ là điều Evil đã từng nói...

-Khánh Phong sẽ phải chết.”))

Love

Băng Băng tỉnh lại trong tình trạng sức khỏe tồi tệ. Cô nàng mất quá nhiều máu và không được chữa trị kịp thời.

Bóng tối.. máu... khuôn mặt Evil.

Từng mảng kí ức hiện lên trong tam trí Băng Băng.

Anh Khánh Phong. Lúc này Băng Băng chỉ nghĩ đến cái tên ấy.

Đúng như Băng Băng dự đoán, không lâu sau một bóng trắng bước ra.

Sau nhiều năm khuôn mặt của “quý nữ” ngày càng trở lên kinh dị, đến nỗi Băng Băng không còn nhận ra nét người trên khuôn mặt ấy. Trong ánh sang le lói chỉ có đôi mắt sáng bùng giữa lớp thịt sần sùi không một chút da.

-Evil. Rốt cuộc bà là ai.

Băng Băng lạnh lùng hỏi. Cô nàng vẫn luôn sợ bóng tối và Evil nhưng một khi phải đối mặt Băng Băng buộc mình phải mạnh mẽ.

Trong không gian khê vang tiếng cười. Tiếp đó là một giọng nói lạnh lẽo đầy thù hận.

-Evil đã chết rồi. Bà ta là mẹ tôi.

Cô ta giật mạnh cầm Băng Băng, nâng mặt cô lên như Evil đã từng làm.

-Và tôi là vị hôn thê của Vũ Tuấn Thành.

Băng Băng nhắm mắt. Muốn lùi lại về phía sau nhưng hai chân dội lên cảm giác đau đớn làm Băng Băng mất hết sức lực.

Nhận thấy sự lảng tránh của Băng Băng quý nữ vung tay tát mạnh vào mặt cô nàng.

-Còn muốn chôn? Không phải vì mày Evil cũng không chết, khuôn mặt của tao cũng không trở lên kinh tởm thế này.

Ánh mắt quý nữ hiện lên tia hung ác.

Băng Băng đâu có biết, chục năm trước sau khi cô được Khánh Phong cứu đi, Vũ Tuấn Thành đã thẳng tay giết Evil.

Còn chưa nhận ra chuyện gì, dọc cánh tay Băng Băng truyền tới cảm giác đau đớn. Băng Băng có thể cảm nhận được mùi tanh máu cùng những giọt máu rơi dài xuống đất.

Quý nữ cầm con dao nhỏ, ghé sát khuôn mặt Băng Băng.

-Chỉ vì khuôn mặt này mà Vũ Tuấn Thành say mê mày, hủy hoại cuộc đời tao. Để xem hán yêu mày được bao lâu.

Ánh sắc kim loại lóe lên.

Nhìn con dao kề sát khuôn mặt mình, Băng Băng không còn giữ được bình tĩnh. Băng Băng muốn hất nó ra nhưng cô nàng hoàn toàn không đủ sức nâng cánh tay của mình lên.

Hết chương 45.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Anh Tới

Chương 46: Anh tới.

-Tuyết. Cô có dừng lại không?

Cánh cửa ánh sáng bật mở, Trong ánh sang Băng Băng chờ người đó là anh. Người mà Băng Băng đã thầm gọi tên không biết bao nhiêu lần. Chỉ khi nữ quý ngã xuống trước mặt mình, vũng máu xuất hiện. Băng Băng nhận ra đó không phải anh.

-Quý.

Băng Băng lạnh lùng thốt lên. Giọng nói nhẹ nhàng yếu ớt lộ rõ sự linh tởm.

-Chỉ vì em thôi.

Vũ Tuấn Thành nở nụ cười tự phụ.

-Anh muốn xem thằng Khánh Phong đó sẽ làm gì để cứu em.

-Đừng đem tôi làm cái cớ trước những tội ác anh gây ra.

Băng Băng thở nhẹ nhẹ. Trùng mắt nhìn hán.

-Tôi muốn em nhận ra em đã sai lầm khi chọn nó.

-Bùm!

Tiếng nói của Vũ Tuấn Thành chưa dứt, âm thanh chói tai ấy đã vang lên. Khuôn mặt hán lộ rõ vẻ tức giận.

-Hán không còn là một thằng nhóc. Nhanh lắm.

Vũ Tuấn Thành vuốt ve khuôn mặt của Băng Băng.

-Nhưng tôi cũng không để hắn dễ dàng cứu được em như trước.

Hồi đó, mất hai ngày Khánh Phong tìm được bé Băng. Giờ thì không đếm một ngày.

Vũ Tuấn Thành rút điện thoại kết nối với đàn em thân cận nhất của mình.

-Thiên Long. Chặn hắn lại. Có thể giết.

-Anh...!!!

Băng Băng tức giận nhưng không nói lên lời. Vừa rồi Băng Băng đã rơi vào trạng thái hôn mê nhưng khi nghe thấy Vũ Tuấn Thành nói chuyện, dây thần kinh của Băng Băng căng lên không cho phép cô gục ngã. Băng Băng phải chờ cho tới khi anh Khánh Phong của cô đến.

-Angel?

Giọng nói lạnh lùng có chút khản chương vang lên.

-Trong đó đây. Sức khỏe của em ấy không được tốt. Nhanh lên.

Thiên Long nhìn cảnh vật hoang tàn của địa bàn chính Zi, không quên chỉ cho Wing chỗ của Băng Băng.

Wing đứng trước cửa cầm khẩu súng ngắn chĩa thẳng vào Vũ Tuấn Thành.

-Chú.

Viên đạn bay đi, xoẹt qua tay Vũ Tuấn Thành.

-Anh Wing.

Băng Băng khẽ gọi.

Wing lập tức di tới chỗ Băng Băng. Khẩu súng anh cầm phát ra những âm thanh nhỏ hướng về phía Vũ Tuấn Thành.

Vũ Tuấn Thành bị đột kích bất ngờ, lại nghĩ sẽ có người chặn Wing lên không trang bị vũ khí. Điều duy nhất hắn có thể làm là tránh những phát đạn của Wing.

Đến chỗ Băng Băng, tiếng súng giảm thanh ngừng lại. Wing chăm chú nhìn Băng Băng không để ý tới bất cứ thứ xung quanh.

-Băng!

Anh nhắc Băng Băng lên, khẽ gọi.

Băng Băng ôm lấy cánh tay anh, khẽ cười.

Khánh Phong của cô. Người duy nhất có thể làm cô tin tưởng đã đến.

-Chú!

Tiếng súng giảm thanh lại vang.

Thanh gỗ trên không trung rơi xuống đất. Vũ Tuấn Thành ôm cánh tay đang chảy máu nhìn về nơi viên đạn bay tới.

Trong khi đó Wing vẫn không quan tâm tính mạng mình vừa gặp nguy hiểm. Chú mục nhìn Băng Băng ở trong lòng mình.

-Thiên Long. Cậu..

Ánh mắt Vũ Tuấn Thành không còn gì ngạc nhiên hơn.

Vẫn vậy, Thiên Long nhìn Vũ Tuấn Thành nở nụ cười kiêu ngạo.

-Em rể. Làm gì với hắn.

Wing không nhìn anh, cắt giọng lạnh lẽo.

-Cảnh sát đang đến. Anh tự giải quyết.

Love

2 tuần sau.

Nơi Băng Băng tỉnh lại là địa bàn Wing.

Cảm nhận được bàn tay ấm nóng ở trên chân mình cùng ánh mắt đầy chiều chuộng của anh Băng Băng mỉm cười.

-Sao rồi anh?

Wing nhìn chăm chú vào Băng Băng. Anh hiểu Băng Băng hỏi gì nhưng trả lời.

-Tổ chức Zi đã bị cảnh sát tóm. Được một tuần rồi.

Băng Băng cứ nghĩ anh không hiểu ý mình, vờ gật đầu rồi lại hỏi lại.

-Em sao rồi?

Nhìn ánh mắt cương quyết của Băng Băng, Wing quay đi.

-Anh Wing. Trả lời em. Em biết em không thể ngồi dậy.

Từ khi tỉnh lại Băng Băng đã muốn ngồi dậy để chạm vào anh, ôm lấy anh. Băng Băng nhớ cái cảm giác ấy. Nhưng cô nàng chỉ cảm thấy thân mình mệt nhoài, hoàn toàn mất cảm giác ở hai chân. Băng Băng đã ngờ ngợ đoán ra điều gì đó nhưng cô nàng vẫn muốn hỏi anh.

Băng Băng muốn xem trong anh mắt anh, xem anh có quá đau lòng vì cô. Nếu như vậy thực sự Băng Băng cảm thấy giận chính mình.

-Em không được chữa trị kịp thời.

Wing hơi dừng lại.

-Tạm thời em không thể đi lại.

Băng Băng mỉm chặt môi. Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lí nhưng Băng Băng vẫn không khỏi bàng hoàng. Trong lúc ấy Băng Băng cảm nhận được vòng tay của anh...

Anh ngồi xuống giường kéo Băng Băng vào lòng mình.

-Anh đảm bảo em sẽ khỏi.

Băng Băng gật gật đầu. Vùi mặt vào ngực anh làm vài giọt nước mắt ướt mắt áo anh. Băng Băng khóc vì bản thân cũng vì cô nàng nhìn thấy nét buồn trong ánh mắt anh. Băng Băng lại làm anh buồn.

Cơ thể anh bỗng trở lên căng cứng khi cảm nhận được giọt nước mắt ấy. Phải. Anh đang giận. Băng Băng đã nhận ra điều ấy.

Từ khi còn là một cô bé 7 tuổi đến khi lớn, Băng Băng chưa từng khóc trước mặt anh. Mỗi khi ở bên anh, anh luôn đem cho Băng Băng những niềm vui riêng. Mà giờ cô đang khóc...

Bàn tay Wing khẽ nắm chặt.

Sau đó anh dịu dàng nhìn Băng Băng xoa lưng cô an ủi.

-Tin anh. Em sẽ khỏi.

Hết chương 46.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Khỏi? Em Biết Là Không Thể.

Angel Wings.

Ở lại tổ chức thêm hai tuần để phục hồi sau đó Băng Băng được rời khỏi đó. Chuyện này đối với Băng Băng không quá vui bởi cô nàng vẫn không thể tự mình rời đi.

Băng Băng nép vào người anh, kéo kéo vạt áo anh.

-Anh Wing. Như thế này thật phiền.

Băng Băng không thể đi lại, Wing cũng không chịu để Băng Băng ngồi xe lăn. Vậy là Băng Băng đi bất kì đâu anh cũng phải bế cô nàng.

Wing cúi đầu, ánh mắt cảnh cáo nhìn Băng Băng.

-Anh không thấy phiền.

Băng Băng không nghe anh nhưng cũng không cãi lại. Băng Băng biết anh là người độc lập, luôn có xu hướng làm việc một mình. Hồi mới gặp lại, ngay cả việc Băng Băng hỏi tên anh anh còn cảm thấy phiền nữa là lúc này. Đi đâu anh cũng vướng cô bên người.?

Nhưng sự thật là Băng Băng đã lần đầu tiên hiểu sai về anh. Anh đúng là một người độc lập nhưng đối với Băng Băng thì không. Từ nhỏ đến giờ anh đã quen với cảm giác bị làm phiền. Anh không cho nó là khó chịu.

Băng Băng được anh đặt ngồi vào trong xe. Anh còn cẩn thận chỉnh lại ghế ngồi cho Băng Băng được thoải mái rồi mới ra ngoài.

Băng Băng nhìn theo bóng anh đi vòng qua ô tô khẽ lẩm bẩm

-Em biết. Em rất phiền.

Love

Băng Băng được đưa về ngôi biệt thự mới, nơi mà Băng Băng không quá quan tâm đến cảnh vật xung quanh. Điều Băng Băng để tâm đó là trong suốt quá trình mọi người hỏi han Băng Băng, cô nàng đều ở trong vòng tay anh, không thì phải ngồi im một chỗ.

Wing nhìn về mặt trầm cảm của Băng Băng, bước tới nhắc cô nàng lên.

-Đừng nghĩ nhiều. Em sẽ khỏi.

Anh biết Băng Băng đang nghĩ về chuyện đôi chân mình...

Băng Băng lắc đầu, không nhìn anh.

-Em muốn về phòng.

Vì bất tiện Băng Băng không thể ở tầng trên nên phòng cô nàng nằm ngay gian chính, nối liền với phòng khách.

Wing đưa Băng Băng về phòng, đặt xuống giường. Băng Băng biết anh sẽ ngồi lại liền nói trước.

-Anh ra ngoài đi. Cần gì em sẽ gọi.

Wing nghĩ Băng Băng cần yên tĩnh, anh chiều ý cô bước ra ngoài.

Băng Băng nhìn cánh cửa không khép, bất lực chui đầu vào chăn.

Giờ lại còn phải có một người luôn canh chừng Băng Băng.

Love

Wing nhìn Băng Băng ở trong lòng mình, lạnh giọng.

-Nghe anh.

Băng Băng im lặng cảm nhận cơn giận của anh. Cô nàng vui mặt vào ngực anh che dấu bộ mặt tỏ vẻ “không có gì để anh giận như thế” của mình.

Nguyên nhân chuyện này chỉ vì Băng Băng đòi một cô “bảo mẫu” để có thể chăm sóc Băng Băng phụ anh, như vậy anh sẽ có thời gian để lo chuyện của công ty và tổ chức. Vậy mà anh liền lập tức không đồng ý.

Băng Băng hỏi tại sao thì anh quát với Băng Băng vậy đấy.

Băng Băng bắt mắt nhưng vì sợ anh giận nữa, cô nàng im lặng.

-Anh không thấy phiền.

Wing nhắc lại. Trong mấy ngày qua Wing luôn nhắc Băng Băng vậy. Tiếc là Băng Băng không nghe.

Thấy anh định đưa mình ra xe để đi học, Băng Băng giẫy lên.

-Em sẽ ở nhà thôi. Không đi học đâu. Hạ Băng và Lệ Băng đã đồng ý chép bài giúp em rồi.

Nói vậy, dù biết anh sẽ không đồng ý nhưng Băng Băng vẫn không thể im lặng mãi.

Giờ đang là lúc ôn thi đại học, mà Băng Băng đã nghỉ học trong suốt một thời gian dài. Cô nàng cần phải đi học.

Nhưng chỉ nghĩ đến anh mất say mê của bao nữ sinh nhìn anh cũng như những ánh mắt kì dị hướng vào mình. Băng Băng khó chịu. Không muốn đi học.

Vội lại Băng Băng thấy rất không thoải mái với cảnh trên lớp cô giáo say sưa giảng bài còn ở bên dưới anh mở máy tính bắt đầu làm việc. Những lúc như vậy, cô giáo lại nhìn Băng Băng.

Wing dừng lại trước xe một lúc, sau đó anh gật đầu. Băng Băng thấy anh rút điện thoại gọi điện cho phó thủ lĩnh.

-Chuẩn bị, Tôi đến công ty.

Băng Băng theo anh đến công ty rồi mới nhận ra, tình hình ở công ty không khác trường học là bao. Nhân viên sau màn chào tổng giám đốc họ lại nhìn Băng Băng.

Băng Băng ôm chặt anh, chỉ muốn anh đi nhanh hơn.

Băng Băng không có biết họ nhìn Băng Băng không phải để ý đến đôi chân của Băng Băng mà họ muốn xem cô gái được tổng giám đốc của họ chiều chuộng này có diện mạo như thế nào. Ở công ty, nhân viên luôn biết đến anh là một vị tổng giám đốc lạnh lùng chưa từng tiếp xúc với con gái.

(P/s: Quá trình Băng Băng làm việc ở đây trước đó được tổ chức W giữ bí mật. Trừ một số người, còn lại nhân viên lần đầu nhìn thấy khuôn mặt của Băng Băng.)

-Anh Wing. Để em ngồi đó được rồi. Anh làm việc của mình đi.

Vừa vào phòng làm việc, Băng Băng nói, tay chỉ về góc sofa.

Wing không lên tiếng, lặng lẽ đặt Băng Băng ngồi xuống.

Ngay sau đó Băng Băng thấy vị phó thủ lĩnh Rik đem sách vở của mình tới, anh cũng cầm laptop đặt xuống bàn rồi ngồi xuống cạnh Băng Băng.

-Em học đi. Chỗ nào không biết báo anh.

Wing lên tiếng trong khi anh đang mở máy tính.

Băng Băng ngồi nhìn anh một hồi, khóc không ra nước mắt. Băng Băng muốn đến đây để cho anh làm việc, không phải lo cho cô. Vậy mà trái với tưởng tượng, giờ anh vừa phải làm việc vừa phi lo dạy Băng Băng học.

Băng Băng cúi mặt, trân trân nhìn xuống chân mình.

Wing quay sang nhìn Băng Băng. Lại mặc cảm rồi.

Anh nhẹ nhàng ôm Băng Băng, hôn lên tóc cô.

-Nghe anh. Em sẽ khỏe.

Băng Băng ở trong lòng anh, cảm nhận hơi ấm của anh. Một giọt nước mắt lăn dài, cô nàng vờ gật đầu. Trong lòng thầm nhủ.

“Khỏi? Em biết là không thể.”

Love

2 tháng sau.

Trải qua kì thi đại học, sau khi đỗ vào một trường đại học danh tiếng tình trạng trầm cảm của Băng Băng ngày càng trở nên trầm trọng.

Trước Băng Băng còn chịu nghe anh, thỉnh thoảng đi ra ngoài tắm nắng. Còn giờ Băng Băng chỉ ở trong phòng nhất định không cho ai động vào người mình.

Mặc cho bố mẹ anh khuyên bảo, mặc chị Thảo Nghi và chị Wee động viên. Hay người anh Thiên Long Băng Băng thích sau khi biết anh là chồng chị

Wee làm trò. Băng Băng đều làm ngơ. Những lúc như vậy, Băng Băng sẽ lật người trùm chăn, để mặc mọi người.

Hạ Băng và Lệ Băng đến gặp cô nàng cũng đóng cửa không cho vào.

Chỉ có duy nhất Wing trị được Băng Băng những lúc cô nàng khó chịu như thế. Anh thường nằm xuống bên cạnh Băng Băng, im lặng cho đến khi Băng Băng lên tiếng.

-Anh không phải làm việc sao?

Wing tỏ vẻ thần nhiên trả lời.

-Nghe anh. Ra ngoài chút đi. Ở trong này mãi em sẽ rất yếu.

Anh nhìn Băng Băng, bỏ sung.

-Không tốt cho khả năng phục hồi chân của em.

Mọi lần Băng Băng miễn cưỡng cũng chịu nghe anh, nhưng quen dần cô nàng không nghe nữa. Băng Băng lắc đầu chui vào trong chăn.

-Em mệt.

Wing không phải là người biết dỗ con gái. Để chiều Băng Băng anh đã dịu dàng rất nhiều mà Băng Băng vẫn khó chịu?

Wing lạnh giọng.

- Băng Băng. Em hoàn toàn có khả năng phục hồi. Đừng trầm cảm như thế.

Nói xong anh đi ra ngoài. Lần đầu tiên để mặc Băng Băng, không dỗ dành cô.

Băng Băng nằm im nghe tiếng chân anh bước ra khỏi phòng. Băng Băng biết anh đã phải thay đổi rất nhiều để chiều được tính cách thất thường của Băng Băng từ khi bị bệnh, Băng Băng biết trong suốt thời gian qua anh đã rất mệt vì mình. Nên Băng Băng mới làm vậy.

Khó chiều. Cáu gắt.

Băng Băng muốn anh bớt chiều cô, bớt quan tâm đến cô, đừng dành quá nhiều thời gian cho cô. Như vậy anh sẽ đỡ mệt.

Băng Băng đâu có nhận ra, cô càng như vậy anh càng lo cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Em Yêu Anh.

Ngày thứ năm Băng Băng ở liền trong phòng, cũng là ngày thứ năm Wing không tới thăm Băng Băng.

Có lẽ sự bướng bỉnh của Băng Băng đã quá giới hạn chịu đựng của anh.

Băng Băng ngược mắt nhìn trần nhà, thờ dài đầy mệt mỏi.

Không muốn làm phiền anh nhưng Băng Băng thực sự đang rất nhớ anh.

Băng Băng thiếp đi. Đến khi tỉnh lại cô nàng đã không còn ở trong căn phòng xanh ngọc bích mà đang ngồi trong phòng chờ của một khách sạn nổi tiếng nào đó mà Băng Băng không nhớ tên.

Vài giây sau, Băng Băng nhận ra anh đang ngồi cạnh mình. Cách ăn mặc nghiêm túc của anh làm Băng Băng hơi lạ, thốt lên.

-Anh Wing?

Wing gật đầu, bàn tay vô thức vuốt tóc Băng Băng.

-Nghe anh.

Lần cuối cùng Wing nói câu này.

Wing đứng dậy, bế Băng Băng lên không cho cô nàng có cơ hội phản kháng.

Lúc này Băng Băng mới cảm nhận được lớp váy áo bông bênh trên người mình. Nó có màu xanh ngọc bích kết hợp với màu trắng sữa, quan trọng là chiếc váy được thiết kế theo hình bông hoa xuyên tuyết...

Bắt gặp Băng Băng nín chặt áo anh.

Chiếc váy này là váy cưới xuyên tuyết – ước mơ hồi nhỏ của Băng Băng.

-Anh..?!!

Wing tiếp tục bước trong căn phòng màu đen được trang trí nổi bật với những đóa hoa, dải băng, xanh ngọc và trắng sữa. Cách trang trí độc đáo và một lần nữa lại là ước mơ của cô bé Băng.

Đã có lần bé Băng nói về ý nghĩa của cách trang trí này. Màu đen của anh sẽ mãi bao bọc, bảo vệ màu xanh ngọc bích là em...

-Đừng từ chối.

Wing nhìn Băng Băng, dịu dàng nói.

Anh làm tất cả những thứ này chỉ vì em.

Anh đã muốn dẫn em cùng bước trên lễ đường em mơ ước.

Anh đã nắm tay em, ôm em, cảm nhận niềm hạnh phúc của em.

Và giờ hạnh phúc ấy đã trọn vẹn khi anh được ôm em, cùng em bước đi trong ước mơ đã biến thành sự thật của em.

Băng Băng xúc động, ôm chặt cổ anh.

Anh yêu cô.

Anh chấp nhận khuyết điểm của cô.

Anh tình nguyện bên cô, chăm sóc cô cả đời.

Tình yêu luôn là một bức tranh màu hồng và Băng Băng đã chìm đắm vào bức tranh ấy.

Băng Băng nén nước mắt, gật đầu.

Có lẽ Băng Băng đã ích kỉ dù biết trong hoàn cảnh này mà lấy anh, anh sẽ rất vất vả khi chăm sóc cho cô. Nhưng Băng Băng cũng biết mình không thể từ chối anh lúc này.

Bố mẹ anh, chị Thảo Nghi, anh Thiên Long, vợ chồng chị Wee, Hạ Băng và War, Lệ Băng và Rik... Tất cả đều đang chúc phúc cho Băng Băng.

Băng Băng nhìn anh, khẽ mỉm cười.

Chỉ vậy thôi. Có anh. Bên anh. Sống vui vẻ cùng anh. Dù đôi chân có không thể khỏi thì anh sẽ là đôi chân của cả cuộc đời cô. Đó là hạnh phúc.

Love

Giây phút anh cầm tay Băng Băng, đứng giữa lễ đường lạnh lùng tuyên bố.

- Băng Băng. Vợ Trình Khánh Phong tôi. Nữ thủ lĩnh chính thức của W kể từ ngày hôm nay.

Là giây phút Băng Băng cảm thấy hạnh phúc nhất. Mỗi lần nhớ lại lúc ấy, Băng Băng không giấu được nụ cười.

Nhưng những chuyện xảy ra ở giây tiếp theo, có lẽ là bóng tối của cuộc đời Băng Băng.

Vũ Tuấn Thành đập tung cánh cửa, bước vào với ánh mắt giận dữ. Hắn ngang nhiên bước thẳng tới chỗ Wing và Băng Băng.

-Đừng tới đây. Không tao sẽ cho nổ cả nơi này.

Vũ Tuấn Thành hét lớn, tay giữ chặt ngòai kích nổ nhìn về phía người của W định ngăn cản hắn.

Wing nhìn số thuốc nổ quán quanh người hắn, lạnh lùng lắc đầu.

-Thứ tao không có được người khác nhất định cũng không thể có.

Không bị sự ngăn cản, Vũ Tuấn Thành chạy tới. Hắn vung con dao hướng thẳng vào cổ Băng Băng.

Băng Băng chưa kịp hiểu chuyện gì, thân người đã nhẹ bẫng. Anh xoay người Băng Băng để Băng Băng đứng tựa hồ vào người mình.

-Anh Wing.

Băng Băng hét lên. Thân người ngã xụp xuống đất khi con dao sáng loáng chém sâu vào ngực anh.

Wing dừng lại một giây vì đau. Sau đó anh xoay tay, đoạt lấy con dao từ tay Vũ Tuấn Thành. Giấy tiếp theo anh cắt đứt ngòi nổ, vô hiệu hóa bom trên người hắn.

Bị tước vũ khí, Vũ Tuấn Thành tức giận liều mạng lao tới nhưng lần này hắn đã bị người của Wing giữ lại.

Giải quyết Vũ Tuấn Thành xong, Wing không để ý vết thương đang chảy máu trên ngực mình, anh ngồi xuống bên cạnh Băng Băng.

-Em có đau không?

Vừa rồi anh đẩy Băng Băng sang một bên làm cô nàng ngã xuống, chắc sẽ rất đau.

Đau! Ngã rất đau. Nhưng liệu nỗi đau ấy có đau bằng việc anh cứu cô? Vì cứu cô mà bị thương?

-Anh có sao không?

Băng Băng ghen ngào. Vết thương đang chảy rất nhiều máu, tại sao vẻ mặt anh lại vẫn thản nhiên đến thế.

Wing lắc đầu, khó nhọc đưa cánh tay lên vuốt tóc Băng Băng.

-Anh không sao. Không phải lỗi của em.

Wing khép mắt, cơ thể tựa vào Băng Băng.

Băng Băng bật khóc.

Trong làn nước mắt, cánh tay Băng Băng giờ lên chạm vào gương mặt tái nhợt của anh.

-Tại em. Tất cả là tại em.

Nếu không vướng Băng Băng ở trên tay, với thân thủ của anh, anh đã có thể dễ dàng đánh lại Vũ Tuấn Thành. Nếu không phải Vũ Tuấn Thành yêu Băng Băng hẳn cũng chẳng làm hại đến anh.

Băng Băng nhìn bàn tay anh nắm chặt tay mình, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

-Em xin lỗi.

Love

3 tiếng sau.

Bệnh viện thành phố.

Băng Băng ngồi trên xe lăn nhìn chị Thảo Nghi dẫn dò.

-Đội em.

Thảo Nghi gạt đầu với ánh mắt buồn bã, mở cửa cho Băng Băng. Chị định đưa Băng Băng vào nhưng Băng Băng ngăn, cô nàng muốn một mình ở cạnh anh. Lần cuối...

Anh đang nằm trên giường, đôi mắt nhắm chặt không thể nhìn thấy người con gái mình yêu thương...

Băng Băng đẩy xe tới, chăm chú nhìn anh. Đến khi viên mất một lần nữa ướt đầm cô nàng mới quay đi.

Vết chém trên ngực anh rất sâu, thiếu chút nữa là chạm vào tim. Anh vừa qua con nguy hiểm nhưng hiện tại vẫn chưa thể tỉnh.

Băng Băng vuốt ve gương mặt anh, chạm tay vào từng đường nét trên gương mặt anh. Gương mặt dù biết Băng Băng sẽ chẳng bao giờ quên nhưng cô

nàng vẫn muốn chạm vào.

Đôi tay Băng Băng chỉ dừng lại khi đã chạm vào bàn tay anh. Tay anh đang nắm chặt một chiếc khăn – vật thế chỗ cho bàn tay Băng Băng.

Trước khi bất tỉnh anh đã nói không phải lỗi của Băng Băng, anh còn nắm chặt tay cô nàng. Mục đích là vì anh biết Băng Băng sẽ mặc cảm, khuyết điểm của mình mà hại đến anh. Hành động ấy của anh là để giữ Băng Băng. Tiếc là anh không thể.

Băng Băng rút cái khăn ra, thả vào lòng bàn tay anh là đóa hoa xuyên tuyết sáng lấp lánh. Đó là dây chuyền xuyên tuyết Băng Băng quý trọng và cũng là lời cầu hôn của anh.

Băng Băng lau nước mắt, cúi người cho đôi môi mình chạm nhẹ vào đôi môi lạnh lẽo của anh.

Đau! Đó là cảm giác khi Băng Băng chạm vào môi anh.

- Thật may khi em chưa đồng ý lời cầu hôn của anh.

Băng Băng rời làn môi ấy, quay đi.

Khi nhận chiếc dây chuyền xuyên tuyết. Băng Băng ôm lấy anh thì thắm vào tai anh ba chữ. Ba chữ ấy không phải “em đồng ý” mà là “em yêu anh”.

Đúng. Băng Băng yêu anh.

Tình yêu Băng Băng dành cho anh không bao giờ thay đổi. Điều thay đổi là Băng Băng sẽ không lấy anh, không thể có mặt bên cạnh anh.

Giờ. Băng Băng quyết định ra đi.

Cánh cửa phòng bệnh lạnh lẽo khép lại. Để lại người con trai hôn mê sâu và ngoài kia là người con gái, đôi mắt đầm lệ đang rời khỏi nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Trở Lại

Chương 49: Trở lại.

Wing hôn mê mất một ngày, tỉnh dậy không thấy bóng dáng quen thuộc ngồi cạnh mình, Wing nhăn mày.

- Angel đâu?

- Angel bỏ đi rồi.

Rik trả lời.

- Đem theo cả vợ tôi đi.

War tiếp lời, đau khổ che mặt.

- Bỏ trốn?

Wing lạnh lùng nhắc lại. Anh biết Băng Băng sẽ mặc cảm nhưng lại dám bỏ đi? Băng Băng được chiều quá sinh hư rồi.

- Phát nhiệm vụ cấp 1. Tìm tung tích địa chỉ Nữ Thủ Lĩnh W. Chỉ tìm địa chỉ, không được làm gì khác.

Wing mặc vết thương chưa khép miệng trên ngực, đứng dậy mặc áo trở về tổ chức.

Trong ngày đó đã có tin của Angel. Cô nàng đến đăng kí điều trị tại một bệnh viện ở phía nam. Sống tại khu nhà trên nước giáp vùng núi.

Wing cầm bản báo cáo, khoe miệng khẽ gương nhìn tấm ảnh cưới của hai người.

- Nếu em muốn. Tôi sẽ đợi em.

2 năm sau.

Trong cái nắng nhàn nhạt đầu thu, cô gái nhỏ ngồi bên cửa sổ trong căn nhà giữa hồ nước thư thái xem tạp chí kinh doanh. Đôi khi khẽ mỉm cười khi nhìn vào tấm ảnh nào đó.

Sắp rồi!..... Chờ em!...

Cánh cửa gian nhà bật mở, Băng Băng không ngẩng đầu, lật một trang sách.

-Hạ Băng. Kết quả sao rồi.

Bình thường sau câu hỏi của Băng Băng, Hạ Băng sẽ lập tức chạy tới giờ giấy khám sức khỏe ra mà “hón hờ” khoe với Băng Băng. Còn lúc này, Băng Băng chỉ nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn, lạnh lùng... rất quen thuộc...

Không lẽ!!!!!!???????

-Anh...!

Băng Băng tròn mắt nhìn anh không thay đổi sắc mặt, bước tới nhắc cô lên. Lúc cô nằng nằng ra thì đã ở trong lòng anh..

Trước khi thể bức người của anh có lẽ Băng Băng của hai năm trước đã ngoan ngoãn chui vào lòng anh, nghe theo anh. Nhưng Băng Băng bây giờ hoàn toàn khác.

-Trình Khánh Phong! Thả em xuống

Băng Băng trừng mắt nhìn anh không kiêng sợ. Không những thế Băng Băng còn gọi thẳng tên anh Trình Khánh Phong. Đối với người khác chuyện này là bình thường còn đối với Băng Băng đó là cả một quá trình cô nằng “vùng lên”.

Theo suy đoán của Băng Băng, anh sẽ giận vì sự hỗn láo của cô nhưng trái lại Băng Băng lại thấy hình như anh còn có vẻ rất ưng ý với cách Băng Băng gọi thẳng tên anh như vậy.

Bắt đầu từ đây, tên Wing dần bị Băng Băng lãng quên.

Băng Băng thấy anh vẫn không có ý định thả mình ra, bức mình cô nằng giẫy lên.

-Trình Khánh Phong!! Anh lập tức thả em xuống cho em

Băng Băng nhấn mạnh tên anh, cách gọi như vậy thể hiện sự giận dữ của cô nằng.

Khánh Phong hoàn toàn không nghe lọt tai lời của Băng Băng, anh bế Băng Băng bước ra ngoài.

-Muốn tôi thả em xuống hay mở cầu.

Băng Băng mím chặt môi, lườm anh. Không phải Băng Băng đang vương trên người anh nhất định cô nằng sẽ giơ tay cầu anh.

-Không muốn trở về?

Khánh Phong cất giọng trầm lạnh cùng ánh mắt sắc lạnh hướng về phía Băng Băng.

-Muốn xuống nước hay trở về cùng tôi?

Nghe giọng điệu của anh Băng Băng biết không có cơ hội thương lượng. Cô nằng cúi mặt, ấn chiếc nút màu xanh ở chuỗi hạt vòng tay.

Dưới mặt nước xanh ngắt, một cây cầu từ từ nổi lên. Đây là thiết kế độc đáo nhất của ngôi nhà, khi Băng Băng ấn nút hạ cầu nơi đây sẽ trở thành một ngôi nhà độc lập giữa hồ nước. Là một nơi lý tưởng để chống lại sự đột nhập bất ngờ của người ngoài.

Băng Băng nhìn quanh. Ở đây không có thuyền vậy anh vào nhà Băng Băng bằng cách nào? Thắc mắc nhưng vẫn còn tức giận Băng Băng không chịu mở miệng.

Khánh Phong nhìn cô nằng, biết Băng Băng giận nhưng anh không nói gì. Anh nhất định sẽ không dỗ Băng Băng. Từ sự việc Băng Băng bỏ đi hai năm trước anh đã rút ra được một điều đó là không được quá chiều chuộng Băng Băng. Chiều chuộng cô để cô không sợ trời, không sợ đất đương nhiên dảm bỏ anh đi. Vì vậy, từ nay anh bắt đầu thực hiện chính sách nghiêm khắc.

Ngày hôm ấy, Băng Băng trở về trên tay anh.

Trên cây cầu nhỏ, chàng trai bế cô gái bước đi từng nhịp cầu. Cùng như trái tim hai con người. Nhảy từng nhịp vì nhớ nhung.

Love

Dù đồng ý trở về cùng anh nhưng Băng Băng hoàn toàn không chịu nghe lời anh. Do đó, hôm nay đã là ngày thứ năm Băng Băng ở trong phòng không chịu ra ngoài.

Băng Băng mặc anh “uy hiếp”, “đe dọa” ngoan cô nằm lì trong phòng, không chịu cho anh bế ra ngoài.

Những lúc như vậy Khánh Phong có dùng biện pháp mạnh nhưng cuối cùng vẫn tha cho Băng Băng khi thấy vẻ mặt đau đớn của cô.

Lúc này, Băng Băng ngồi trên giường nghịch máy tính. Vừa nghe thấy tiếng mở cửa, cô nàng ngã luôn xuống giường.

Khánh Phong đi thẳng tới bế xốc cô nàng lên. Nhưng hôm trước anh có thể bỏ qua nhưng hôm nay dù thế nào anh cũng phải đưa cô đi khám sức khỏe định kì.

Băng Băng không biết điều ấy.

Cô nàng bị anh bế lên liền tức giận, giãy dụa vtu chặt áo anh, liên tiếp đấm vào ngực anh, lớn giọng.

-Trình Khánh Phong, Thả em xuống.

Khánh Phong khẽ cau mày vì sự ồn ào của Băng Băng.

-Im lặng.

Vẫn cái thói bướng bỉnh, Băng Băng không nghe anh, càng giãy dụa mạnh hơn. Áo của anh thì đã bị cô nàng túm nhảu nhúm.

Thấy anh vẫn không nghe mình, Băng Băng cao giọng.

-Anh đem em theo làm gì, chỉ làm phiền anh hơn.

-Em im lặng.

Đoán được câu tiếp theo của cô nàng, Khánh Phong lạng giọng ra lệnh. Điều đó làm Băng Băng nhớ lại cảm giác sợ anh trước kia.

Nhưng cô nàng vẫn không ngừng lại. Mấy ngày nay, Băng Băng đã quên chống đối lại anh, lời anh nói Băng Băng coi như gió thoảng.

-Sao chứ? Thấy em rồi mọi người cùng chỉ nói “hình như cô ta bị liệt chân hai năm nay rồi, không thể chữa khỏi”, “Đi đâu thù lĩnh cũng phải bồng bế cô ta, thật là phiền.”

Khánh Phong nhìn Băng Băng ánh mắt lạnh lùng. Anh đi tới giường, không thường tiếc thả cô xuống. Mọi lần nhìn về mặt nhảu nhó của Băng Băng, anh đều sẽ bỏ qua còn lần này sắc mặt anh càng lạnh hơn, xung quanh thoáng tỏa ra không khí ú ảm.

-Băng. Đừng thách thức giới hạn của anh.

Khánh Phong bước ra ngoài trong khi Băng Băng vẫn cứng đầu gương mặt nhìn anh. Đến khi cánh cửa phòng đóng lại, Băng Băng thở dài một hơi đầy sợ hãi. Lâu lắm rồi Băng Băng mới lại được cảm nhận cái cảm giác lạnh lẽo đến từ anh. ...

Có phải cô làm hơi quá rồi không?

Love

Chủ nhật.

Lại trải qua hai ngày nữa kể từ khi Khánh Phong lạnh lùng với Băng Băng. Và thực sự từ hôm ấy anh không đến tìm gặp cô thêm một lần nào nữa.

Băng Băng thờ dài nhìn Hạ Băng và Lệ Băng.

-Có vẻ anh ấy giận thật. Đạo này anh ấy hay làm gì? Hai bạn có biết không?

Hạ Băng và Lệ Băng cùng lắc đầu.

Băng Băng bực mình nằm xuống giường, tung chăn vtu gối.

-Kệ đi. Anh ấy cứ bỏ mặc mình thêm một ngày nữa xem. ...

-Rồi lúc ấy bạn định làm gì?

Lệ Băng hững hờ hỏi.

-Bỏ đi? Mình nghĩ bạn không dám làm vậy lần nữa. Không lẽ lại tìm đến tổ chức làm ầm lên “thủ lĩnh không quan tâm đến bạn”

Băng Băng im lặng không nói được gì.

- Băng Băng, Bạn phải biết hai năm trước thủ lĩnh bị thương mà bạn bỏ đi như thế đã là một tổn thương rất lớn. Giờ thủ lĩnh không trách bạn mà còn hết lòng chăm sóc bạn mà bạn vẫn mặc cảm? Có lẽ bạn đã chạm vào giới hạn của thủ lĩnh rồi. Nếu chuyện này không giải quyết nhanh có thể thủ lĩnh sẽ thực sự từ bỏ bạn.

Lệ Băng nói một mạch, bỏ mặc ánh mắt ngơ ngác của Băng Băng.

Hạ Băng tỉnh táo hơn nhanh chóng nhận ra một điều lạ lùng ở đây.

-Lệ Băng, Sao hôm nay bạn biết nhiều về tình trường, cùng tính cách của thủ lĩnh quá vậy?

Lệ Băng mở điện thoại, đọc tin nhắn mà mỉm cười. Sau đó quay qua nhìn hai cô bạn.

-Thông tin đáng tin cậy nhất, thủ lĩnh đang ở công ty. Giờ mình phải đi đây. Anh Rik tìm mình.

Băng Băng đơ người, Hạ Băng cũng vậy. Lệ Băng và Rik đã làm hòa?

-Đợi mình về chung với, anh War đang đợi mình.

Hạ Băng gọi với theo rồi cùng biến mất.

Căn phòng chỉ còn lại mình Băng Băng. Cô nắm chặt chiếc nhẫn xuyên tuyết nhỏ xíu không còn vừa ngón tay cười buồn.

-Anh sẽ thực sự từ bỏ em? Em không cho phép.

Hết chương 49.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Ra Đi...?

Chương 50: Ra đi...?

-Nữ thủ lĩnh!

Mọi người trong công ty cúi người chào người con gái đang ngồi trên xe lăn, đằng sau là cô bảo mẫu thân tín đã bên cạnh cô suốt hai năm.

Băng Băng gạt đầu, lạnh lùng nói.

-Yến. Đưa tôi đến tầng sáu.

Băng Băng không để ý đến ánh mắt của mọi người, ngang nhiên đi tới tầng 6. Ra đi hai năm tuy nhiên quyền lực nữ thủ lĩnh chưa hề mất.

Cô nàng cứ thẳng tiến không hề bị cản trở cho đến khi tới được căn phòng lớn nhất ở tầng 6. Thư kí Duy đứng trước cửa phòng giơ tay ra hiệu cho Băng Băng dừng lại.

-Em không nên vào phòng gặp thủ lĩnh lúc này.

-Anh tránh ra đi.

Băng Băng chẳng hứng thú tiếp chuyện với Duy, thẳng thắn nói.

-Angel. Em là nữ thủ lĩnh anh không cần được em. Nhưng thực sự anh khuyên em không nên vào gặp thủ lĩnh lúc này. Hai người sẽ có chuyện...

Duy nói và bước sang một bên.

Băng Băng bỏ ngoài tai nhưng điều Duy nói, ra hiệu cho Yến đưa mình vào trong. Khi Yến dừng lại cũng là lúc Khánh Phong ngẩng đầu nhìn Băng Băng.

Ánh mắt lạnh lẽo liếc về phía Băng Băng, sau đó anh cúi đầu, tay vẫn không ngừng kí vào nhưng tấm thiệp đỏ.

Thiệp đỏ????

-Em có chuyện muốn nói.

Băng Băng lên tiếng nhưng Khánh Phong không ngẩng đầu nhìn cô.

-Tôi đang bận. Không muốn gặp em.

Băng Băng hệt hăng chỉ muốn bật khóc. Anh đã không muốn nhìn mặt cô?

-Đó là thiệp cưới. Đầu phải công việc.

Băng Băng không chịu bỏ qua. Nếu là công việc có lẽ Băng Băng sẽ làm ngơ anh bận nhưng anh đang loay hoay gì với chỗ thiệp cưới đó?

Khánh Phong vẫn giữ nguyên thái độ lúc ban đầu, gờn lộn đáp “Ừ” một tiếng.

-Đây là của em.

Anh vẫn không nhìn Băng Băng, cầm tấm thiệp đưa về phía cô.

Của cô?

Đề anh mất thời gian chỉ chút tấm thiệp cưới, có lẽ nó quan trọng. Nhưng anh lấy tư cách gì mời cô? Chú rể?

-Em không phải nữ chính của đám cưới này?

Băng Băng hạ giọng cố giữ bình tĩnh hỏi.

Lần này Khánh Phong ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt kì lạ.

-Tất nhiên.

Đám cưới này làm sao có Băng Băng được.

Băng Băng lạnh người, tưởng như không thể cử động... Khó nhọc lắm cô nàng mới có thể nói.

-Yến. Đưa tôi ra khỏi đây.

Love

-Hạ Băng, Lệ Băng. Giúp mình đi khỏi nơi này.

-Lại có chuyện gì?

Lệ Băng lên tiếng. Cả hai vừa trải qua sự uy hiếp của thủ lĩnh, lần này hai người chưa chắc đã dám đi cùng Băng Băng. Nhất là khi ý chung nhân của họ có khả năng gặp nguy hiểm.

-Đến đây đi. Mình sẽ đi một mình, không cần hại bạn đi cùng. Chỉ là mình cần giúp đỡ.

Băng Băng lạnh giọng. Cô nàng thực sự đã quyết định rời khỏi đây.

.....

-Thủ lĩnh.

Lệ Băng và Hạ Băng chào hỏi.

Khánh Phong không nói, quay người bước ra khỏi nhà. Hai cô nàng im lặng nhìn anh, rồi lại nhìn về nói anh vừa nhìn. Phòng của Băng Băng.

-Lần này là vì chuyện gì mà bạn muốn bỏ đi.

Hạ Băng xông vào phòng hỏi. Vừa thấy tấm chân tình của thủ lĩnh ở dưới nhà Hạ Băng đang bị kích động.

-Giúp mình dọn chỗ quần áo trong tủ đi.

Băng Băng không trả lời câu hỏi của Hạ Băng, quay ánh nhìn đi nơi khác.

- Có chuyện gì?

Lệ Băng lặp lại câu hỏi của mình nhưng Băng Băng vẫn không trả lời.

Thấy đồ đạc đã chuẩn bị xong, cô nàng gọi Yến, cất bước ra ngoài.

Hai cô bạn không hiểu có chuyện gì xảy ra nhưng đây rõ ràng không phải đau lòng mà là giận hờn vô cớ rồi đòi bỏ đi.

Yến đẩy xe đưa Băng Băng ra khỏi nhà, lúc qua phòng khách có lướt qua anh.

Khánh Phong ngồi thản nhiên uống cà phê không quan tâm đến việc Băng Băng đi hay ở.

Giờ lạnh lùng với cô thế đấy.

Băng Băng kìm nén cơn xúc động của mình, khẽ nói.

- Đi nhanh lên.

Đau đớn?

Rất nhiều.

Băng Băng cũng không biết tại sao mọi chuyện lại đi đến nước này nhưng hình như cô không thể quay lại. Anh đã không còn yêu cô, không còn cần cô, một chút cũng không còn.

Anh sắp kết hôn. Lí do gì cô còn ở lại?

Cô sắp đi, anh cũng đâu có níu kéo.

Một tình yêu đẹp như mơ hồi nhỏ, hai con người hoàn hảo đến với nhau. Nhưng rồi sao? Giờ cũng phải chia tay? Có lẽ cuộc sống này không có gì tồn tại mãi mãi.

- Băng Băng. Chị định đi thật sao?

Yên lên tiếng. Đây là lần đầu tiên Yên lên tiếng can thiệp vào cuộc sống riêng của Băng Băng.

- Tôi không thể ở lại.

Băng Băng khẽ nhắm chặt mắt đầy mệt mỏi.

Kí ức hồi sáng chợt ùa về, Băng Băng vào phòng anh trả lại anh món quà nhỏ.

Khánh Phong không nhìn Băng Băng, chỉ nhìn chiếc nhẫn xuyên tuyết lạnh giọng.

- Em có ý gì?

Băng Băng mỉm cười gương, lần đầu nở nụ cười đối với Băng Băng lại khó đến thế.

- Em thấy vật này nên trao lại vợ chưa cưới của anh.

Băng Băng không còn là của anh. Vậy nên vật đính ước duy nhất Băng Băng còn giữ cũng nên trả lại anh. Cô đâu còn tư cách để giữ nó.

Khánh Phong trầm lặng, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô. Thì ra cô hiểu lầm. Thì ra một chút tin tưởng anh cô cũng không có. Giọng anh vang lên lạnh lẽo, giận dữ.

- Băng. Thực sự em đã từng tin tưởng tôi? Đã từng yêu tôi? Hay tình cảm của em chỉ là tình cảm của cô bé Băng dành cho cậu nhóc Khánh Phong từ hồi nhỏ và em cố chấp duy trì nó? Nếu vậy, tôi không giữ em.

Cái anh cần không phải một Băng Băng chìm trong quá khứ, mà là một Băng Băng hoàn toàn sống trong hiện tại và tương lai. Yêu con người anh ngay tại thời điểm này và mãi mãi về sau.

Băng Băng không làm được thế?

Khi ấy Băng Băng đã hoang mang bởi câu hỏi của anh nhưng vẫn ngoan cố rời khỏi phòng. Để bây giờ, đau lòng vậy đấy.

Băng Băng nhìn về ngôi nhà, nơi có bóng dáng một chàng trai đang đứng trước cửa kính...

“Hình như em đã thực sự yêu con người anh ở hiện tại”

Nhưng lúc này Băng Băng có thể làm gì? Quay lại nói với anh những điều này? Có lẽ là không thể?

Băng Băng quay mặt đi, nhắm chặt mắt ngăn giọt nước ngừng rơi.

-Rời khỏi đây.

Hết chương 50.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Khánh Phong Trong Lòng Cô?

Chương 51: Khánh Phong trong lòng cô?

Băng Băng quét ngón tay lên bảng khóa lần thứ năm. Vẫn không mở được...

Cánh cửa chuyển sang chế độ tự động khóa phòng về càng chặt hơn. Từ sau lần sơ xuất để Zi xâm nhập vào nhà bắt Băng Băng, Khánh Phong đã cải thiện lại toàn bộ hệ thống bảo mật càng chặt chẽ hơn.

Băng Băng nhìn cánh cửa trầm mặc. Không hề để ý trên lầu, sau bức rèm diêm lệ, anh đang đứng đó, nhìn về cô...

Anh có ý gì?

Lúc này Hạ Băng và Lệ Băng đi ra. Hai cô nàng vừa nói chuyện với thủ lĩnh xong.

-Băng Băng. Trờ lại đi, nếu không bạn hối hận cũng không kịp.

Hạ Băng vội chạy tới nói.

Băng Băng chưa kịp trả lời, Yến đã bị đẩy ra. Lệ Băng đưa thẳng cô nàng vào nhà.

-Lệ băng. Bạn làm gì vậy?

-Im lặng. Cho đến khi bạn nghe hết mọi chuyện, lúc ấy bạn thích đi đâu thì tùy.

Lệ Băng đưa Băng Băng về phòng.

Cửa cũng đang không mở được lên Băng Băng đồng ý nán lại một lúc. Cô nàng ngồi yên lặng chờ Hạ Băng và Lệ Băng lên tiếng.

-Bạn nghĩ thủ lĩnh sắp kết hôn?

Lệ Băng là người hỏi trước.

Băng Băng thần nhiên gật đầu.

-Và cô dâu không phải là mình.

Băng Băng dứt lời liền thấy ánh mắt “dữ dội” của hai cô bạn chĩa về phía mình. Cô nói sai gì sao?

-Bạn rời khỏi đây vì chuyện thủ lĩnh sắp kết hôn? Sắp lấy người khác?

-Chứ còn lí do nào khác à?

Băng Băng nhìn Hạ Băng. Động vào nỗi lòng Băng Băng không khỏi cảm thấy buồn nhưng nỗi buồn này có hề gì so với việc anh không còn quan tâm đến cô. Vậy nên Băng Băng vẫn giữ được nét bình tĩnh nhìn hai cô bạn đang gật đầu, vẻ rất thỏa mãn với câu trả lời của Băng Băng.

-Câu hỏi cuối cùng.

Hạ Băng hơi dừng lại để quan sát nét mặt của Băng Băng.

-Bạn có biết hình bóng trong trái tim mình là Khánh Phong thân thiện, ấm áp hồi nhỏ, hay là anh Wíng của bây giờ?

Băng Băng bất ngờ nghẹn lời, trí nhớ chợt ùa về khoảng thời gian đầu tiên Băng Băng nói lời chia tay với anh. Qua một giấc mơ, Băng Băng biết được mình rất yêu anh. Sau đó, khi anh xuất hiện lúc cô thoát khỏi tay Thiên Long, cô đã biết...

Người con trai đó là may mắn của Băng Băng...

Người con trai đó mang lại cho Băng Băng hạnh phúc...

Và, người con trai đó luôn khiến Băng Băng cảm thấy an toàn.

Băng Băng biết mình yêu anh, yêu con người hiện tại của anh từ đó...

-Yêu!? Anh ấy bây giờ đâu còn cần mình.

Hạ Băng và Lệ Băng dường như đã đoán được đáp án, cùng lúc mỉm cười.

-Cố lên!

Lệ Băng để lại câu nói rồi đi ra ngoài. May mà còn có Hạ Băng nhiều chuyện, giải thích cho Băng Băng.

-Thủ lĩnh không có kết hôn. Đây là đám cưới của anh Thiên Long với chị Wee. Cố lên! Thủ lĩnh đang giận bạn.

Hạ Băng cười nếm nhin, còn nhấn mạnh câu nói cuối cùng rồi chạy ra ngoài.

Anh không có kết hôn?

Anh cũng không từ bỏ cô?

Cánh cửa ban này không mở được là do anh.

Niềm vui vỡ òa đối với Băng Băng. Nhưng sau đó, cô nằng lại ỉu xìu. Anh đang giận cô. Quả thật, lần này Băng Băng hiểu lắm anh có hơi quá đáng, đến nỗi mà anh bỏ Băng Băng thì đủ biết anh giận như thế nào.

Làm sao để anh nguôi giận?

Trong khi đó, vị thủ lĩnh nào đó bắt điện thoại...

-Thủ lĩnh. Ok rồi. Băng Băng đã hiểu ra.

-Uk

Khánh Phong cất điện thoại cùng nụ cười lạnh lùng.

Love

-Anh Rik! Thủ lĩnh đang ở đâu vậy?

Băng Băng ngồi trên giường, ngơ ngẩn nhìn chiếc nhẫn xuyên tuyết anh đặt trên mặt bàn. Băng Băng đã tìm anh mất nửa ngày nhưng vẫn không có tung tích của anh. Cuối cùng cô đành phải gọi cho Rik.

-oh. Em không biết sao? Thủ lĩnh đã làm việc 3 hôm nay ở công ty rồi. Mấy hôm trước phải chăm sóc em, giờ công việc đang chật lại. Thủ lĩnh phải làm cho kịp.

Rik cất giọng đều đều, trong khi nhìn vị thủ lĩnh lạnh mặt ở đối diện.

-Em biết rồi.

Băng Băng tắt máy, nhảy vội xuống giường đi tới công ty.

Anh đang ngồi trước máy tính, nét mặt trầm tĩnh thoáng chút mệt mỏi. Băng Băng cắn môi, đẩy xe tới chỗ anh.

-Đề em giúp.

Băng Băng không đợi anh để ý tới mình, với tay lấy một tập tài liệu cô có khả năng làm. Yên lặng ngồi giúp anh làm việc.

Với con giận của anh, chỉ cần yên lặng ngồi bên anh thế này, Băng Băng cũng thấy bình thản.

Còn chuyện “dỗ” anh. Để sau đi.

Đến quá chiều, Băng Băng cảm thấy mọi cổ khủng khiếp. Cô nàng lắc lắc đầu, nhìn anh. Công việc cũng đã ổn nhưng hình như anh vẫn không có ý định đi ăn tối.

-Anh... không ăn cơm sao?

Vấn đề gì nhẹ nhàng vì chỉ sợ con giận của anh sẽ bộc phát.

Khánh Phong có vẻ không chú tâm, hờ hững trả lời.

-Không có thời gian.

Băng Băng càng cắn chặt môi. Anh không giận dữ, không đuổi ghét Băng Băng nhưng anh lạnh nhạt với cô.

Băng Băng thoáng nhói lòng, tuy nhiên vì sự nghiệp làm anh nguôi giận, cô nàng cạy quyền Nữ thủ lĩnh, xuống chiến canteen của công ty và trở lại sau 30 phút với vài món ăn đơn giản.

Băng Băng bày thức ăn ra bàn, nhìn anh đoán đo một hồi. Cuối cùng nhìn đồng hồ, đã hơn 7h tối, Băng Băng quyết định lên tiếng.

-Khánh Phong. Em nghĩ anh nên ăn một chút.

Băng Băng ngẩng đầu nhìn anh trong khi anh không buồn nhìn lại cô.

Khánh Phong tiếp tục công việc của mình cho đến khi nhận được điện thoại của Rik.

-Nữ thủ lĩnh vừa chiếm canteen...

Khánh Phong không nghe hết, toan định cúp máy. Rik vội vàng nói kết quả chính.

-Một ngày tối. Khả năng canteen không thể hoạt động bình thường.

Dứt lời, máy tính của anh hiện lên “bãi chiến trường” do Băng Băng vừa để lại. Khánh Phong nhú mồm, lên tiếng.

-Tự giải quyết đi.

Khánh Phong cúp máy, nhìn Băng Băng cùng bàn ăn trước mặt. Cô nàng đang ảo não không quay mặt về phía anh.

Anh bước tới.. giữ bộ mặt lạnh lùng cùng Băng Băng kết thúc bữa tối. Tuy nhiên, điều đó đã làm Băng Băng vui rồi.

Hết chương 51.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Hóa Giải

Chương 52: Hóa giải.

Khánh Phong vẫn luôn giữ thái độ không mặn, không nhạt với Băng Băng trong suốt thời gian tiếp theo. Dù đã rất đau đầu, mất rất nhiều công sức nhưng Băng Băng vẫn vô vọng trong việc “dỗ” anh. Cô nàng bực mình giận ngược trở lại anh, bắt đầu giả vờ cũ - ở lì trong phòng, và lần này cô còn tuyệt thực.

Hai ngày không ăn, không ra ngoài ngoài người Băng Băng đã đủ mệt, vậy mà anh vẫn không chịu tới dù chỉ 1 lần. Điều đó làm Băng Băng ảm ức.

Trước đó, dù có lạnh lùng anh vẫn có đôi chút chiều chuộng Băng Băng. Nỗi ảm ức đủ làm Băng Băng khó chịu, cô nàng nhìn bữa trưa Yến vừa mang

vào bức bối hắt đổ nó.

-Anh vẫn không định vào thăm em ak?

Cánh cửa bật mở trong sự ngỡ ngàng của Băng Băng. Khánh Phong lạnh mặt liếc nhìn đồng hồ vờ dưới đất.

-Em vẫn không định ăn?

Băng Băng nghẹn lời. Hai ngày không gặp anh, nhớ có, thương có mà cũng có giận. Giờ anh xuất hiện, Băng Băng càng giận hơn. Im lặng nhìn anh chăm chăm

Khánh Phong cầm ly sữa bước tới trước mặt Băng Băng.

-Uống đi.

Băng Băng không phản ứng. Từ tầm nhìn của cô nàng, anh thật cao lớn, gương mặt của anh càng trở nên sắc nét khi anh nhìn sâu vào mắt cô.

Băng Băng không đón ly sữa, cô nàng muốn nhìn anh lâu thêm một chút.

Khánh Phong cũng nhìn cô nhưng càng nhìn gương mặt gầy gò, trắng nhợt anh càng mất bình tĩnh, ly sữa cũng vô thức đưa lên gần Băng Băng hơn.

-Uống đi.

Băng Băng vẫn lặng thinh.

Khánh Phong tối mặt quay người đi.

Anh định đem ly sữa đặt lên bàn rồi đi ra ngoài. Nhưng bàn tay bé nhỏ nhào tới...

Băng Băng vòng tay ôm chặt lấy cổ anh, kéo anh về phía mình nhưng không được. Vậy là Băng Băng dướn người về phía anh.

-Anh vẫn giận em sao?

Lặng thinh này giờ chính là để Băng Băng lấy dũng khí làm điều này.

Khánh Phong nhìn cô nàng, ánh mắt khó đoán. Anh nhanh tay đặt ly sữa tới bàn tránh nó bị sánh lẫn nữa.

-Sao?

Khánh Phong đỡ eo Băng Băng, nhìn cô nàng hỏi lại.

-Em muốn xin lỗi.

Băng Băng vẫn ôm anh, dùng ánh mắt nịnh nọt nhìn anh.

-Thời gian qua em “hoi” ngoan cố.

Khánh Phong không nói. Hoi?

Anh gỡ tay Băng Băng, rời đi.

Anh đã tha thứ cho Băng Băng từ lâu nhưng anh muốn Băng Băng thừa nhận một điều...

Băng Băng nhìn theo bóng anh, cắn môi bối rối. Thói quen gần đây của Băng Băng, cô nàng thường hay cắn môi mỗi khi suy nghĩ.

Cuối cùng...

Bàn chân trần trắng trẻo quyết định chạm đất...

Băng Băng chạy tới ôm lấy anh, ánh mắt dưng dưng.

-Anh vẫn không thể tha lỗi cho em?

Băng Băng ngày qua, bao nhiêu công sức Băng Băng dành ra, bao nhiêu nhún nhường chỉ vì mục đích làm anh nguôi giận của Băng Băng không là gì cả?

Băng Băng biết lần này mà để anh đi, Băng Băng sẽ mất anh. Mãi mãi.

Băng Băng đang rất “mùi mẫn” nủ anh lại vậy mà thái độ của anh thay đổi nhanh tới sợ.

Anh quay người, nét mặt không dấu nét cười đưa tay chạm vào đôi mắt sắp khóc của Băng Băng, dịu giọng.

-Thay quần áo rồi đi với anh.

Anh! Không hề ngạc nhiên? Ngay cả khi Băng Băng đang đứng trước mặt anh không cần sự trợ giúp?

Băng Băng nhìn anh nghi hoặc.

Khánh Phong mỉm cười, đẩy cô nàng tới tủ đồ.

-Anh biết từ lâu rồi.

Băng Băng:????

Love

-Những cái này là sao?

Băng Băng nhìn một loạt váy tổng tử của anh, thắc mắc. Vừa rồi, Băng Băng đang đứng ngơ trước tủ đồ của mình thì bị anh đẩy tới đây.

-Đồ của em.

Khánh Phong hồ hững trả lời. Nhìn đồng hồ, anh thúc giục.

-Nhanh lên đi.

Băng Băng chọn tạm một chiếc váy, đi về phòng thay đồ mà không quên nhìn anh bằng ánh mắt nghi hoặc. Cô nghi ngờ về giới tính của anh. Tủ đồ con trai gì mà toàn đồ con gái?

Đến khi Băng Băng thay xong chiếc váy xanh ngọc vừa in, cô nàng bước ra nhìn anh.

-Đừng nói với em anh mua những thứ này cho em đấy.?

Khánh Phong đang ngồi trước bàn làm việc, thấy Băng Băng đã xong, anh đứng dậy đi tới ôm eo cô nàng đi ra ngoài. Đối với câu hỏi của Băng Băng anh chỉ qua loa trả lời “ừ”

Băng Băng nhìn anh, hai giây sau lập tức nhảy ra khỏi vòng tay anh.

-Đồ biến thái.

Khánh Phong thắc mắc với thái độ bất thường của cô nàng nhưng vẫn bước tới ôm Băng Băng, dẫn cô nàng đi.

Băng Băng lại đẩy anh ra, trừng mắt.

-Đừng đụng vào em. Làm thế nào mà anh biết số đo mà mua quần áo cho em?

Mua quần áo cho Băng Băng mà vừa in thế này, anh sử dụng cách gì? Đừng nói với Băng Băng là anh “đo” cho cô nha!

-Có nhà thiết kế riêng may cho em.

Khánh Phong lười biếng trả lời nhưng biết nếu không nói thì cô sẽ chẳng chịu bước nên miễn cưỡng nói, sau đó lập tức kéo cô nàng đi. Đã muộn năm phút mà Băng Băng vẫn “lãng nhãng” đặt câu hỏi.

Băng Băng nghe anh trả lời, thờ phào đi theo anh.

-Lúc em ngủ họ vào lấy số đo của em ak?

Băng Băng vẫn không buông tha vấn đề này.

Trước lúc Băng Băng xin lỗi anh vài phút trước, cô nàng nhớ là chưa từng có người lạ vào phòng mình. Vậy nên chắc anh cho họ tới lúc cô nàng ngủ.

Băng Băng mỉm cười nhìn anh, anh làm gì cũng thâm lặng.

Khánh Phong giữ nét cười nhàn nhạt trên khuôn mặt, nhìn Băng Băng đang hớn hờ vui mừng. Cuối cùng, lúc mở cửa xe, chắc chắn cô nàng đã ngồi yên trên ghế phụ anh mới cất giọng trầm tĩnh.

-Anh cho họ số đo ba vòng của em.

Băng Băng vừa cố định chỗ ngồi xong, nụ cười tắt ngấm. Nhìn anh vẫn giữ nụ cười ngồi vào ghế lái, trong đầu Băng Băng xuất hiện hai phương án.

1. Nhảy khỏi xe, thoát khỏi con người đen tối này.
2. Nhào tới đánh chết anh.

Tuy nhiên Băng Băng lại trả thù anh bằng phương án thứ ba.

-Đồ đen tối. Từ lần sau đừng bao giờ vào phòng em

Love

Băng Băng đứng cạnh anh trước một nhà hàng rộng lớn có treo ảnh cưới to đùng của chị Wee và anh Thiên Long, thoáng sững sờ nhìn anh.

-Chỗ thiệp cưới lần trước anh kí...

-Là lễ cưới này.

Khánh Phong lập tức trả lời. Anh đã biết Băng Băng hiểu lầm nhưng nay mới có dịp giải thích.

Chuyện Băng Băng hiểu lầm cũng không thể trách cô nàng. Anh vốn là người không động vào chuyện của người khác, tự nhiên cảm thiệp đồ kí lị còn đưa cho Băng Băng đúng là đáng ngờ.

-Sao anh phải làm mấy chuyện đó chứ?

Đề Băng Băng hiểu lầm anh, chút nữa rời khỏi đây.

Băng Băng trách anh nhưng nhớ tới cánh cửa im lìm đóng chặt, cô nàng mỉm cười.

-Trả công cho Thiên Long.

Mất bao năm Thiên Long nằm vùng tại Zi, khiến tình cảm vợ chồng họ bị xa cách. Anh chỉ giúp làm thiệp cưới để trả công? Anh suy nghĩ hay thật.

Thực chất Băng Băng không biết thiệp cưới có chữ kí của vị thủ lĩnh như anh có ý nghĩa rất lớn với người được nhận tấm thiệp. Nhưng điều này Khánh Phong cũng không có ý định cho cô nàng biết.

Băng Băng mỉm cười, khoác tay anh bước vào trong nhà hàng.

Cả gian nhà hàng rộng lớn được trang hoàng lộng lẫy chật kín người, lúc Băng Băng cùng anh bước vào tất cả mọi người cùng quay lại nhìn họ.

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Băng Băng lúc này đó là họ sẽ ngạc nhiên về đôi chân của Băng Băng. Nhưng sự thực thì chẳng ai có vẻ kinh ngạc, gương mặt họ chỉ xuất hiện nét vui mừng đi về phía anh không ngừng chúc mừng.

Chúc mừng???

Băng Băng đang không hiểu gì cả.

Cô nàng đứng ngơ ngẩn bên cạnh anh cho đến khi chị Wee mặc váy cưới đi tới. Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Băng Băng, chắc đoán ra điều gì đó, chị Wee ghé tai Băng Băng nói nhỏ.

-Thực ra Wìng chờ em hồi phục mới tới đón em về.

Từ lúc anh đưa Băng Băng ra khỏi ngôi nhà trên nước, anh đã biết Băng Băng đã bình phục. Chính vì thế mỗi khi thấy Băng Băng ngồi im trong phòng hay ngồi trên xe lăn ánh mắt anh trở nên lạnh lẽo. Anh không thích Băng Băng như vậy...

Băng Băng bất giác nhìn anh.

Rốt cuộc trong thời gian qua anh phải nhìn nhìn Băng Băng bao nhiêu?

Cái tính bướng bỉnh cứng đầu của Băng Băng có lẽ đã làm anh mệt mỏi...

Cảm nhận được ánh mắt Băng Băng nhìn mình, anh quay sang nhìn về hồi hận của cô gái nhỏ. Khánh Phong thoáng cười nhẹ.

-Em biết chuộc lỗi thì phải thế nào rồi đấy.

Băng Băng lờm anh, “nội quy” chuộc lỗi anh đặt ra Băng Băng vừa nghe qua nhưng vấn đề là nó rất đen tối. Băng Băng vẫn đang là cô gái ngây thơ tò mò, chưa muốn trưởng thành sớm cùng anh.

Cô nàng quay mặt đi nơi khác trả lời chống chế.

-Em biết rồi.

Hết chương 52.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Chuộc Lỗi – End

Chương 53: Chuộc lỗi – End.

Vài ngày sau, khi đã suy nghĩ thông suốt, câu nói Băng Băng hay nói nhất đó là: “Anh hài lòng không?”

Cô đã quyết định chuộc lỗi.

Lúc này cũng vậy, Khánh Phong vừa về tới nhà Băng Băng đã chạy tới đón áo cho anh, treo áo anh lên móc, kèm theo câu hỏi mới quen thuộc.

-Anh hài lòng không?

Khánh Phong không trả lời, nét mặt dịu dàng đi tới ôm cô nàng tới bàn ăn. Vài ngày qua, những điều Băng Băng làm anh rất hài lòng, tuy nhiên Băng Băng không mấy khi “ngoa ngoãn” được như vậy nên anh tạm thời chưa gạt đầu với câu hỏi của cô nàng.

Sau mỗi lần anh không trả lời như vậy, Băng Băng lại lờm anh. Nhưng ngay sau đó, cô nàng đã có thể tươi cười hớn hở, tiếp tục công cuộc lớn lao “lấy lòng anh”. Trong lòng thì luôn nhủ thầm: “Hừ! Khi nào anh tha lỗi cho em rồi thì biết tay.”

Băng Băng ngồi trước một bàn đầy thức ăn tự hào.

-Hoàn toàn là em làm đấy. Anh hài lòng không?

-Không phải dì Tâm?

Khánh Phong hững hờ hỏi lại, ngoài mặt thì lại khẽ cười cầm đũa lên.

Băng Băng bị anh trêu, chưa gì đã giận, quay mặt đi.

-Mẹ Liên giúp em đấy. Anh không ăn thì thôi.

Từ nhỏ Băng Băng đã không thích vào bếp. Tính ra tỉ lệ Băng Băng và bếp không quá mười đầu ngón tay mà tất cả những lần đó đều là vì anh. Vậy mà anh nghi ngờ Băng Băng... Cô nàng sắp giận ngược trở lại anh rồi.

Không khó để Khánh Phong nhận ra điều đó, anh khéo léo dỗ dành.

-Dì Tâm xin về quê sáng nay rồi.

Anh điềm nhiên thông báo.

-Mẹ Liên và bố Khánh cũng sẽ đi du lịch 1 tháng. Đã ra sân bay 3 tiếng trước.

Thảo nào cả sáng nay không gặp. Băng Băng nhủ thầm.

Hình như có gì đó không ổn. Tại sao tất cả mọi người lại cùng lúc rời khỏi đây?

Băng Băng nghi hoặc nhìn anh.

Căn nhà chỉ còn hai người, Băng Băng không tin đây là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

-Có chuyện gì sao?

Khánh Phong biết Băng Băng đang nghĩ gì mà vẫn thản nhiên hỏi lại. Bị ánh nhìn của anh chiếu tướng, Băng Băng im lặng quay mặt đi nơi khác.

...

-Nghỉ đi. Anh tự làm.

Khánh Phong xoa đầu Băng Băng, kéo cô nàng ra khỏi nhà tắm. Băng Băng đã giúp anh cả ngày, anh sợ cô mệt.

Nhiều ngày qua, công việc này Băng Băng đã quen tự dung bị anh đẩy ra, Băng Băng vẫn còn hơi ngoảnh lại nhìn vòi nước nóng đang chảy.

-Anh tắt vòi nước nóng lại đi. Mở vòi lạnh ra. Em sợ nước nóng quá..!

Băng Băng bị anh đẩy ra ngoài cửa vẫn còn ngoái vào.

-Khăn của anh em để trên...

Băng Băng chưa nói hết, Khánh Phong túm cô nàng đẩy ra ngoài. Anh khóa cửa kèm theo câu trách chiều chuộng.

-Được rồi. Cô vợ nhỏ. Nói nhiều quá!

Giọng nói của anh trầm trầm, có vẻ hơi phiền phức nhưng chứa rõ yêu chiều đối với Băng Băng.

Băng Băng ngơ ngẩn một lúc trước cửa nhà tắm rồi mới quay về phòng mình thay bộ đồ ngủ. Lúc Băng Băng xong, anh chưa ra khỏi nhà tắm. Cô nàng ngó nghiêng một lúc sau đó thản nhiên treo lên chiếc giường màu xám lạnh của anh.

Khánh Phong vừa lau tóc vừa ra khỏi nhà tắm. Đến giường anh tùy tiện ném chiếc khăn xuống giường. Đang định ngồi thì chợt nhận ra điều bất ổn.

Băng Băng đang ngủ trên giường, nét mặt cô gái 20 tuổi vẫn trẻ con và bướng bỉnh kể cả khi ngủ.

Khánh Phong nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường như sợ đánh thức cô gái nhỏ, nét mặt thoáng tia dịu dàng khi anh vuốt tóc cô. Có lẽ cô mệt..

Bất giác Khánh Phong cảm thấy cứ để cô gái nhỏ “dỗ dành” mình cô sẽ còn mệt nhiều.

Anh cúi người, đặt lên trán Băng Băng một nụ hôn...

Thương? Rất nhiều!

Yêu? Còn nhiều hơn.

-Ngày mai, anh sẽ cho em một bất ngờ. Ngủ ngon.

Khánh Phong nhẹ giọng.

Anh chưa từng có nhiều câu nói tình cảm như vậy nhưng anh thấy Băng Băng thích nó.

Anh cũng chưa từng chúc ai ngủ ngon nhưng anh biết Băng Băng muốn vậy.

Yêu cô. Nhưng anh không thể thay đổi tính cách của mình vì cô.

Lần này anh dịu dàng như vậy chỉ vì biết cô đã vất vả và quan trọng hơn, cô sắp thuộc về anh.

Khánh Phong nở nụ cười đầy tính toán...

Love

Giấc ngủ của Băng Băng ngon đến bất ngờ, cô thức dậy khi ánh nắng xuyên qua rèm cửa, hắt vào căn phòng.

10 giờ sáng.

Băng Băng cự người liền cảm nhận được vòng tay của anh.

Khánh Phong vẫn nằm cạnh cô, tuy nhiên anh không ngủ mà mở mắt nhìn Băng Băng.

Băng Băng giật mình khi thấy ánh mắt của anh, cô nàng nóng mặt quay đi.

-Anh nhìn gì em?

Vẫn nét mặt lạnh lạnh. Anh hơi cười.

-Sao em ở phòng anh?

Có biết cảm giác phải kìm nén kiến anh khó chịu?

Băng Băng không “đen tối” bằng anh, tất vô tư ôm anh, mỉm cười ngọt ngào.

-Anh hài lòng không? Em đang dỗ anh mà.

Khánh Phong gật đầu, xiết chặt vòng tay ôm cô nàng.

-Từ nay cứ ở đây.

Câu nói của anh vốn rất bình thường nhưng đối với người đen tối như anh, Băng Băng nghe xong suy ra một ý nghĩ đen tối khác...

Cô nàng vội từ chối.

-Không đâu. Tối qua hứng lên em mới vậy. Em sẽ vẫn ở phòng của em.

Băng Băng kiên định nhìn anh.

Biết sẽ không thuyết phục được cô gái nhỏ, Khánh Phong gật đầu chuyển sang kế khác.

-Dậy đi. Anh đưa em tới một nơi.

...

Đầu trưa, ánh nắng nhàn nhàn đầu đông chiếu sáng người cô gái nhỏ trong chiếc váy xanh ngọc bích. Băng Băng vẫn theo thói quen, chọn chiếc váy xanh ngọc bích mà không ngờ nó lại trở thành bộ váy có ý nghĩa nhất của cô.

Khánh Phong không nói suốt chặng đường, một mạch đưa Băng Băng tới tổ chức. Nhưng khi Băng Băng vừa đứng trước cánh cửa kính không thể nhìn vào bên trong, anh đã biến mất.

Băng Băng nhìn quanh tìm anh, đúng lúc này điện thoại đổ chuông.

-Em vào trong đi.

Khánh Phong tắt máy ngay sau đó, không cho cô nàng cơ hội thắc mắc.

Bàn tay Băng Băng chạm nhẹ vào cánh cửa kính lạnh lẽo.

Không lạ khi Băng Băng vừa mở cửa đã nhìn thấy anh...

Anh đang đứng đó, dáng vẻ nhẵn lại đợi chờ.

Tuy nhiên, điều Băng Băng không thể nghĩ tới đó là..

Vẫn khung cảnh được trang trí bằng hai màu chủ đạo xanh ngọc bích và trắng sữa. Vẫn những điểm nhấn đen nổi bật, còn kèm cả những nụ hoa xuyên tuyết nhú nở tinh khôi...

Anh.. Định kết hôn với cô một lần nữa.

V không biết mình có cảm xúc gì, chỉ cảm thấy lâng lâng trên mỗi bước đi tới anh, cảm thấy hạnh phúc vô cùng khi thấy anh mắt của mọi người nhìn về cô và anh...

Chưa bao giờ, Băng Băng thấy anh đẹp trai như lúc này. Dù bình thường anh cũng đẹp trai...

Chưa bao giờ, Băng Băng thấy lễ kết hôn trong mơ của mình lại đẹp đến vậy.

Và cũng chưa bao giờ, Băng Băng nhận ra mình yêu anh nhiều như lúc này.

Băng Băng nở nụ cười, bước nhanh tới chỗ anh.

Người con trai đó đang đợi cô – người con trai của cả cuộc đời cô.

Băng Băng vừa bước tới nơi, Khánh Phong đã nhanh chóng ôm cô nàng vào lòng, kéo kéo kéo gấu váy bị tung lên của cô nàng cùng nụ cười mờ ám.

-Tất cả những gì em làm, anh đều hài lòng. Chỉ cần em nói một tiếng “đồng ý”.

Đồng ý lấy anh.

Đồng ý ở lại bên anh.

Đồng ý làm người phụ nữ của anh suốt cuộc đời này.

Băng Băng ôm lấy anh, nở nụ cười dịu dàng.

The End

Lily làm nhảm.

Hôm nay 23/6/2016. Kỉ niệm sinh nhật của tôi, tôi đăng full truyện cho bạn đọc nhé! ^^.

Sẽ còn có ngoại truyện.

Bạn đang đọc truyện *Angel Wings (Đôi Cánh Thiên Thần)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.